

10 ชีวิต

ที่ไม่อยากให้ใครต้องเป็น

สู่มาตรฐานรถโดยสารสาธารณะ

เมื่อผู้โดยสารถูกละเมิดสิทธิ

การเี่ยวยา ต้องมีประสิทธิภาพและเป็นธรรม

10 ชีวิต

ที่ไม่อยากให้ใครต้องเป็น

หนังสือ : 10 ชีวิตที่ไม่อยากให้ใครต้องเป็น

ISBN 978-616-90196-0-2

สัมภาษณ์/เรียบเรียง/ถ่ายภาพ : สุมาลิ พะสิม

พิมพ์ครั้งแรก : สิงหาคม 2552

จำนวน : 1,000 เล่ม

จัดทำโดย : ศูนย์พิทักษ์สิทธิผู้บริโภค มูลนิธิเพื่อผู้บริโภค

สถานที่ติดต่อ : 4/2 ซ.วัฒนโยธิน แขวงถนนพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400

โทรศัพท์ 0 - 2248 - 3737 , โทรสาร 0 - 2248 - 3733

Website : www.consumerthai.org

E-mail : webmaster@consumerthai.org

บรรณาธิการ : อธิบูรณ์ อ้นวงษา

พิสูจน์อักษร : สวเนย์ จำเเหลียว

ออกแบบรูปเล่ม : สิริชัย รัตนพนากุล

พิมพ์ที่ : บริษัท พิมพ์ดี จำกัด โทรศัพท์ 02-803-2694-7

สนับสนุนโดย

: **สสส.** สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.)

: มูลนิธิสธารณสุขแห่งชาติ (มสช.)

สารบัญ

พิษณุ สันป่าแก้ว

เชื่อว่าผมเป็นเจ้าบ่าวพิการ.....10

วรรณวิสา ชักชวน

ถูกังดกะโหลกแต่เธอยังบอกว่าโชคดี.....22

ธีรเมธ บัวเข้ม

สูญเมีย เสียหู ต้องอยู่กับลูกโดยลำพัง.....38

สุกัญญา ภาคพิทักษ์

ความพิการที่ไม่อยากจะกลืนกิน.....40

ปริณดา ปรีชาอมรกุล

ราคาชีวิตที่ต้องต่อรองด้วยความจำยอม.....60

ศรวิวรรณ ปวงงาม

ชีวิตนี้...ขอเป็นแค่คนพิการชั่วคราวก็พอ.....70

ณัฐชา ศรีประไพ

ค่าชีวิตของฉันเขาจ่ายแค่ 9,700 บาท.....82

ธงชัย สร้างแก้ว

ค่าชีวิตแรงงานไทยในสายตาบริษัทประกัน.....92

ขวัญเมือง แก้วศรีงาม

ชีวิตที่ถูกลงโทษเพราะความประมาทซ้ำซ้อน.....102

นายอำเภอจำลอง ไกรดิษฐ์

ชีวิตของภรรยาผม ชดใช้เท่าไรก็ไม่คุ้ม.....114

สู่มาตรฐานรโดยสาธารณะ
เมื่อผู้โดยสารถูกละเมิดสิทธิ
การเยียวยา ต้องมีประสิทธิภาพและเป็นธรรม

คำนำ

จากการรวบรวมข้อมูลของศูนย์พิทักษ์สิทธิผู้บริโภค มูลนิธิเพื่อผู้บริโภค ภายใต้โครงการส่งเสริมสนับสนุนสิทธิผู้ใช้บริการโดยสาธารณะที่สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ(สสส.) ให้การสนับสนุนด้านงบประมาณ พบว่านับแต่เดือนมกราคม ถึงวันที่ 31 กรกฎาคม 2552 มีข่าวอุบัติเหตุโดยสาธารณะที่สื่อมวลชนได้นำมาเผยแพร่ รวมกว่า 98 กรณี มีผู้บาดเจ็บและเสียชีวิตรวมกว่า 1,085 ราย ในจำนวนนี้มีผู้เสียชีวิตมากถึง 127 ราย และยังมีแนวโน้มที่จะเกิดเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง แต่จำนวนตัวเลขดังกล่าวเป็นเพียง ความเสียหายส่วนหนึ่งเท่านั้นที่สื่อมวลชนถ่ายทอดให้เราเห็น

ขอขอบคุณ สุมาลี พะลิ้ม หนึ่งในกองบรรณาธิการวารสารฉลาดซื้อของมูลนิธิ เพื่อผู้บริโภค ที่ได้ช่วยสัมภาษณ์ เรียบเรียง และถ่ายภาพประกอบของ “10 ชีวิตที่ไม่อยาก ให้ใครต้องเป็น” จนสามารถเจาะลึกลงไปมากกว่าภาพข่าวอุบัติเหตุที่เราได้เห็น เช่น การสูญเสียความมั่นคงทางด้านจิตใจของผู้รอดชีวิตจากอุบัติเหตุที่ถูกสัมภาษณ์หลายราย

ที่มีความหวาดระแวง ไม่มั่นใจกับเดินทางโดยรถโดยสารสาธารณะอีกต่อไปหรือการ ที่ผู้บาดเจ็บมีอาการหนัก หรือพิการ จากคนที่เคยมีค่ามีความสามารถในการทำงาน ต้อง

กลายเป็นภาระหนักแก่คนในครอบครัวที่ไม่รู้ว่าภาระนี้จะสิ้นสุดเมื่อใด ที่หนักหนาสาหัส คือ ภาพชีวิตของผู้สูญเสียชีวิตของบุคคลอันเป็นที่รัก สูญเสียเสาหลักของครอบครัว ภาพของเด็กกำพร้าจากอุบัติเหตุ ซึ่งทั้งหมดเป็นความสูญเสียที่พวกเขาไม่ได้เป็นผู้ก่อ

นอกจากนี้ “10 ชีวิตฯ” ที่อาจถือได้ว่าเป็นตัวแทนของผู้ประสบภัยอีกหลายร้อยหลายพันราย ยังได้ช่วยกันกะเทาะให้เห็นถึงความซึ้งลึกบกร่องของกระบวนการเยียวยา ความเสียหายในระบบประกันภัยบ้านเรา รวมทั้งความพิกลพิการทางด้านจิตใจของผู้ประกอบธุรกิจรถโดยสารบางราย ที่บิดความรับผิดชอบหรือประเมินค่าชีวิตของมนุษย์ด้วยกันเหมือนดังการต่อราคาผักปลาในตลาดสด จนผู้เสียหายหลายรายต้องตัดสินใจลุกขึ้นสู้เพื่อสร้างความเป็นธรรมให้กับตนเองการฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายเป็นคดีผู้บริโภค

ภายใต้โครงการส่งเสริมสนับสนุนสิทธิผู้ใช้บริการรถโดยสารสาธารณะศูนย์พิทักษ์สิทธิผู้บริโภค มูลนิธิเพื่อผู้บริโภค จัดทำหนังสือเล่มนี้ขึ้นมิได้หวังให้ประชาชนจะต้องใช้วิธีแก้ปัญหที่เกิดขึ้นด้วยการฟ้องร้องเป็นสำคัญ แต่มุ่งหวังให้ประชาชนได้เห็นถึงผลกระทบอันเกิดจากอุบัติเหตุรถโดยสารเพื่อให้ทุก ๆ ฝ่ายไม่ว่าจะเป็นผู้บริโภค ผู้ประกอบธุรกิจบริการรถโดยสาร รวมถึงหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องได้ตระหนักและให้ความสำคัญในสิทธิและความปลอดภัยของผู้ใช้บริการเป็นที่ตั้ง ให้ความสำคัญในการยกระดับพัฒนาคุณภาพการบริการของรถโดยสารสาธารณะ โดยเฉพาะด้านความปลอดภัยให้เข้าสู่มาตรฐานสากลอย่างจริงจัง และมุ่งหวังให้เกิดความรับผิดชอบเมื่อเกิดการละเมิดสิทธิที่ผู้ใช้บริการหรือทายาทจะต้องได้รับการเยียวยาในความเสียหายที่เกิดขึ้น จากผู้ให้บริการและหน่วยงานกำกับดูแลอย่างรวดเร็วและเป็นธรรม

สุดท้ายนี้ ศูนย์พิทักษ์สิทธิผู้บริโภค มูลนิธิเพื่อผู้บริโภค ขอขอบคุณผู้ประสบภัยทั้ง 10 ท่านที่ปรากฏชื่อในหนังสือเล่มนี้ที่ได้ให้ข้อมูลอันเป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ ขอขอบคุณสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ(สสส.) และมูลนิธิสาธารณสุขแห่งชาติที่ได้สนับสนุนทั้งด้านวิชาการและงบประมาณในการจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้ ขอขอบพระคุณหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน รวมถึงผู้ใช้บริการรถโดยสารสาธารณะทุกท่านที่ได้มีโอกาसानหนังสือเล่มนี้ และช่วยกันผลักดันให้เกิดการยกระดับคุณภาพมาตรฐานบริการรถโดยสารสาธารณะเพื่อที่จะไม่ต้องมีหนังสือที่มีเนื้อหาเช่นนี้เกิดขึ้นอีกต่อไป

คณะผู้จัดทำ

ทีมงานศูนย์พิทักษ์สิทธิผู้บริโภค

มูลนิธิเพื่อผู้บริโภค

ปูพื้นก่อนอ่าน

คำนิยาม

รถโดยสารสาธารณะ หมายถึง การบริการขนส่งผู้โดยสารโดยรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ทุกชนิด ทั้งประจำทางและไม่ประจำทาง และมีการเรียกเก็บค่าโดยสารหรือค่าตอบแทนในการให้บริการ*

พ.ร.บ.รถ, ประกันภัยภาคบังคับ หมายถึง การประกันภัยรถตาม พ.ร.บ. คຸ້ມครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535 ที่บังคับให้รถทุกคันต้องจัดให้มีความคุ้มครองด้านชีวิตและร่างกายของผู้ประสบภัย

ประกันภัยภาคสมัครใจ หมายถึง ประกันภัยรถที่กฎหมายไม่ได้บังคับให้ทำแต่เจ้าของรถมีสิทธิเลือกที่จะทำเพิ่มเติมจากประกันภัยภาคบังคับก็ได้ เพื่อให้ความคุ้มครองเพิ่มเติม แก่ผู้ประสบภัย

ผู้ประสบภัย หมายถึง ผู้ซึ่งได้รับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย หรืออนามัย เนื่องจากรถที่ใช้หรืออยู่ในทางหรือเนื่องจากสิ่งกีดขวางหรือติดขัดในรถนั้น และหมายความรวมถึงทายาทโดยธรรมของผู้ประสบภัยซึ่งถึงแก่ความตายด้วย

*เป็นคำนิยามรถโดยสารสาธารณะภายใต้โครงการส่งเสริมสนับสนุนสิทธิผู้ใช้บริการรถโดยสารสาธารณะ ของมูลนิธิเพื่อผู้บริโภค

ความคุ้มครองตามประกันภัยภาคบังคับหรือพ.ร.บ.คຸ້ມครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535 จะแบ่งการชดเชยค่าเสียหายเป็น 2 ลักษณะ

1.ค่าเสียหายเบื้องต้น กฎหมายบังคับให้บริษัทประกันภัยต้องจ่ายภายใน 7 วัน นับแต่วันที่รับคำร้องขอ

- กรณีบาดเจ็บ จะชดใช้เป็นค่ารักษาพยาบาลและค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องตามจริงไม่เกิน 15,000 บาท

- กรณีเสียชีวิต จะได้รับการชดใช้เป็นค่าปลงศพ 35,000 บาท

- กรณีเสียชีวิตภายหลังการรักษาพยาบาลจะได้รับการชดใช้ทั้งเป็นค่ารักษาพยาบาลและค่าปลงศพรวมกันไม่เกิน 50,000 บาท
- 2. ค่าเสียหายส่วนเกินกว่าค่าเสียหายเบื้องต้น
 - เป็นค่าเสียหายที่บริษัทประกันภัยรถที่เป็นฝ่ายผิดจะชดใช้เพิ่มเติมจากค่าเสียหายเบื้องต้นให้ภายหลังจากการที่มีการพิสูจน์ความรับผิดชอบตามกฎหมายแล้ว
 - กรณีบาดเจ็บ ชดใช้เป็นค่ารักษาพยาบาลตามความเป็นจริง รวมแล้วไม่เกิน 50,000 บาท
 - กรณีเสียชีวิต หรือสูญเสียอวัยวะ หรือทุพพลภาพ รวมแล้วจำนวน 100,000 บาท

ปัญหาและอุปสรรคในกระบวนการเรียกร้องค่าเสียหายของผู้ประสบภัยจากรถโดยสาธารณะ

1. ค่าเสียหายที่ได้รับจากกรมธรรม์ประกันภัยตาม พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535
 - เป็นการคุ้มครองเฉพาะด้านการบาดเจ็บและเสียชีวิตที่มีลักษณะของการจำกัดวงเงินจึงอาจไม่เพียงพอต่อค่ารักษาพยาบาลของผู้ประสบภัย บางรายที่มีอาการหนักและต้องรักษาตัวต่อเนื่อง ทำให้มีการผลกระทบไปใช้สิทธิรักษาพยาบาลด้านอื่นแทน เช่น สิทธิของข้าราชการ สิทธิประกันสังคมหรือสิทธิหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ
 - การให้ผู้ประสบภัยต้องรอผลพิสูจน์ถูกผิดตามกระบวนการของกฎหมายอาญาเพื่อหาฝ่ายรับผิดชอบทำให้ผู้ประสบภัยไม่ได้รับความคุ้มครองที่แท้จริงตามเจตนารมณ์ของการทำประกันภัยภาคบังคับ
 - กรณีเสียชีวิต หรือสูญเสียอวัยวะ หรือทุพพลภาพ ที่ชดใช้ให้ 100,000 บาทเป็นอัตราที่ต่ำและไม่เหมาะสมกับภาวะเศรษฐกิจในปัจจุบัน
2. การชดใช้ความเสียหายจากกรมธรรม์ประกันภัยภาคสมัครใจ บริษัทประกันภัยจะพิจารณาตามหลักฐานารูปที่ถือตามสภาพหนักเบาของการบาดเจ็บและค่ารักษาพยาบาลหรือฐานะ หรือรายได้ของผู้ประสบอุบัติเหตุ ทำให้ผู้ประสบภัยมีโอกาสที่จะไม่ได้รับความเป็นธรรมได้
3. ไม่มีการเยียวยาค่าเสียหายด้านอื่น เช่น ทรัพย์สินที่เสียหายหรือสูญหาย, ไม่คุ้มครองการเสียโอกาสในการเดินทาง ไม่คุ้มครองการเสียโอกาสการทำงานหารายได้ต่อไปใน

อนาคต ,ค่าขาดผู้อุปการะ , ไม่คุ้มครองสภาพจิตใจที่เสียไป เป็นต้น ทำให้ผู้ประสบภัยต้องเสียเวลาในการฟ้องร้องเป็นคดีผู้บริโภครวม พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ.2551

4. ผู้ประสบภัย ไม่ได้รับการแจ้งสิทธิหรือรายละเอียดของกรรมธรรม์โดยตรงจากกรมการประกันภัย ทำให้ไม่เข้าใจถึงสิทธิความคุ้มครองอย่างชัดเจน

5. ผู้ประสบภัยส่วนใหญ่ไม่ทราบว่าจะขอค่ารักษาได้จากที่ไหนหลายรายต้องยอมรับเงินค่าสินไหมทั้ง ๆ ที่เห็นว่าไม่เป็นธรรม ในขณะที่การพิทักษ์สิทธิของตนเองก็เป็นเรื่องยากและมีค่าใช้จ่ายเพิ่มเติมอีก เช่น ไม่มีที่ปรึกษาด้านกฎหมาย ไม่มีหน่วยงานความช่วยเหลือความในกระบวนการศาล เสียค่าใช้จ่ายในการติดต่อประสานงานหากการเจรจามีหลายครั้ง ทำให้ผู้เสียหายส่วนใหญ่ยอมทำสัญญาประนอมยอมความตามข้อเสนอของบริษัทประกันภัยตั้งแต่เบื้องต้นเพราะอยากให้อายุหายป่วยไป ๆ

6. การทำสัญญาประนอมยอมความเพื่อรับค่าสินไหมในขั้นตอนการเจรจากับบริษัทประกันภัย มีโอกาสตัดสินใจทำให้ผู้เสียหายไม่สามารถไปฟ้องเรียกค่าเสียหายเพิ่มเติมในคดีทางแพ่งได้อีก

ความเสียหาย	ความคุ้มครอง
ด้านอนามัย (บาดเจ็บ,ทุพพลภาพชั่วคราว)	จากค่าเสียหายเบื้องต้น จาก พ.ร.บ.รค
ด้านร่างกาย(เสียชีวิต,เสียอวัยวะ,ทุพพลภาพถาวร)	จากกรรมธรรม์ภาคสมัครใจ (หากรับจะได้ไม่น้อย,ต้องรอพิสูจน์ถูก-ผิด)
ทรัพย์สิน	เป็นความเสียหายที่ประกันภัยไม่ให้ความคุ้มครอง
การเดินทางที่ไม่ถึงจุดหมาย(ค่าโดยสารตามสัญญาจ้างทำของ)	ต้องเรียกร้องจากผู้ประกอบธุรกิจผ่านการเจรจา
การขาดโอกาสหรือสูญเสียโอกาสในการทำงาน	หรือ
การขาดรายได้ผู้อุปการะ	ฟ้องเป็นคดีผู้บริโภค
ความเสียหายด้านจิตใจ	

พิษณุ สันป่าแก้ว

เชื่อว่าผมเป็นเจ้าบ่าวพิกาธ

บันทึกอุบัติเหตุ : ทวีร์เสยรตพ่วงตาย - เจ็บระนาว

เมื่อเวลาประมาณ 21.30 น. ของวันที่ 17 เมษายน 2552 เกิดเหตุรถทวีร์ปรับอากาศสายแพร่-กรุงเทพฯ ทะเบียน 13-9029 ของบริษัทวิริยะแพร่ทวีร์ จำกัด ชนท้ายรถพ่วง 18 ล้อ บรรทุกปูนซีเมนต์ ทะเบียน 70-5006 ชัยนาท สภาพกระเจกด้านหน้ารถทวีร์ยุบไปเป็นแถบ ท้ายรถพ่วงทะลุเข้าไปในรถทวีร์ ส่งผลให้ผู้โดยสารบาดเจ็บ 30 คน พนักงานต้อนรับประจำรถเสียชีวิต 1 คน

พิษณุได้รับบาดเจ็บสาหัส เพราะร่างกายถูกกระแทกกับของแข็ง ขาซ้ายท่อนบนหัก ต้องผ่าตัดตามหลักไว้ เอ็นหัวเข่าทั้งสองข้างฉีกขาด ต้องเข้ารับการผ่าตัดหน้าแข้งซ้ายมีแผลฉีกขาดเย็บ 14 เข็ม และบาดเจ็บกระดูกซี่โครง ฟกช้ำตามลำตัวทั่วไป แพทย์ลงความเห็นเบื้องต้นต้องพักรักษาตัวอย่างน้อย 3 เดือน

ทนายความอาสา ศูนย์ทนายความอาสาเพื่อผู้บริโภค มูลนิธิเพื่อผู้บริโภครับมอบอำนาจฟ้องเป็นคดีผู้บริโภคต่อศาลแพ่ง (รัชดาภิเษก) โดยมี นายเจริญ ชาวสำน พนักงานขับรถทวีร์ เป็นจำเลยที่ 1 บริษัทวิริยะแพร่ทวีร์ จำกัด เป็นจำเลยที่ 2 บริษัทขนส่ง จำกัด เป็นจำเลยที่ 3 และบริษัทสินมั่นคงประกันภัย จำกัด เป็นจำเลยที่ 4

เรียกค่าเสียหายเป็นเงินทั้งสิ้น 5,664,046.50 บาท

: ข้อมูลจาก หนังสือพิมพ์ข่าวสดออนไลน์ วันที่ 19 เมษายน พ.ศ.2552
และจากคำฟ้องคดีผู้บริโภค คดีหมายเลขดำที่ 2845/2552

“คูสิเจ้าบ่าวพิการด้วย”

“ไม่มีปัญญาหาละมั่งเลยไปคว้าคนพิการมาแต่งงานด้วย”

แขกที่มางานแต่งงานวิพากษ์วิจารณ์ คู่บ่าว – สาว เพราะแทนที่คู่บ่าว – สาว จะทำอะไรพร้อมๆ กัน และนั่งอยู่เคียงกันระหว่างงานพิธี แต่ที่เห็นกลับเป็นภาพของเจ้าบ่าว ต้องนั่งไหว้พระอยู่ในรถเข็น

พิษณุ สันป่าแก้ว ชายหนุ่มจากจังหวัดแพร่ อาชีพวิศวกรไฟฟ้า คือเจ้าบ่าว ของงานมงคลสมรสในวันนั้น ส่วนเจ้าสาวคือพันตำรวจตรีหญิงอุไรวรรณ แก้วนคร หญิงสาวเป็นคนจังหวัดบุรีรัมย์ และเป็นพยาบาลอยู่ที่โรงพยาบาลตำรวจ

หลังดูใจกันมากกว่า 6 ปีทั้งคู่จึงตกลงใจว่าจะแต่งงานกัน งานวิวาห์ที่ทั้งสองเฝ้าเพียรเตรียมงานมาตั้งแต่ต้นปีดูจะไม่ค่อยสมบูรณ์สักเท่าไร เมื่อเจ้าบ่าวต้องมานั่งอยู่ในรถเข็น และในงานเลี้ยงก็มีเจ้าสาวเพียงคนเดียวที่เดินรับแขกตามโต๊ะ

1.

“ปกติผมจะกลับบ้านในช่วงสงกรานต์ทุกที แต่ครั้งนี้พิเศษหน่อยคือผมไปแจกการ์ดแต่งงานด้วย เราจะแต่งงานในวันที่ 3 พ.ค.(2552) หลังจากวันนั้นผมก็เดินทางจากบ้านที่จังหวัดแพร่ เพื่อที่จะกลับมาทำงานที่กรุงเทพ แต่บริษัทที่ผมใช้บริการประจำเดิมก็เลยต้องไปใช้ของอีกบริษัทหนึ่งคือวิริยะแพร่ทัวร์”

พิษณุได้ตัวกลับกรุงเทพในวันที่ 17 เมษายน กับบริษัทวิริยะแพร่ทัวร์ จำกัด เป็นรถปรับอากาศ ม.1(ข) 34 ที่นั่ง หมายเลขเบียน 13-9029 กรุงเทพ นั่งติดหน้าต่างแถวที่ 2 ฝั่งคนขับ พิษณุมารอขึ้นรถที่สถานีขนส่งจังหวัดแพร่ ตั้งแต่สองทุ่มครึ่งตามกำหนดเวลาออก แต่กว่ารถจะออกจากสถานีได้ก็ปาเข้าไปเกือบสามทุ่ม

พิษณุนั่งดูคนขับ ขับรถมาเรื่อยๆ สังเกตได้ว่าขับเร็วมากและแซงตลอด แม้ในช่วงขึ้นเขาก็ยังแซง หลังจากดูให้แน่ใจแล้วว่ามาถึงเส้นทางช่วงระหว่างพิจิตรมาพิษณุโลก ก็นอนใจว่าคงไม่มีอะไรแล้วจึงรีบหลับไป ดูเหมือนทุกอย่างจะผ่านไปด้วยดีแต่เหตุไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น

เสียงร้องเอะอะเกิดขึ้น รถทั้งคันมีตสนิทราวทุกอย่างหยุดนิ่ง มีแต่เสียงโวยวายของผู้คนเท่านั้นที่ทำให้รู้ว่า **“รถชนเข้าแล้ว”** รถโดยสารที่เขานั่งไปชนท้ายรถบรรทุก 18 ล้อ

ผู้โดยสารเต็มคันรถอลหม่านกันอยู่ในความมืด และหนึ่งในห้าของผู้โดยสารที่ได้รับบาดเจ็บสาหัสคือ พิษณุ

“มันมืดแล้วก็ร้อนมาก เครื่องรถดับ ผมรู้แล้วว่ารถต้องชนแน่ๆ แต่ไม่รู้ว่าจะชนอะไร ผมพยายามขยับตัว แต่ก็ลำบากเพราะว่าเก้าอี้มาทับผม ขยับขาไม่ได้ จนคนในรถเขาออกกันไปหมดเหลือผมอยู่คนเดียว...ผมต้องตะโกนและเคาะกระจกให้รู้ว่ยังมีผมติดอยู่ข้างในอีกคน”

ระหว่างรอให้เจ้าหน้าที่กู้ภัยช่วยออกมาจากรถ พิษณุยอมรับว่า **‘กลัวมาก’** เพราะระหว่างนั้นได้กลิ่นน้ำมันคลั่งไปทั่ว

“กลัวรถไฟจะไหม้ มีดก็มืดแล้วก็ร้อน ผมใช้น้ำที่เขาให้ตอนขึ้นรถ ทั้งกินและทั้งรดตัวเอง ตอนนั้นผมเริ่มเจ็บขามากขึ้นๆ และพอจะรู้ว่าขาหักเพราะลงขยับแล้วมันไม่มีแรง กลัวรถระเบิดก็กลัว ถ้ามันระเบิดผมจะเป็นอย่างไร”

ระหว่างที่รอหน่วยกู้ภัยใช้เครื่องมือถ่างและตัดเหล็กเพื่อจะช่วยนำร่างเขาออกจากซากรถนั้น ในความรู้สึกของเขา มันนานมาก เขาเริ่มล้าเนื่องจากเสียเลือดมาก แต่ก็ยังมีสติอยู่ ได้รับน้ำเกลือจากหมอ พยาบาลที่ไปช่วยเหลือ จนในที่สุดหน่วยกู้ภัยชุดสุดท้ายก็

ช่วยเขาออกมาได้และนำตัวเขาส่งโรงพยาบาล

พิษณุพาตัวเองกลับไปอยู่ในรถคันนั้นอีกครั้ง เพื่อที่จะถ่ายทอดบรรยายาก ณ เวลานั้นออกมาให้ได้ใกล้เคียงที่สุด รอยยิ้มที่ผุดพรายระหว่างยอนเล่าเรื่อง รวกับจะบ่งบอกว่า **“ผมดีขึ้นจากวันนั้น”** เพราะในวันที่เกิดเหตุเขาไม่มีเรี่ยวแรงที่จะยิ้มให้ตัวเองเลยสักนิด

ในคืนนั้น พิษณุถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลพรหมพิราม จังหวัดพิษณุโลก ได้รับการล้างแผล ฉีดยาป้องกันบาดทะยัก ก่อนพยาบาลจะช่วยเก็บข้าวของที่ติดตัวมาส่งให้ พิษณุที่ยังมีสติอยู่พร้อมย้ำว่า “ให้เก็บตัวรอดไว้ให้ดี” และส่งตัวต่อมายังโรงพยาบาลพุทธชินราช โรงพยาบาลประจำจังหวัดพิษณุโลก เพื่อที่จะทำการผ่าตัดขาซ้ายก่อนบนช่วงสะโพกที่หัก อีกทั้งเสียเลือดมาจากบาดแผลลึกที่หน้าแข้งซ้าย

หลังจากย้ายมาที่โรงพยาบาลพุทธชินราชเขาก็ยังไม่ได้รับการผ่าตัด แต่โรงพยาบาลได้ทำการเอกซเรย์และตามหาเขาไว้ ก่อนจะให้พักที่โรงพยาบาลนี้หนึ่งคืน โดยที่ยังไม่ได้เย็บแผลให้ จนเช้าวันใหม่มาถึง

“ผมนอนที่นั่นหนึ่งคืน จนเช้าทางโรงพยาบาลก็ฉีดยาแก้ปวดให้ผม ผมถามว่าเมื่อไรจะผ่าตัดให้ผมเขาบอกแต่ว่าให้รอก่อนเพราะมีเคสที่หนักกว่าผมอีกสองคน ผมเลยโทรหาแฟนบอกว่าไปปรึกษากรุงเทพดีกว่า เพราะผมปวดจะให้รอถึงเมื่อไรอีกคือมันรอไม่ได้แล้ว เลยให้แฟนติดอาหารพร้อมพยาบาล เพื่อจะมารับไปที่โรงพยาบาลตำรวจ”

ในวันบ่ายวันที่ 18 เมษายน 2552 พิษณุจึงได้ย้ายมาพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลตำรวจ ซึ่งเป็นโรงพยาบาลทอนรักเป็นพยาบาลอยู่ โดยเสียค่าใช้จ่ายเป็นค่ารถพยาบาลและค่าพยาบาลสองคนที่มากับรถเป็นเงิน 6,000 บาท

“ถึงโรงพยาบาลตำรวจประมาณทุ่มกว่าๆ แล้วทางพยาบาลก็เปิดแผลออก พบว่าแผลที่หน้าแข้งยังไม่ได้เย็บ จึงล้างแผลใหม่และชุดแผลเพื่อให้เป็นแผลสด แล้วถึงจะเย็บแผล เพราะเขากลัวว่าเนื้อมันจะไม่ติด คือ...ตอนนั้นยังงี้ก็ได้ ก็ต้องทนละ” พิษณุยังจำความเจ็บปวดครานั้นได้ดี จากสีหน้าเหวอ และยิ้มแห้งๆของเขา

พิษณุพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลตำรวจจนถึงวันที่ 30 เมษายน 2552 ก่อนจะออกมาเข้าพิธีแต่งงานในวันที่ 3 พฤษภาคม 2552 ช่วงที่ต้องพักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลพิษณุรู้สึกแยกับตัวเองมาก ที่ต้องให้แม่มาดูแลกลายเป็นภาระของแม่และคนรักไป รวกับว่าเขากลายเป็นคนพิการไปแล้ว

2.

พิษณุเดินทางมาเข้าพิธีแต่งงานที่บ้านเจ้าสาวที่จังหวัดบุรีรัมย์ทั้ง ๆ ที่ เขายังต้องนั่งรถเข็น และต้องใช้ไม้ค้ำยันในบางขณะที่ต้องเดินไปรับแขก วุบแรกที่เกิดอุบัติเหตุเขาคิดว่าอย่างไรเสียงานแต่งที่เตรียมงานมากกว่าห้าเดือนต้องเลื่อนออกไปแน่ๆ แต่หญิงสาวคนรักก็ตัดสินใจเด็ดขาดว่า อย่างไรก็จะต้องแต่งงานแน่ๆ ถึงแม้จะไม่ได้ยืนเคียงกันก็ขอให้ได้นั่งรถเข็นแต่งงานก็ได้

“มันก็ต้องแต่ง แต่งทุกอย่างก็ต้องใช้ไม้ค้ำยันอยู่นี่ละ ดีกว่าจะเลื่อนงานออกไป เพราะเราเตรียมทุกอย่างพร้อมแล้ว ยกเว้นผมคนเดียวที่ยังต้องนั่งรถเข็น ปวดแผลก็ปวด แต่ก็กินยาแก้ปวดไว้ ภาพถ่ายที่ออกมาจึงไม่เหมือนกับงานคู่อื่นๆ เขา อย่างตามโต๊ะรับแขก ก็จะมีเพียงเจ้าสาวของผมเท่านั้น

ผมได้แต่มอง มันรู้สึกไม่ดีมากๆ งานแต่งของผมทั้งที่ กลับต้องมีคนมาคอยดูแล แต่งตัวเองก็ไม่ได้ต้องรอให้เขามาช่วย...มันรู้สึกแย่ ต้องนั่งรถเข็น แล้วเวลาจะถ่ายรูปกับแขก แฟนผมก็เดินไปคนเดียวผมไปด้วยไม่ได้”

ยิ่งกว่านั้นเมียบ้าน ที่ไม่รู้ว่าพิษณุประสบอุบัติเหตุคานหักงาน

“เขาว่าผมเป็นคนพิการทั้งที่เขาไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับผม เขาไม่อยากจะพูดอย่างนั้น” พิษณุแค้นหัวเราะให้กับโชคชะตาที่เล่นตลกร้ายกับเขา

งานแต่งงานผ่านไปแล้ว แต่ละครชีวิตของพิษณุไม่ได้จบบริบูรณ์เหมือนละครทีวีทั่วไปที่ เรื่องมักจบลงอย่างมีความสุขหลังการแต่งงาน

หลังงานแต่งพิษณุกลับมาพักรักษาตัวที่คอนโดย่านรามคำแหง ซึ่งบริษัทที่เขาทำงานเป็นวิศวกรไฟฟ้าอยู่ให้หยุดพักรักษาตัวเป็นเวลา 3 เดือน ชีวิตประจำวันของพิษณุต้องเปลี่ยนไปเขาต้องพักฟื้นอยู่ในห้องพักชั้นเจ็ดที่ไม่ใช่สวรรค์ชั้นเจ็ด เพราะเขาต้องจำใจขังตัวเองอยู่ในห้องสี่เหลี่ยมสี่เหลี่ยม ที่ด้านข้างมีหน้าต่างเล็กๆ พอให้สูดอากาศภายนอกได้เท่านั้น

ส่วนอาหารที่ตอนร่างกายปกตินี้ก็จะทานอะไรก็ได้ ก็ต้องกลายมาเป็นข้าวกล่องที่คนรักซื้อเตรียมไว้ให้ก่อนจะไปเข้าเวรที่โรงพยาบาลตำรวจ ถึงเวลาอาหารพิษณุจะนำข้าวกล่องเข้าเตาไมโครเวฟ นั่งกินข้าวในห้องพักโดยลำพัง ไม่มีโอกาสได้ไปกินข้าวกับเพื่อนฝูง หรือวันหยุดแทนที่จะได้ออกไปเดินเล่น ไปเรียนภาษา หรือไปดูหนังกับคนรักเหมือนที่ผ่านมา ก็ต้องใช้ทีวีเป็นช่องทางในการออกสู่โลกภายนอกแทนหาทั้งสองข้าง ข้างใน

เวลาเดินก็ต้องมีขาที่สามและสิ่งออกออกมาจากรักแร้ทั้งสองข้างโดยไม่ตั้งใจ

นอกจากที่จะต้องพักฟื้นรักษาอาการบาดเจ็บหลังการผ่าตัดขาซ้ายแล้ว พิษณุยังต้องไปหาแพทย์เพื่อตรวจสอบสภาพขาทั้งสองข้าง ซึ่งหลังการสแกนพบว่าเอ็นและข้อเข่ามีปัญหาแต่ไม่ถึงกับต้องผ่าตัด แพทย์สั่งให้กินยารักษาข้อเสื่อมอีกสามเดือน

3.

สำหรับค่ารักษาพยาบาลถ้าหากนับตั้งแต่โรงพยาบาลพุทธชินราช พิษณุโลก ที่ต้องจ้างรถพยาบาลให้มาส่งที่โรงพยาบาลตำรวจเป็นเงิน 6,000 บาท ซึ่งเขาต้องจ่ายไปก่อนแล้ว มาเบิกกับบริษัทประกันภายหลัง ค่ารักษาที่โรงพยาบาลตำรวจก็เป็นหน้าที่ของบริษัทประกันที่บริษัทวิริยะแพร่ทัวร์ทำไว้ที่จะต้องมารับผิดชอบค่าใช้จ่ายต่างๆ ขณะที่เขาพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลตำรวจเช่นกัน

“ทางบริษัทประกัน จ่ายค่ารักษาให้ทั้งหมดตอนที่อยู่โรงพยาบาลตำรวจ 48,025 บาท แต่มันก็มีส่วนเกินที่ผมต้องออกไปก่อนประมาณสองหมื่น ตอนนั้นยังไม่ได้คืนจากบริษัทประกัน แล้วล่าสุดที่ผมเพิ่งไปสแกนเข้ามานี่ก็ 16,000 บาท ซึ่งทางบริษัทประกันได้เข้าแจ้งกับผมตอนที่อยู่โรงพยาบาลที่พิษณุโลกว่า ไปรักษาที่โรงพยาบาลไหนก็ได้ในงบค่ารักษาไม่เกิน 5 แสนบาท เพราะบริษัทรถได้ทำประกันชั้น 1 ไว้กับ บริษัทสินมั่นคงประกันภัยจำกัด (มหาชน) ตอนนั้นก็รอให้ทางบริษัทจ่ายส่วนที่ผมจ่ายไปคืนมา”

ตั้งแต่เกิดเหตุมาบริษัทรถและบริษัทประกันได้ไปเยี่ยมพิษณุที่โรงพยาบาลที่พิษณุโลก แล้วก็ไม่ได้ติดต่อมาหาพิษณุอีกเลย กลับเป็นว่าเขาต้องเป็นฝ่ายโทรศัพท์ไปหาไปตามเรื่องเอง ตอนแรกโทรไปตามเรื่องที่บริษัทรถก็ทำอะไรไม่ได้ ถูกโยนให้ติดต่อไปที่บริษัทประกันแทน

“คือก็เกินไปนะตั้งแต่ผมขาค้างมาเนี่ยไม่เคยติดต่อมาหาผมเลย ทำเหมือนผมไปขอเขาขึ้นรถถังและทุกอย่างที่ผมก็จ่ายเงินให้เขา ไม่อยากขึ้นรถบริษัทนี้อีกแล้วอยากเห็นหน้าเจ้าของบริษัทจริงๆ ” พิษณุเน้นย้ำว่าต้องการเห็นหน้าเจ้าของรถ แบบที่พูดจริงๆ

นอกจากนั้นพิษณุยังต้องโทรศัพท์ไปติดต่อสอบถามความคืบหน้าทางคดี ที่สถานีตำรวจในพื้นที่เกิดเหตุด้วยเช่นกัน เพราะไม่ได้รับการติดต่ออะไรจากตำรวจเลย

“มีอยู่ครั้งหนึ่งตำรวจมาสอบปากคำ ผมก็ให้การไปตอนแรกนี่ว่าเขาจะยื่นฟ้อง

อาณากับคนขับ แต่กลายเป็นว่าจะเป็นการยื่นฟ้องแพ่งกับบริษัท มีหมายให้แต่จะต้องให้ 30 เปอร์เซ็นกับทนาย ผมก็อ้าว..เลยยังไม่ฟ้อง ผมฟ้องเองดีกว่า เพราะผมกะว่าจะฟ้อง บริษัทอยู่แล้ว เพราะไม่เคยมาติดต่อเลย กระเช้าสักกระเช้ายังไม่มี ตอนนี้จะยื่นฟ้องเองใน คดีศาลผู้บริโภค”

ชีวิตประจำวันของพิษณุต้องเปลี่ยนไป
เขาต้องพักผ่อนอยู่ในห้องพักชั้นเจ็ดที่ไม่ใช่สวรรค์ชั้นเจ็ด

4.

เมื่อถามถึงกระบวนการชดเชยค่าเสียหายต่างๆ ว่าเป็นอย่างไรพิษณุ ตอบทันทีว่า “มันช้า” พร้อมเสนอทางออกว่าน่าจะมีเกณฑ์ออกมาให้มีการจ่ายค่าชดเชยทันทีหลังเกิดอุบัติเหตุ เคสนี้ เคสนั้นไม่ต้องรอให้เป็นคำสั่งศาลแล้วถึงจะจ่าย และน่าจะจ่ายที่เพดานสูงสุด ไม่ต้องรอให้ศาลสำรองเงินไปก่อนแล้วค่อยมาเบิกจ่ายกันทีหลังอีก

“นอกจากจะมีมาตรการชดเชยแล้วผมว่า บริษัทรถหรือคนขับก็ต้องประเมิน ต้องมีการควบคุมคนขับรถด้วยว่าอยู่ในสภาพที่พร้อมไหม ไม่ขับเร็วเกินไป อย่างคันที่ผมนั่งมารู้จากตำรวจว่าขับมาสิรอบแล้ว รัฐเองน่าจะเข้ามาดูตรงนี้ด้วย

“คืออุบัติเหตุมันไม่ได้มาจากเรานะ มันอยู่ตรงที่คนที่จะมาขับรถให้เราเขาอยู่ในสภาพพร้อมหรือเปล่า ต้องมีมาตรการตรวจสอบสภาพคนขับด้วย อาจจะให้มีหมอมาตรวจสภาพหน่อยว่าพร้อมที่จะขับไหมเพราะมันเป็นช่วงเทศกาล ไม่ใช่แค่ทำรอบอย่างเดียว แล้วอีกอย่างไปดักจับคนเมาซะมากกว่า รถคันที่ผมนั่งมาคนขับนะไม่เมาหรอกแต่มันเหนื่อยเป่ายังไงก็ไม่เจอหรอก” พูดจบพิษณุหัวเราะพร้อมกับส่ายหัวอย่างเอือมระอา

“สิทธิต่างๆตอนเป็นผู้โดยสารผมก็ไม่รู้หรอกนะว่าบริษัทต้องจ่ายเท่าไรจนบริษัทประกันมาบอกผมทีละว่าอ้อมสิทธิรักษาเท่านั้นนะถ้าไม่เกิดอุบัติเหตุก็คงไม่รู้ว่ารถโดยสารมีประกันอะไรเพราะในตัวก็ไม่ได้เขียนไว้ว่ามีประกันอะไรบ้างเรามีสิทธิเรียกร้องอย่างไรเรารู้แค่เราซื้อตั๋วแล้วก็ขึ้นรถได้ ผมว่าไม่มีใครจะไปคิดหรอกนะว่าจะเกิดอุบัติเหตุ แต่พอมันเกิดแล้วนี่สิ เราถึงจะมานั่ง มาหาความรู้ว่าสิทธิเราคืออะไร มีอะไรบ้าง ก็ไม่มีใครบอก”

ปัจจุบันอาการเจ็บต่างๆ ได้หายไปแล้ว เหลือเพียงอาการช้ำๆ เมื่อทิ้งน้ำหนักลงไป เขายังต้องใช้ไม้ค้ำยันในการเดิน ซึ่งต้องใช้ระยะเวลาอีกกว่า 3 เดือนในการพักฟื้นเพื่อให้กระดูกที่หักบริเวณสะโพกติดกัน แต่ยังไม่รู้ต้องใช้เวลากี่เท่าไรที่เขาจะกลับมาเดินเป็นปกติได้อีกครั้ง และในอีกสองปีข้างหน้า เขาต้องผ่าตัดเอาเหล็กที่ยึดกระดูกที่หักออก

จนถึงตอนนี้ พิษณุมีคำถามที่อยากจะคำตอบจากใครสักคนว่า ทำไมต้องเป็นเขาด้วย ในเมื่อเขาเองไม่ใช่คนผิด ทำไมต้องมาขาหักและทำไมสิ่งเหล่านี้ต้องเกิดกับเขา

วรรณวิสา ชักชวน

เธอถูกจัดกะโหลกแต่เธอยังบอกว่าโชคดี

บันทึกอุบัติเหตุ : ทวีร์เสยรตพ่วงตาย - เจ็บระนาว

เมื่อเวลาประมาณ 21.30 น. ของวันที่ 17 เมษายน 2552 เกิดเหตุรถทวีร์ปรับอากาศสายแพร่-กรุงเทพฯ ทะเบียน 13-9029 ของบริษัทวิริยะแพร่ทวีร์ จำกัด ชนท้ายรถพ่วง 18 ล้อ บรรทุกปูนซีเมนต์ ทะเบียน 70-5006 ชัยนาท สภาพกระจกด้านหน้ารถทวีร์ยุบไปเป็นแถบ ท้ายรถพ่วงทะลุเข้าไปในรถทวีร์ ส่งผลให้ผู้โดยสารบาดเจ็บ 30 คน พนักงานต้อนรับประจำรถเสียชีวิต 1 คน

ผลจากการชนของรถ ทำให้ศีรษะของบรรทุกสะเก็ดแตกกับของแข็งอย่างแรงเป็นเหตุให้กระดูกหน้าผากด้านซ้ายแตกยุบ ขอบเข่าซ้ายด้านบนแตก และได้รับบาดเจ็บตามร่างกายหลายแห่ง แพทย์ต้องผ่าตัดเย็บแผลและผ่าตัดกระดูกที่หักยุบให้เข้าที่ โดยยี้ดไว้ด้วยแผ่นโลหะไทเทเนียมจนกว่ากระดูกจะเข้าที่

นายความอาสา จากศูนย์นายความอาสาเพื่อผู้บริโภค มูลนิธิเพื่อผู้บริโภครับมอบอำนาจฟ้องเป็นคดีผู้บริโภคต่อศาลแพ่ง(รัชดาภิเษก) โดยมี นายเจริญ ชาวสำน พนักงานขับรถทวีร์ เป็นจำเลยที่ 1 บริษัท วิริยะแพร่ทวีร์ จำกัด เป็นจำเลยที่ 2 บริษัทขนส่ง จำกัด เป็นจำเลยที่ 3 และบริษัท สิ้นมั่นคงประกันภัย จำกัด เป็นจำเลยที่ 4 เรียกค่าเสียหายเป็นเงินทั้งสิ้น 1,194,737 บาท

: ข้อมูลจาก หนังสือพิมพ์ข่าวสดออนไลน์ วันที่ 19 เมษายน พ.ศ.2552
และจากคำฟ้องคดีผู้บริโภค คดีหมายเลขดำที่ 2845/2552

“ลืมตาตื่นมาก็คบวาทันที”

สำหรับ วรวิสา ชักชวน หญิงสาววัย 27 ปี ความสดชื่นยามตื่นที่เคยมีได้จากไปตั้งแต่เกิดอุบัติเหตุเมื่อวันที่ 17 เมษายน 2552 ระหว่างที่เธอเดินทางจากบ้านที่จังหวัดแพร่ เพื่อกลับมาทำงานที่กรุงเทพฯ ในช่วงหลังสงกรานต์

เมื่อปี 2548 วรวิสาจบการศึกษาด้านเทคโนโลยีหัวใจและทรวงอก จากมหาวิทยาลัย-นเรศวร และได้เข้าทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ผู้เชี่ยวชาญแผนกศูนย์หัวใจของโรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ มาจนถึงปัจจุบัน เธอเป็นคนขยันการงานไม่เคยขาดทำงานอย่างเต็มที่โอกาสที่จะได้รับการพิจารณาขึ้นเงินเดือนในช่วงปลายปีนี้ จึงดูไม่ไกลนักสำหรับเธอ แต่อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นได้ทำลายทุกสิ่งทุกอย่างที่เธอคาดหวัง

1.

“รถบริษัทที่เราจ้างประจำเต็มหมดเลยคะ เลยต้องนั่งบริษัทนี้ โห...อยากบอกว่า โชคดีมากเลยนะ...”

“โชคดี..?” คนถามสงสัย

“ก็ตอนนั้นให้พ่อไปจองที่นั่งที่ บขส. ได้ที่นั่ง 4C 4D ผังคนขับซึ่งเป็นของเรากับน้องสาว ราคา 409 บาท ราคาเดียวกันกับอีกบริษัทที่นั่งประจำ ซึ่งเป็นรถสองชั้น เป็นรถมาตรฐานอะไรี่ละคะ แต่รถที่เราได้นั่งวันนั้นมันเป็นรถเสริมนะ เขาเอารถ ป.1 มาให้เราั่ง มาดูตอนตำรวจบอกเราตอนหลังเกิดเหตุแล้ว เราก็ออ เหรออๆ

วันเดินทางไม่ได้ไปขึ้นที่ บขส. นะคะ มารอขึ้นที่จุดขายทางสูงเม่นซึ่งมีกำหนดรถถึงราวสามทุ่มครึ่ง แล้ววันนั้นรถก็มาช้ามาก จากกำหนดออกสองทุ่มครึ่งจากตัวเมืองแพร่มาถึง สูงเม่นก็ประมาณหนึ่งชั่วโมง ถ้าขับช้า ๆ นะ เราก็ออกันสี่ทุ่มครึ่งยังไม่มา เลยโทรไปถามบริษัทว่ารถออกมาหรือยัง เขาก็บอกว่ารถออกมาแล้ว อาจจะเสียเวลานิดหน่อยเพราะช่วงสงกรานต์ เราก็อะไม่เป็นไร แต่ก็ตัดสินใจแล้วว่าจะกลับบ้าน แล้วค่อยไปเรียกค่าเสียหายพรุ่งนี้ แต่พอกำลังจะลุก อ้าวรถมาจอดพอดี

ปรากฏว่ารถเต็มหมด ที่นั่งที่เราจองก็มีคนมานั่งแล้ว เราก็อ้ว คือเซ็คที่นั่งแล้วนะคะกับพนักงานบนรถ ก็มีชื่อเราจริงแต่ถูกขีดค่าออกเพราะมีคนนั่งแล้ว ก็อ้าว...แล้วคนที่นั่งที่ของเราเขาก็ไม่ยอมลุกอีก เขาก็ถามไป ถามมา อ้าว...มีคนนั่งผิดคันขึ้นมา ของเขาเป็นรอบ 4 ทุ่ม ปกติพนักงานก็ไม่แนะนำให้ขึ้นมาหรือเห็นที่ตัวก็รู้ว่าไม่ใช่ ยังจะให้ขึ้นมาอีก

ตอนแรกเราก็คิดนะว่าถ้าเขาไม่ลงไม่เป็นไร เดี๋ยวเราไปขึ้นคันของเขาก็ได้ แต่เขายอมลง แล้วให้เรากับน้องนั่ง ที่นั่ง 9A กับ 9B ที่นั่งรองสุดท้ายฝั่งซ้ายของรถ”

“ขึ้นไปแล้วเป็นอย่างไร” เราถามต่อ

“สภาพรถมันก็แย่เนาะอย่างเบาะที่นั่งจะปรับเอนไม่ได้มากแล้วอยากบอกว่าขึ้นรถมา 10 ปี ไม่เคยขึ้นรถที่บรรยากาศมันอึดอัดขนาดนี้ ไฟมันมืด มองหน้าคนหลังไม่เห็นละว่านั่ง ก็พูดกับน้องสาวอยู่เนาะว่า ทำไมรถมันมืด ไม่เหมือนที่เราจ้างปกติ แต่ก็อ๊ะ นั่งหลังที่นั่งหลังไม่เป็นไร แล้วตอนเกิดอุบัติเหตุ คนข้างหน้าเขาโดนหนัก เราก็ออ...โชคดีละเรา”

นั่นคือความโชคดีในความหมายของเธอที่เราเพิ่งเข้าใจ ใช้สิเธอโชคดีมากที่ถูกเปลี่ยนที่นั่งจากด้านหน้าเพราะบริการที่ไม่มีคุณภาพมานั่งท้ายรถแทน ไม่งั้นเธอคงจะเจ็บหนักกว่านี้

วรวิสา แทนตัวเองว่า จิ๋ว เธอเป็นคนร่าเริง ยิ้มง่าย เสียใจเพราะระหว่างการพูดคุยในบรรยากาศที่เธอทำงานที่โรงพยาบาล จึงไม่ขาดหายไปจากการสนทนา เพื่อถ่ายทอดเรื่องราวของเธอสู่สาธารณชน

“ก็กลับมาค่ะ จนมาถึงอุบัติเหตุ รถก็จอด เหมือนคนขับไปซื้ออะไรสักอย่างนี้ล่ะ แล้วก็เห็นควันขาวๆ พุ่งออกมาจากหลังรถ 2 ครั้ง เพราะนั่งติดกระจกแต่ก็คิดว่าคงไม่มีอะไร แล้วก็กลับที่นั่งกับน้องสาวเพราะน้องบอกว่าร้อน เลยเปลี่ยนไปนั่งติดกระจกแทนจิ๋ว แล้วจิ๋วก็หลับต่อ...แล้วก็ยินเสียงตูม....มม

เว็บแรกเลยนะคะ คิดว่ารถตกเขาแน่เลย เพราะสายทางมันมีแต่ภูเขา แต่ลืมตาดูแล้วโชคดีค่ะ เพราะมันจอดอยู่กลางถนน จิ๋วก็ยังงอยู่ จนคนที่นั่งอยู่แถว 9C ตะโกนบอกว่าให้รีบลงจากรถ สติเราก็มารู้สึกประหลาดใจอยู่ตรงแถว 9 พอดีใจค่ะ พี่เขาก็กระโดดลงไปก่อน จิ๋วก็กระโดดตามเป็นคนที 3 น้องสาวเป็นคนที 4”

เธอดังข้อสังเกตว่า คนขับอาจจะขับรถเร็วเกินไป เพราะโดยปกติแล้ว จากแพร่ไปพิษณุโลกจะใช้เวลาประมาณ 3 ชั่วโมง แต่นี่ออกจากจากแพร่ประมาณ 4 ทุ่ม แต่ถึงพิษณุโลกช่วงที่เกิดอุบัติเหตุเพียง 5 ทุ่มครึ่ง ซึ่งรถที่เธอโดยสารมาชนเข้ากับรถพ่วง 18 ล้อ

“พอลงมาได้ ก็ไม่รู้หรอกนะว่าตัวเองเป็นอะไรบ้าง แต่รู้สึกเจ็บคิ้วข้างซ้ายมาก ก็เลยหยิบแว่นที่คอเลื่อนมาใส่ แล้วตาข้างซ้ายมองไม่เห็น ตอนนั้นทำใจไว้เลยนะว่า ‘ตาบอด’ แน่ๆ ตินะที่ไม่ได้ใส่แว่นตอนอยู่บนรถ ไม่นั่นกระจกแตกแล้วไม่รู้จะอะไรจะเกิดขึ้นอีก ตามตัวก็เจ็บที่หน้าอกข้างขวา เจ็บแขน ขา”

“รู้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้นกับรถที่นั่งมา”

“ไม่รู้ค่ะ แต่โล่งอกตรงที่รถไม่ได้ตกถนนแบบที่เราคิด พอเขาให้โดด จิ๋วก็กระโดดตามเขาเลย แม่นมากค่ะ(หัวเราะ) ลงมาได้ก็ดูสภาพตัวเองรู้สึกว่าจะเลือดตัวเองไหลเป็นน้ำก็อกเลยเสื้อที่ชุ่มไปด้วยเลือด ก็หาอะไรมากดไว้ คนที่ไม่เป็นอะไรมากก็เข้ามาช่วยดูช่วยเช็ดเลือดให้ ก็ลองลืมตาอีก ครั้งนี้เห็นค่ะ เรารู้แล้วว่าเราไม่เป็นอะไร ที่นี้ก็กดแผลห้ามเลือดไว้ นอนรอหน่วยกู้ภัย ซึ่งกว่าเขาจะมาก็ราวๆ 1 ชั่วโมง

ระหว่างรอจิ๋วก็ให้น้องสาวโทรหาพ่อกับแม่ ว่าเกิดอุบัติเหตุ พอรู้พ่อกับแม่ก็ให้น้าขับรถมาหาเรา ถึงก็ตี 2 ค่ะ น้องสาวก็ขาแตก แล้วก็เจ็บตามแขนขา

ก่อนที่จะขึ้นรถรู้ใหม่ว่า ตาข้างซ้ายจิ๋วกระตุก ส่วนน้องสาวตาขาวกระตุก เราก็อะ ไม่เป็นไร ขวาร้าย ซ้ายดี เจอเนื้ออุ่นแน่นอน.....”

จบประโยคเธอก็หัวเราะร่วน อย่างสบายอารมณ์ ทั้งที่ครานั้น แผลที่คิ้วดูภายนอก

อาจจะดูน้อยนิดเท่านั้น แต่ข้างในเธอรู้ดีเธอไม่ได้เป็นแค่เพียงแผลที่คิ้วเท่านั้น หลังจากเริ่มมีเลือดไหลออกจากรูจมูกซ้ายของเธอ

จนเวลาประมาณเที่ยงคืนหน่วยกู้ภัย ก็นำตัวรรวิสาส่งโรงพยาบาลวัดโบสถ์ ซึ่งเป็นโรงพยาบาลชุมชนที่ใกล้ที่สุด

“จู้จู้แล้วว่า จู้ต้องมีอะไรผิดปกติแน่นอน เลยขอให้ส่งตัวเข้าไปโรงพยาบาลเอกชนในเมือง เพราะคิดว่าทุกคนเจ็บหนักแล้วก็ต้องไปโรงพยาบาลพุทธชินราชแน่นอน แล้วถ้าไปโรงพยาบาลเอกชนเวลาคนไข้จะทำอะไรเขาจะยอม ถ้าไปโรงพยาบาลรัฐบาลเขาจะรอดูอาการก่อน ตอนนั้นแผลภายนอกไม่เป็นอะไรมาก คุณรู้เรื่องอีกต่างหาก”

“คิดว่าไปโรงพยาบาลเอกชนจะดีกว่า”

“ประมาณนั้น เพราะจู้มีสติเพียงพอแต่ว่าเลือดจิวออกเยอะ ก็อยู่ที่โรงพยาบาลวัดโบสถ์สักที 2 ตอนนั้นเขาก็ปฐมพยาบาลจู้เบื้องต้นโดยปิดแผลไว้ ก่อนส่งตัวไปโรงพยาบาลพิษณุเวชซึ่งเป็นโรงพยาบาลเอกชน พ่อกับแม่ก็มาถึงโรงพยาบาลนี้ประมาณตี 3 พอมาถึงโรงพยาบาล ก็ขอซีทีสแกนก่อนเลยทั้งพี่ทั้งน้อง แล้วก็รู้สึกเจ็บไปหมดเลยทั้งหน้าอกข้างขวา แขน ขา ก็เลยเอกซเรย์ ทั้งตัวเลย(หัวเราะ) ดินะที่เราไม่สลบนะ เป็นห่วงน้องด้วยงี้ก็จะไม่กล้าหลับเลย”

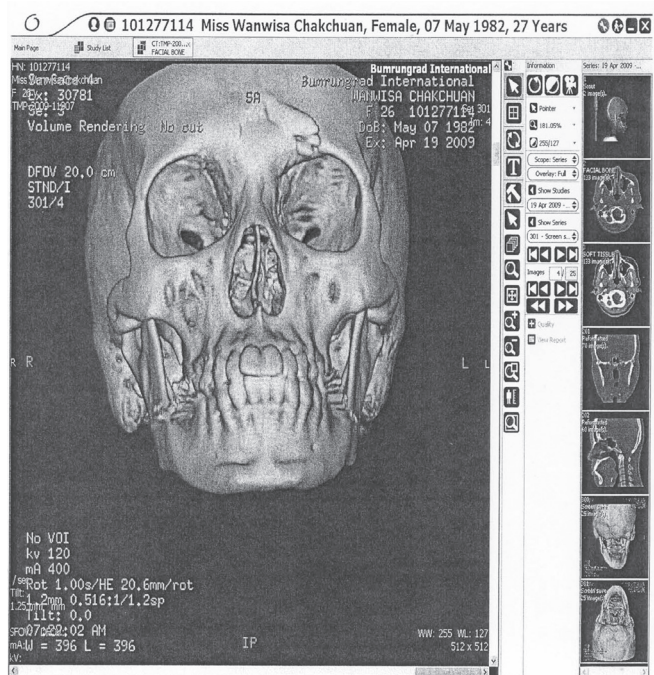
“ผลการสแกนออกมาว่า..”

“ฐานกะโหลกด้านหน้าแตก และมีการยุบลงไป แต่หมอบอกว่าไม่เป็นอะไรมากทีเดียวให้หมอศัลยกรรมตกแต่งนิดหน่อย คินนั้นจู้อยู่โรงพยาบาลพิษณุเวช ก็รอหมอศัลยกรรม จากตี 3 นะ แผลก็ยังไม่ได้เย็บ มันก็เจ็บ เจ็บจนมันบอกไม่ถูก ยาแก้ปวดยาซาก็ฉีดไม่ได้เพราะทางโรงพยาบาลเขาต้องดูว่าความรู้สึกตัวของคนไข้ลดลงหรือเปล่า ถ้าหากฉีดยาแก้ปวด หรือยาซาจะสังเกตยากไ้คะ คือมันเจ็บนะ แล้วว่ามันจะผ่านไปแต่ละนาที แต่ละชั่วโมง ในการรอคอย มันเจ็บ...เจ็บมาก...กกก

โน้นหมอมา 10 โมงเช้าของอีกวัน คือเราก็เข้าใจนะว่ามันวันหยุดยาว เราก็อะ... ที่นี้หมอมานับถือแผลเราแล้วบอกเลยว่า ‘อ้อ เย็บเลยๆ ไม่เป็นไรหรอก’ เราก็อะ... บอกหมอไปว่าผลสแกนออกมาแล้วว่า กะโหลกมันยุบนะคะ หมอบอก ‘ยังไม่ได้ดูฟิล์ม’ เขาเลยเดินออกไปดู

เราก็ภาวนาในใจเลยนะว่าขอให้ไม่ต้องผ่าตัดด่วนที่เถอะจะได้เข้ากรุงเทพฯ แล้วหมอก็เดินเข้ามาหน้าเสียไปเลย แล้วบอกว่าต้องผ่าตัดนะ แต่ทำตอนนี้ไม่ได้ เพราะหมอดิตอีกเคส(หัวเราะ) ต้องรอดอนบ่าย 2 โมง

ฐานกะโหลกด้านหน้าแตก และมีการยุบลงไป

เราก็เลยบอกหมอว่า ‘ถ้าไม่ด่วนขอย้ายไปโรงพยาบาลบำรุงราษฎร์แล้วกัน’ แล้วก็โทรหา อาจารย์หมอที่โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ ให้ส่งรถมารับเราด้วย ซึ่งก่อนหน้านี้เราก็โทรปรึกษาอาจารย์หมอแล้ว แต่เขากลัวว่าอาจจะต้องผ่าตัดด่วนเลยยังไม่กล้าส่งรถมารับ พอรู้ว่าไม่ด่วนก็ส่งรถมารับ ตอนแรกเราจะให้รถจากทางนี้ไปส่ง แต่ทางโรงพยาบาลขอเคลียร์เอกสารก่อน กว่าจะเสร็จก็บ่าย 2 พอติดกับให้ทางโรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ส่งรถมารับ

แล้วตอนเคลียร์ค่าใช้จ่ายทางโรงพยาบาลพิษณุเวชเขาก็จะให้เราจ่ายเงินก่อน ตอนนั้นก็ไม่รู้ว่ามีเงินค่ารักษาพยาบาลจาก พ.ร.บ.ผู้ประสบภัยจากรถ 15,000 บาทนะ ทางโรงพยาบาลก็จะให้เราจ่าย แม่เราก็บอกว่าเมื่อปีที่แล้วน้องสาวประสบอุบัติเหตุแล้วเข้าโรงพยาบาลเอกชนเหมือนกัน ทางโรงพยาบาลยังไปเคลียร์เองเลย

ก็ต่อรองกันจนโรงพยาบาลยอมไปเคลียร์เองแต่ก็ให้เราออกไปก่อนด้วยของจี๋จ่ายไปสองพันบาท ของน้องอีกสามพันบาท รวมแล้วก็สำรองจ่ายไปห้าพันบาท ส่วนอีกสองหมื่นทางโรงพยาบาลเขาก็จะไปเคลียร์เอง

“ออกเดินทางจากโรงพยาบาลพิษณุเวชกี่โมง”

“ออกเดินทางกันบ่าย 3 โมง ถึงโรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ 1 ทุ่ม”

“ผ่าตัดเลย?”

“ยังคะ อาจารย์หมอเขาก็มาดู แล้วก็บอกกับเราว่า ‘ลองจัดก่อนไหม?’ ไม่อยากให้ผ่าตัดเพราะผ่าแล้วจะมีผลข้างเคียงสูง เราก็อะ จัดก็จัด ก็ฉีดยาชา ก็จัดกันที่ ER (ฉุกเฉิน) นั่นละ”

“ยังตาแป๋วอยู่?”

“คะยังตาแป๋วอยู่ คือมันหลับไม่ได้เลย จัดก็จัดเลยว่จั้น คือช่วยทำอะไรก็ได้ให้หายเจ็บสักทีเถอะพอฉีดยาชาไปสักพักก็จัดเลย จัดกันสดเลย(หัวเราะ)ความรู้สึกก็เหมือนถอนฟันนะ ตอนจัดมันก็มีเจ็บบ้าง แต่ก็ต้องทนเอา จัดกันอยู่สักครึ่งชั่วโมงนะคะ”

วรวิสาเล่าให้ฟังราวกับว่า หมอจัดไม่ได้จัดกะโหลกที่ยุบของเธอ

“ก็จัดกระดูกขึ้นมาเย็บแผลเสร็จก็ราวๆ 4 ทุ่มแล้วก็ส่งเราเข้าห้องพักฟื้นแล้ว ก็ยังไม่หลับนะ มันปวด คือตั้งแต่เกิดเรื่องมายังไม่ได้หลับเลยจะ 24 ชั่วโมงอยู่แล้ว จนพยาบาลให้ยาแก้ปวดก็หลับไปตอนตี 3

คืนมา 7 โมงวันที่ 19 เมษายน อาจารย์หมอก็ให้ไปเอกซเรย์สมองอีกรอบที่นั่นแกนสมองแบบ 3 มิติเลย แล้วก็เห็นว่ามันยังมีบางส่วนที่ยุบอยู่ ก็องจัดขึ้นใหม่หมดเพราะจัดแต่ตรง

ที่เป็นแผลไ้แต่ว่าตรงกลางหน้าผากของเรานั้นก็ยุบด้วยก็เลยผ่าตัดในเย็นวันนั้นเลย

2 ทุ่ม ก็ผ่าตัดแบบที่เขาตั้งหน้ากันนะค่ะ ก็กรีดตั้งแต่ที่คาคดม ยาวจนถึงกกหู 2 ข้างค่ะ

เธอว่าพลางชี้ให้ดูที่คาคดมที่เธอคาคดปิดรอยผ่าตัดไว้

“ผ่ากรีดเสร็จก็ดึงหนังหน้าลงมา เพื่องคกะโหลก ตรงกลางหน้าผากจะมีเหล็ก 2 อันไขว้กันอยู่ตามไว้ ตอนนั้นก็มึเหล็กอยู่ในหัวละ(หัวเราะ) ผ่าตัดเสร็จก็พันผ้าออกมาเหมือน มัมมี่เลยค่ะ โชคดีค่ะที่เยื่อหุ้มสมองไม่เป็นอะไร”

“โชคดีอีกแล้ว”

เธอหัวเราะก่อนจะตอบว่า “ค่ะโชคดี ที่เลือดไม่คั่งในสมอง เลยจ่าอะไรต่ออะไรแล้ว มาเล่าให้ฟังได้ ถ้ามีเลือดคั่ง ก็คงจะสลบ แล้วก็เอ้อๆ เบลอๆ นิดนึง(หัวเราะ)”

ระหว่างพักฟื้นที่โรงพยาบาล 2 วันแรก เธออยู่แต่เพียงบนเตียงและกินอาหารเหลว มีอะไรหนึ่งชิ้นมีสายระโยงระยางของน้ำเกลืออยู่ที่แขนและสายเดินเลือดเสียออกจากหัว ของเธอนอกจากจะแผลฉกรรจ์ที่ศีรษะแล้ว ยังมีฟกช้ำที่อกด้านขวารวมถึงแขนขาที่ขัดไปหมด คงไม่ต้องสงสัยว่าเธอโดนกระแทกแรงขนาดไหน

2.

“มีการติดต่อจากบริษัทรับจ้างใหม่”

“ก็มีค่ะ คือก็ฝ่ายเรานี้ละติดต่อไปหาบริษัทวิริยะแพร่ทัวร์ฯเรื่องค่ารักษาพยาบาล ช่วงที่รักษาอยู่ที่โรงพยาบาลพิษณุเวช เทียงวันนั้นเจ้าของบริษัททัวร์เขาก็มาเยี่ยม เขาบอกว่าเรื่องค่าใช้จ่ายให้เราไปเคลียร์กับบริษัทสินมั่นคงประกันภัยได้ เพราะรถเขาทำประกันภัย กับที่นั่นอยู่ ก็จบละแค่นั้น”

“แล้วเราก็ตัดติดต่อไปที่บริษัทประกัน”

“ค่ะก็ติดต่อไปหาเขาว่ารถเกิดอุบัติเหตุ ตอนนี้อยู่ที่โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ที่ กรุงเทพฯ ค่าใช้จ่ายจะจัดการอย่างไรตอนนี้สำรองจ่ายไปแล้ว ห้าพันบาท เขาก็ถามว่ามี ใบเสร็จไหมแล้วด้วยความโชคดีของเราอีกแล้วก็คือที่โรงพยาบาลเขามีฝ่ายที่ทำหน้าที่ เกี่ยวกับการเคลมประกัน เขาก็เลยให้ทางโรงพยาบาลเป็นคนดำเนินเรื่องประกันให้ เราแค่ เตรียมเอกสารให้เขา ถ้าเป็นคนอื่นเขาคงต้องตามเรื่องเอง แล้วยังคนที่ไม่รู้พวกเขาจะทำ อย่างไร”

วรวิสาพักฟื้นอยู่โรงพยาบาล 9 วัน รวมค่ารักษาพยาบาล 215,737 บาท เธอกลับไปพักที่บ้านต่ออีก 2 เดือน ซึ่งหมอผู้รักษายกกับเธอว่า ระยะเวลาที่กะโหลก

จะติดคืนกันประมาณ 2 เดือน

“ก็น่าไปสมัครเข้าศึกษาไปเบิกกับบริษัทประกันสินมั่นคงประกันภัย ที่จังหวัดแพร่ เขาก็ถามว่าจะเคลียร์เรื่องค่าสินไหมทดแทนไปเลยไหม เราถึงง เลยถามว่าเรื่องเดียวกับ ตำรวจใช้ไหม คือตอนอยู่กรุงเทพฯไปให้ปากคำที่ กองปราบฯ ینگะ แล้วตำรวจ เขาบอกว่าจะไปคุยเรื่องสินไหมทดแทนอะไรให้ เราก็อะๆ คือยังไม่ค่อยรู้เรื่อง แล้วก็อยู่ระหว่างพักฟื้นด้วย ก็จะเอ่อๆ เบลอๆ

กว่าเราจะได้กลับมาพักฟื้นที่บ้านก็กลางเดือนพฤษภาคมแล้ว เพราะต้องรอตัดไหมก่อน ก็เลยต้องพักอยู่ที่ห้องพักกันทั้งครอบครัว

“พ่อแม่ก็อยู่กับเราตลอด”

“คะ พ่อเปิดช้อมูลรถยนต์ ก็ต้องหยุดงาน ปิดบ้านแล้วทิ้งไว้อย่างนั้นเลย เพื่อขึ้นมาดูแลเรา แม่ก็เป็นห่วงเรา เพราะเรามีกันอยู่ 4 คน พ่อ แม่ น้องแล้วก็เรอีกคน ช่วงนั้นก็ต้องใช้เงินเก็บล่ะคะ เพราะมีแต่รายจ่าย ไหนจะค่าอยู่ค่ากิน ค่ารถมาโรงพยาบาล

อีกอย่างคือส่งสารพ่อกับแม่ด้วย คิดดูนะ มาส่งลูก 2 คนขึ้นรถตอน 4 ทุ่ม ตอนเที่ยงคืนลูกโทรไปบอกว่า รถเกิดอุบัติเหตุ หัวใจพ่อกับแม่จะขนาดไหน พอมาดูแลเราที่ห้องพัก มันต้องอยู่แต่ในห้อง 4 เหลี่ยมห้องเล็กๆ ก็อยู่กันอย่างนั้นนะ เกือบเดือน”

3.

“นอนหลับไหมช่วงแรกๆ”

วรวิสาณิงไป

“คือ ช่วงแรกๆ นะ หลับตาเมื่อไรก็ ตูม...มมม เมื่อนั้น ไม่อยากจะหลับเลย มันกลัวมาก นึกถึงขึ้นมากรือให้เลย” เธอหัวเราะทั้งน้ำตา

“มันกลัวไปเลย น้องสาวก็เหมือนกัน อย่างตอนนั่งรถกลับมาทำงานที่กรุงเทพฯ นี้อีก กลัวมาก แต่เราก็ต้องขึ้น ถ้าไม่ขึ้นแล้วเราจะมายังไง แม่ก็ปลอบใจว่าไม่เป็นอะไรหรอก เราก็ต้องมา”

เธอพยายามเช็ดน้ำตาที่เอ่อมาไม่หยุด ทั้ง ๆ ที่ยังหัวเราะอยู่

จากค่ารักษาพยาบาลกว่า 200,000 บาท บริษัทสินมั่นคงยื่นหนังสือการจ่ายค่ารักษาพยาบาลจำนวน 50,000 บาท มาที่โรงพยาบาลแล้วเมื่อวันที่ 15 มิถุนายน ว่ายินดีจ่ายตาม พ.ร.บ. และวันที่ 30 มิถุนายน มีหนังสือมาถึงโรงพยาบาลว่ายินดีจะจ่ายเงินอีก 150,000 บาท แต่ยังไม่จ่าย

“ก็บวกลบ ค่ารักษาพยาบาลตัวเองแล้วคะว่าถ้าประกันเขาไม่ยอมจ่ายก็ค่อยทำงาน ใช้นี้ไป คือถ้าเป็นคนอื่นนะออกโรงพยาบาลไม่ได้หรอก ต้องหาเงิน สองแสนมาจ่ายก่อนเขาถึงให้ออกมาได้ แต่เราโชคดีไงที่เป็นพนักงานของทางโรงพยาบาล เขาเลยยอมให้ค้างชำระได้แล้วทางโรงพยาบาลก็นำใบค่ารักษาไปเบิกกับบริษัทประกันโดยตรงซึ่งก็ไม่ว่าเมื่อไหร่โรงพยาบาลจะได้เงินจากบริษัทประกัน เราที่เออโชคดีที่ทำงานอยู่ที่นี้ค่าใช้จ่าย อย่างอื่นหลังการรักษาก็ยังมีนะคะ อย่างตอนนี้ผ่านไป 3 เดือนแล้วนะ หัวยังชาอยู่ตรงกลางกระหม่อม เลยต้องกินยาบำรุงประสาทด้วย

ช่วงแรกๆ ซาหมดทั้งหัวเลย แต่ตอนนี้ดีขึ้นแล้ว ยกคิ้วได้ แต่ก็ยังเจ็บแปลอยู่ คือตื่นมาปุ๊บก็เจ็บแปลที่หัวเลย อาจารย์หมอบอกว่าต้องใช้เวลาประมาณ 6 เดือน หัวของเราถึงจะปกติ โชคดีแล้วคะที่เลือกไม่คั่งในสมอง แต่มันก็ส่งผลกับตาของเราด้วยนะ คือตอนมาทำงานใหม่ๆ วันที่ 21 มิถุนายน เราจ้องคอมพิวเตอร์ได้ไม่เกิน 2 ชั่วโมง

จะปวดตาข้างซ้ายมาก แล้วก็ค่อยๆ เพิ่มมาเป็น 4 ชั่วโมงละ เริ่มทนนั่น”

“ทนคือตาดูได้นานขึ้นหรือเราอดทนจ้อง?”

“อดทนเอาละ เพราะเราต้องทำงานตรวจหัวใจคนไข้ แล้วต้องมอง ดูจอคอมพิวเตอร์นานๆ บางที่เราไม่ไหวก็บอกเพื่อนร่วมงานขอพักหน่อย เพื่อนก็เข้าใจเรานะ หรือ บางทีมันเวียนหัวเวลาหันซ้าย – ขวา บ่อยๆ อากาศเย็นๆ ก็จะไม่ทนหน้าผากเพราะเรามีเหล็กอยู่ตรงหน้าผาก แล้วทำให้เราทำงานช้าลงด้วย กว่าจะได้คำตอบมาต้องใช้เวลาาน คิดนั้นคิดนี้ ทำให้ตัดสินใจช้าไป จากแต่ก่อนมันไม่ใช่เลย”

“กระทบกันไปหมด”

“อุบัติเหตุครั้งนั้นมันไม่ได้ส่งผลกับเราคนเดียวไงคะ นอกจากครอบครัว นอกจากตัวเราแล้ว คนรอบข้างที่เราทำงานด้วยก็ได้รับผลกระทบเหมือนกัน อย่างเพื่อนเขาก็ต้องทำงานหนักขึ้น หน้าที่การงานที่เราต้องหยุดไปตั้งแต่วันที่ 17 เมษายน ถึง 20 มิถุนายน ทำให้เราหมดโอกาสขึ้นเงินเดือน หรือเงินโบนัสละ ทั้งที่มันไม่ควรจะเป็นอย่างนั้น

บริษัทควรจะปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้น อย่าเอาเปรียบเรานักเลย เหมือนอย่างเราส่งถ้วยเตี้ยวิเศษชามละ 35 บาท อย่าทำถ้วยเตี้ยธรรมดาชามละ 20 บาทมาให้เรากิน มันเทียบกันไม่ได้ แล้วถ้าเรากินเข้าไปก็อย่าให้เราต้องเสียอีกเลย ในเมื่อเราเลือกใช้บริการคุณแล้ว ก็ควรจะปฏิบัติกับเราดีๆ หน่อย ก็เข้าใจนะว่ามันเป็นงานบริการ ความผิดพลาดมันก็มีบ้าง แต่ถ้ามันตรวจสอบข้อบกพร่องข้อผิดพลาดต่างๆ มันก็จะน้อยลง อย่างการฟ้องบริษัทนี่ก็คือการตรวจสอบ เป็นการบอกถึงข้อบกพร่องของเขาละ ในเมื่อคุณบริการไม่ดี คุณก็ต้องปรับปรุง เราไม่อยากให้คุณละทิ้งผู้ให้บริการ

บริษัทก็ต้องเข้ามาเอาใจใส่ด้วย ไม่ใช่เมื่อเกิดอุบัติเหตุ
ก็โยนให้บริษัทประกันอย่างเดียว

//

อุบัติเหตุครั้งนั้นมันไม่ได้ส่งผลกับเราคนเดียวไงคะ
นอกจากครอบครัวนอกจากตัวเราแล้ว คนรอบข้างที่เราทำงาน
ด้วยก็ได้รับผลกระทบเหมือนกัน

//

บริษัทรักก็เข้ามาเอาใจใส่ด้วย ไม่ใช่เมื่อเกิดอุบัติเหตุก็โบายให้บริษัทประกันอย่างเดียว เพราะบริษัทประกันพอถึงจุดหนึ่งก็มีข้อจำกัดเช่นกัน ยอมจ่ายให้เท่านี้ เกินจากนี้ไม่ได้ อย่างการเรียกร้องค่าสินไหม คือคนป่วยก็ไม่ได้หวังอะไรมากมายแค่พอจะทำได้ อะไร ๑ มั่นดีขึ้น ไม่ใช่พอเกินจากที่กำหนดก็ปล่อยไปตามยถากรรม หรือมีบิลก็เคลียร์ให้ แต่ค่าใช้จ่ายบางอย่างมันไม่มีบิลก็เรียกร้องไม่ได้ คืออยากให้ดูแลแล้วก็ประเมินถึงความเป็นจริงกันหน่อย

หน่วยงานรัฐเองก็ควรจะมีการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนเข้าถึงข้อมูลได้มากกว่านี้ ตอนนีที่บ้านพ่อกับแม่ก็ช่วยบอกต่อ คนแถวบ้านว่าถ้าเกิดอุบัติเหตุเรามีสิทธิตาม พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ประภัยจากรถหนี่นะ 15,000 บาท แล้วต้องไปรักษาตัวที่โรงพยาบาล ไม่ต้องกลัวว่าไม่มีเงิน เพราะชาวบ้านมักจะบอกว่าไม่เป็นอะไรเวลาที่เกิดเรื่อง แต่ไม่ได้นะ เรามีสิทธิตรงนี้ เราต้องใช้”

“ถ้า 6 เดือนไปแล้ว ทุกอย่างยังไม่ดีขึ้นละ”

วรวิสาหนึ่งไปชั่วคราว สูดลมหายใจเข้า ก่อนจะพ่นลมหายใจออกพร้อมยิ้มจางๆ

“ก็เตรียมใจไว้แล้ว คือก็ต้องอยู่ต่อเพียงแต่ว่า ชีวิตที่เหลืออยู่เราจะอยู่ต่อไป

อย่างไร”

ทุกวันนี้วรวิสาต้องเดินทางตามเส้นทางประจำคือ จากสถานีรถไฟฟ้า BTS ราชเทวี ซึ่งเธอเช่าห้องพักอยู่แถวนั้นและมาลงที่สถานีรถไฟฟ้านานาเพื่อไปต่อรถตู้รับ – ส่ง ผู้ใช้บริการและพนักงานของโรงพยาบาลที่เธอทำงานอยู่

“ไม่กล้าออกนอกเส้นทางอะ กลัวจะน้อระหว่างทาง แล้วก็รู้ว่าอะไรจะเกิดกับเราอีก”

วรวิสายังคงหัวเราะและดูอารมณ์ดีอยู่เสมอ ใครจะรู้บ้างว่าทุกขณะที่เธอตื่นเธอต้องสะกดความเจ็บปวดที่หัวใจด้วยเสียงหัวเราะและรอยยิ้มบนใบหน้าที่สุดใสเพื่อให้คนที่รู้จักเธอได้เห็นและจะได้เป็นห่วงเธอน้อยลง

ธีรเมธ บัวเข้ม

บุญเมีย เสียหุ ต้องอยู่กับลูกโดยลำพัง

บันทึกอุบัติเหตุ : รถทัวร์โคราชชนวินาศ! ตาย 17 ศพ เจ็บกว่า 50 คน

เมื่อเวลาประมาณ 18.00 น. ของวันที่ 27 มีนาคม 2552 เกิดอุบัติเหตุรถทัวร์ปรับอากาศประจำทาง นครราชสีมา-กรุงเทพฯ ทะเบียน 10-5593 นครราชสีมา ของบริษัท ราชสีมาทัวร์ จำกัด เสียหลักแล่นออกนอกเส้นทางไปชนเหล็กราวกันเกาะกลางถนนแล้วพุ่งข้ามไปยังถนนฝั่งตรงข้ามชนกับรถยนต์กระบะ ทะเบียน ฌซ-7503 กทม.ที่มุ่งหน้าไปยังจังหวัดนครราชสีมาและยังไปพุ่งชนกับรถโดยสารปรับอากาศประจำทางอีกคันซึ่งวิ่งจากกรุงเทพฯ ปลายทางจังหวัดนครราชสีมา ทะเบียน 10-4427 นครราชสีมา ซึ่งเป็นของบริษัทราชสีมาทัวร์เช่นกัน เป็นเหตุให้มีผู้เสียชีวิตรวมทั้งสิ้น 19 ราย (เสียชีวิตเพิ่มภายหลังอีก 2 ราย) โดยผู้ขับรถทั้งสามคันเสียชีวิตทั้งหมด และบาดเจ็บจำนวนมาก เหตุเกิดบนทางหลวงมิตรภาพ หลักกิโลเมตรที่ 36-37 บ้านถนนโค้ง ตำบลพญาเย็น อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา ในขณะที่รถทัวร์ของบริษัทราชสีมาทัวร์ จำกัด ทั้งสองคันไม่มีการทำประกันวินาศภัยภาคสมัครใจเพิ่มเติมจากประกันภาคบังคับแต่อย่างใด

ธีรเมธ พร้อม ธีรพร ภรรยา ได้โดยสารมากับรถทัวร์ปรับอากาศหมายเลขทะเบียน 10-5593 นครราชสีมา คันที่แล่นมาจากจังหวัดนครราชสีมาเข้ากรุงเทพฯ ธีรเมธได้รับบาดเจ็บสาหัส ใบหูซ้ายฉีกขาดต่อไม่ได้ กระดูกซี่โครงและไหปลาร้าหัก ส่วน

ภรรยาได้รับบาดเจ็บสาหัสและเสียชีวิตในวันที่ 31 มีนาคมหรืออีก 4 วันต่อมาหลังเกิดอุบัติเหตุ

ทนายความอาสาศูนย์ทนายความอาสาเพื่อผู้บริโภค มูลนิธิเพื่อผู้บริโภค รับมอบอำนาจฟ้องเป็นคดีผู้บริโภคต่อศาลจังหวัดนครราชสีมา โดยมีบริษัทราชสีมาทัวร์ จำกัด เป็นจำเลยที่ 1 บริษัทขนส่ง จำกัด เป็นจำเลยที่ 2 เรียกค่าเสียหายเป็นเงินทั้งสิ้น 13,307,672 บาท

: ข้อมูลจาก ASTV ผู้จัดการออนไลน์ วันที่ 28 มีนาคม 2552
และจากคำฟ้องคดีผู้บริโภค คดีหมายเลขดำที่ ผบ.476/2552

“อยู่เฉยๆ นะพี่ อย่าขยับ” เจ้าหน้าที่กู้ภัยบอกธีรเมธ
ตอนนั้นเขาทำได้เพียงกระพริบตา กรอกตาไปมา พยายามจะมองรอบๆ แต่แล้วก็
ถูกปรามอีกครั้งจากเจ้าของเสียงคนเดิม

“อยู่เฉยๆ คอฟี้อาจจะหัก อยู่เฉยๆก่อน”

คำปรามครั้งนี้หยุดเขาได้ชะงัด แต่ในใจยังสงสัยอยู่ว่าเกิดอะไรขึ้น แล้วภรรยา
ที่นั่งมาด้วยก็น้อยที่ไหน

1.

เช้าวันที่ 27 มีนาคม 2552 ธีรเมธ บัวเข้ม อาชีพเจ้าหน้าที่โรงกาษาปณ์พร้อม
ภรรยา คือ ณิชพร บัวเข้ม ออกเดินทางจากกรุงเทพฯ กันตั้งแต่เช้ามืดเพื่อเดิน
ทางไปทำธุระที่ห้วยแถลง จังหวัดนครราชสีมา โดยเลือกใช้บริการรถทัวร์ปรับอากาศของ
บริษัทราชสีมาทัวร์ จำกัด พอเสร็จธุระขากลับได้เลือกเดินทางโดยรถไฟตั้งใจจะมาลงที่
รังสิต แต่วันนั้นคนขึ้นรถไฟเยอะมาก ทั้งสองจึงเปลี่ยนใจลงรถไฟที่ตัวเมืองนครราชสีมา
และมาขึ้นรถทัวร์แทน โดยที่ไม่รู้เลยว่าการเดินทางครั้งนั้นจะเกิดความ
สูญเสียครั้งยิ่งใหญ่สำหรับพวกเขาในอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า

“ก็เลือกบริษัทของราชสีมาทัวร์เหมือนขามาครับ ไปซื้อตั๋วเสร็จก็ขึ้นรถที่ บขส.เลย
รถออกราวๆ บ่าย 3 โมงครึ่ง ฝนตกพอดี ผมกับภรรยาได้ที่นั่งในช่วงกลางๆ ของรถฝั่งคนขับ
รถก็วิ่งมาเรื่อยๆ ไม่เร็วอะไร วิ่งมาได้สักพัก ภรรยาผมซึ่งนั่งติดกระจกก็หลับ แต่ผมไม่ได้
หลับนั่งดูทางมาเรื่อยๆ...”

เป็นความทรงจำช่วงสุดท้ายก่อนที่ภรรยาจะพรางจากเขาไปอย่างไม่มีวันหวนกลับ

รถโดยสารปรับอากาศชั้น 1 ของบริษัทราชสีมาทัวร์บรรทุกผู้โดยสารเกือบเต็มคัน ซึ่งมีธีรเมธและภรรยาขึ้นมา เกิดอุบัติเหตุระหว่างรถแล่นลงเนินเสียหลัก พุ่งข้ามเกาะกลางถนนไปชนรถกระบะที่วิ่งสวนมา ทำให้คนในรถกระบะเสียชีวิตทันที 3 ราย และบาดเจ็บ 3 ราย เท่านั้นยังไม่พอยังเลยไปชนกับรถโดยสารปรับอากาศชั้น 1 ของบริษัทราชสีมาทัวร์ อีกคันที่วิ่งสวนขึ้นมา

“พอจะรู้บ้างแล้วว่ารถเกิดอุบัติเหตุแต่มันยังงงอยู่ รู้สึกมันมีอะไรมาทับตัวเต็มไปหมด พยายามจะเอื้อมมองหารถรายที่นั่งอยู่ข้างๆ ว่าเป็นอะไรบ้าง แต่ไม่เห็นอะไร ช่วงแรกที่มีคนมาเรียกได้ยินเขาบอกว่า ‘คนที่ยังมีชีวิตอยู่ให้ส่งเสียงด้วย’ พอได้ยินก็พยายามส่งเสียงแต่มันไม่มีเสียง พยายามตะโกนอยู่ 3 ครั้งถึงจะมีคนได้ยิน ขยับตัวก็ไม่ได้ แต่ที่สลดหน่วยกู้ภัยเขาช่วยเราออกมาได้ แล้วพาส่งโรงพยาบาลมวกเหล็ก แต่โรงพยาบาลเต็มจึงต้องส่งตัวเราต่อไปที่โรงพยาบาลสระบุรี ตอนนั้นเริ่มเจ็บที่ไหล่ซ้าย แต่ยังไม่รู้ว่าเป็นอะไร และไม่รู้ด้วยว่าหูซ้ายซ้ายเราขาดไป”

พอถึงโรงพยาบาลสระบุรี แพทย์ตรวจพบว่ากระดูกซี่โครง และไหปลาร้าของเขาหัก แพทย์ต้องเจาะซี่โครงเอาเลือดตกในออกโดยทันที เพราะธีรเมธหายใจไม่ออก ก่อนจะผ่าตัดรักษาไหปลาร้าที่หักด้วยการดามเหล็ก ส่วนใบหูซ้ายซ้ายขาดไม่สามารถหาเศษชิ้นส่วนมาต่อได้อีก

“ก็ถามพยาบาลนะว่ามีอะไรหายไปบ้าง เขาบอกหูขาดแทบจะไม่เหลือเลย ตอนแรกเราไม่เชื่อกระทั่งก็ไม่ให้ดูมามั่นใจตอนเข้าห้องผ่าตัดว่าหูขาดไปแล้วจริง มันรู้สึกเย็นะแต่ก็นะ...ดีกว่ามันไปเกิดที่หน้า ไม่งั้นอาจจะหนักกว่านี้ ก็...รอดมาได้ก็โอเคแล้วละ”

แต่สำหรับภรรยาไม่ได้โชคดีอย่างเขา

ช่วงที่มาพักที่โรงพยาบาลธีรเมธไม่รู้หรือทราบบรรยากาศที่ไหน จนญาติมาเยี่ยมแล้วบอกว่าอยู่ห้อง ICU ญาติบอกว่าอาการไม่หนัก เพราะเกรงว่าเขาจะกังวล

“เราก็คิดว่าโห...เรายังขนาดนี้แล้วเขาจะไม่หนักกว่าเธอ เพราะเขานั่งติดกระจกแล้วก็มีเสาอยู่ข้างๆ จนวันที่ 4 ได้ไปเยี่ยมเขา เห็นเขาอนอนนิ่ง พันหน้า มีสายระโยงระยางเต็มไปหมด คือแทบไม่เหลือสภาพให้เห็นเลยว่าเป็นเขา เราเห็นเราก็อใจละ เอามือไปจับเท้าเขายังอุ่นๆ นะ แต่โอกาสที่จะกลับมาอยู่กับเราก่อนข้างยาก”

ณัฐพรบัวเข็ม เสียชีวิตในเช้าวันที่ 31 มีนาคมหลังจากเข้ารักษาตัวได้ 4 วัน ผู้ชายออกสวามค่ออย่างธีรเมธ น้ำตาคลอ เมื่อเอ่ยถึงภรรยา การสนทนาวันบรรดไปชั่วขณะ

2.

ธีรเมธพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลสระบุรี 14 วัน ค่ายรักษาพยาบาลหมดไปทั้งสิ้น 40,000 กว่าบาท ก่อนจะกลับออกมาพักพื้นที่แฟลต ซึ่งเป็นที่พักของเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลอีก 2 เดือน

“ตอนรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล พยาบาลมาบอกว่าไม่ต้องกังวลเรื่องค่ายรักษาเพราะเราใช้สิทธิของ พ.ร.บ. อยู่ เราก็เอ๊ะ...ไม่เข้าใจว่า พ.ร.บ.คืออะไร ก็ถามพยาบาลถึงเข้าใจว่า เรามีสิทธิในค่ายรักษาพยาบาล 5 หมื่นบาท ถ้าหากว่าตายได้ 1 แสนบาทตามกฎหมาย ตอนแรกก็กังวลเรื่องค่ายรักษา ภรรยาที่มาพักรักษาตัวที่เดียวกัน 4 วันหมดไป 3 แสน 2 หมื่นแล้ว”

“พ.ร.บ.” ที่พยาบาลโรงพยาบาลสระบุรีพูดถึง หมายถึง ประกันภัยภาคบังคับตาม พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535 ซึ่งกฎหมายฉบับนี้บังคับให้รถทุกคันต้องทำประกันภัยประเภทนี้เพื่อให้ความคุ้มครองเบื้องต้นสำหรับผู้ประสบภัยจากรถทุกคน

เมื่อณัฐพรเสียชีวิตญาติ ๆ ตัดสินใจว่าจะพาศพกลับไปบำเพ็ญกุศลที่บ้านเกิด จังหวัดอุบลราชธานี แต่การเสียชีวิตเกิดขึ้นโดยที่ไม่มีใครตั้งตัวจึงไม่มีเงินพอที่จะเป็นค่าเช่าและค่าน้ำมันรถพาศพกลับบ้าน

บังเอิญว่าในวันนั้นเจ้าหน้าที่ของมูลนิธิเพื่อผู้บริโภคได้ไปเยี่ยมและแจ้งสิทธิต่าง ๆ ให้กับผู้ประสบภัยจึงได้ทราบถึงความเดือดร้อนดังกล่าว เมื่อสอบถามกับทางโรงพยาบาลเจ้าหน้าที่แจ้งว่าปกติแล้วถ้าญาติไม่มีเงินจริง ๆ ทางโรงพยาบาลก็จะจัดสรรเงินของโรงพยาบาล มาช่วยเหลือเพื่อมนุษยธรรม แต่เจ้าหน้าที่มูลนิธิเห็นว่าควรเป็นความรับผิดชอบของบริษัท จึงได้โทรติดต่อให้บริษัทแสดงความรับผิดชอบ

ราว 5 โมงเย็นของวันที่ 31 มีนาคมตัวแทนจากบริษัทราชสีมาทัวร์จึงได้นำเงินสดจำนวน 1 หมื่นบาทมาช่วยเหลือเป็นเบื้องต้น เพื่อใช้เป็นค่านาคศพกลับบ้าน ส่วนค่ายรักษาพยาบาลของณัฐพรจำนวน 320,000 บาทนั้น เนื่องจากประกันภาคบังคับ สามารถจ่ายสดใช้ให้เต็มที่ทั้งค่าปลงศพและค่ายรักษาพยาบาลได้ไม่เกิน 100,000 บาทเท่านั้นซึ่งโรงพยาบาลมีสิทธิที่จะเบิกเป็นของโรงพยาบาลได้ทั้งหมด แต่เพื่อมนุษยธรรมโรงพยาบาลสระบุรีจึงทำเรื่องเบิกเป็นค่ายรักษาพยาบาลเพียงแค่ 15,000 บาทเท่านั้น ที่เหลือ 85,000 บาท มอบให้กับครอบครัวของธีรเมธทั้งหมด ส่วนค่ายรักษาพยาบาลที่เหลือโรงพยาบาลเป็นผู้รับผิดชอบภาระเอง

ธีรเมธไม่ได้ไปร่วมงานงานศพของภรรยาเพราะอาการบาดเจ็บยังไม่ดีขึ้น อีกทั้ง

ลูกสาววัย 8 ขวบก็ต้องส่งให้ไปช่วยดูแลชั่วคราว เขาเหมือนคนที่ทำอะไรไม่ได้ ทำให้รู้สึกแย่มาก

ช่วงที่ธีรเมธพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล ตัวแทนจาก บขส. ได้ไปเยี่ยม ตามมาด้วยบริษัทราชสีมัทัวร์ ที่นอกจากไปเยี่ยมแล้วยังไปคุยเรื่องค่าสินไหมของธีรเมธด้วย หลังจากนั้นก็ได้มีการไปตกลงค่าสินไหมที่ สภ.กลางดง ซึ่งทางบริษัทได้ยื่นข้อเสนอมาให้ธีรเมธที่ได้รับบาดเจ็บและการสูญเสียภรรยาจำนวน 3 แสนบาทเพื่อเป็นค่าชดเชย แต่ธีรเมธไม่ตกลงตามนั้น เขาตัดสินใจยื่นฟ้องเรียกค่าเสียหายต่อบริษัทราชสีมัทัวร์ ตามกฎหมายผู้บริโภค หลังจากที่เขารู้ถึงสิทธิของตัวเองแล้วว่าสามารถที่จะทำอะไรได้บ้าง

“ตอนนั้นก็บอกไปว่าเรายังไม่พร้อม คุยกับญาติก่อน เพราะเราไม่มีข้อมูลไม่รู้เรื่องสิทธิอะไรเลย จนได้อ่านเอกสารของศูนย์พิทักษ์สิทธิผู้บริโภค (มูลนิธิเพื่อผู้บริโภค) ว่าเรามีสิทธิแบบนี้ๆ ไม่ต้องรีบร้อน หาข้อมูลก่อน ก็คุยกับพี่สาวภรรยาว่าจะไม่รับเงินค่าสินไหมจากบริษัท ปล่อยให้เงินไปตามกฎหมาย คือถ้าเราเสนอเรียกค่าเสียหายเราก็ไม่รู้ว่าร่างกายเราจะเป็นอย่างไรต่อได้มาถึงห้าแสนแล้วก็จบ เราทำอะไรต่อไม่ได้ ลูกเรายังเล็กแล้วเราเจ็บอีก เลยมาใช้สิทธิตามกฎหมายดีกว่าช้าหน่อยก็ไม่ใช่ไร” ธีรเมธกล่าว

ชีวิตครอบครัวที่มีใครขาดไปสักคนนี่มันสาหัสนะ...

3.

“ต้องตื่นเช้าขึ้น ปกติตื่น 6 โมงอาบน้ำมาทำงาน แต่ว่าต้องปรับเป็นตื่นตี 5 แต่งตัวให้ลูก ไปส่งลูกที่โรงเรียน แล้วค่อยมาทำงาน คือเข้าใจผู้หญิงเลยว่าเขาต้องเหนื่อย ขนาดไหนตอนที่เขาอยู่ ไหนจะร้านอาหารที่เปิดขายที่โรงพยาบาล ไหนจะดูแลบ้าน โห...ชีวิตครอบครัวที่มีใครขาดไปสักคนนี่มันสาหัสนะ” ชีรเมธกล่าวถึงชีวิตที่ต้องทำทุกอย่างเพียงคนเดียวหลังสูญเสียภรรยาไป

“เงินที่แต่ก่อนทำมาหากินกันสองแรง มีเงินเก็บ และใช้หมุนเวียนพอใช้ พอจ่าย แต่ตอนนี้เหลือเราคนเดียวก็ไม่ค่อยคล่องสักเท่าไร ตอนนี้น้องแนนเปิดเทอมแล้ว คำนั่น คำนี่ ตอนแรกตากับยาย ขอไปเลี้ยง โอ้ย...เราทำใจไม่ได้หรอก ลูกเราทั้งคน อีกอย่าง ลูกก็คงไม่ไปหรอกเพราะเราเลี้ยงมาตลอดก็จะอยู่กับเขาอย่างนี้ละ ถึงอย่างไรก็จะเลี้ยงเขาให้ถึงที่สุด”

“น้องแนนเป็นคนไม่ค่อยพูด ช่วงที่เกิดเหตุเวลาเขามายืนข้างๆเตียง เราพยายามไม่พูดถึงแม่เขาแต่เขารู้ว่าเกิดอะไรขึ้นคืออยากให้เรารู้เองดีกว่า ทุกวันนี้จะถามน้องแนนนะว่า **‘รักแม่ไหม’** เขาจะย้อนถามว่า **‘แล้วพ่อล่ะรักแม่ไหม’** คือเขาจะเป็นเด็กไม่ค่อยพูด เวลาเห็นเรานั่งเหงๆ เหม่อๆ เขาจะเข้ามาหา มาปลอบเรา”

กว่า 3 เดือนผ่านไปแล้วที่อุบัติเหตุเกิดขึ้น แต่รอยซ้ำในหัวใจของครอบครัวบัวเข้ม

ยังคงอยู่

หลังเกิดเหตุใหม่ๆ มันหลอนนะ มันกังวลกลัวมันจะเกิดอีก ตอนไปให้ปากคำที่โรงพักกลางดงพยายามเลือกนั่งรถ แต่เราก็กเลือกไม่ได้เพราะจะไปเส้นทางนี้ก็ต้องนั่งแบบเนี้ยละ

ช่วงก่อนเกิดอุบัติเหตุเราไม่เคยสังเกตรถหรือก ขึ้นรถแต่ละครั้งก็จะคิดแต่เรื่องดีๆ คือ ป.1 มันก็ต้องบริการดี น่ารักๆ มาให้เรานั่ง เพราะดูจากภายนอกแล้วก็ดี คือคิดในทางที่ดีตลอดว่าอย่างไรเขาก็ต้องเอารถดีๆ มาให้เรานั่ง แต่พอเกิดอุบัติเหตุมันทำให้เราต้องสังเกตคนขับว่าเป็นไ เบาดีไหม แต่พอลึกกว่านั้นเช่นเครื่องยนต์เป็นอย่างไร ใช้มากี่ปี ยางมีดอกไหม ก็คงไม่มีผู้บริโภคนไหนจะรู้ได้นอกจาก เจ้าของรถ ว่ารถมันเป็นอย่างไร”

ธีรเมธได้ให้ข้อคิดเตือนใจที่แลกมาด้วยชีวิตของตนเองและภรรยาว่าขึ้นรถต้องสังเกต เราเป็นผู้บริโภคก็มีสิทธิในการเลือกได้ รถคันไหนไม่ดีเราก็กไม่ขึ้น ผู้โดยสารเองก็ต้องเลือก ไม่ใช่แค่ว่าเราจ่ายเงินแล้วเราได้นั่งรถ ถ้าเกิดเรื่องมาแล้วจะมีปัญหาแบบเขาได้ การเี่ยวยากี่ซ้ำ ต้องให้ตามเรื่องเอง

ที่นั้ควรจะทำให้ดีและมีเข็มขัดทุกที่นั้เพราะเวลารถเกิดอุบัติเหตุคนจะได้นัดที่นั้ไว้ แต่นั้ชนบั้ทั้งเบาะที่นั้ทั้งคนโดยสารไปกองรวมกันอยู่ข้างหน้า แบบนี้มันกั้แย

“ใจผมนะผมอยากให้มีกฎหมายออกมาเลย อย่างรถคันนี้เกิดอุบัติเหตุจ่ายที่นั้ละเท่าไร บาดเจ็บจ่ายเท่าไร ไม่ต้องให้เราไปคอยตาม ไปเรียนรู้เองจากประสบการณ์จริงคือมันไม่ใช่ไ เหตุการณ์แบบนี้นั้มันไม่น่าเกิด”

ผลพวงจากอุบัติเหตุครั้งนี้ ถึงแม้สิ้โครงจะดีขึ้น กระดูกไปปลาร้าตามด้วยเหล็กแล้ว แต่ใบหูของธีรเมธต่อไม่ได้ ทำให้เขาเหลือเพียงหูข้างเดียว เขายอมรับว่าฟังไม่ค่อยได้ยิน ไม่ปกติเหมือนเดิม ถึงแม้เขาจะพยายามทำให้เหมือนคนปกติแล้ว แต่มันกั้ไม่ปกติ

“เวลาฟังเรากั้จะดูปากคนพูดด้วย หรือต้องเดินไปใกล้เพราะกลัวจะสื่อกันไม่รู้เรื่องบางทีเราไม่ได้ยินกั้ต้องถามย้า คือมันมีผลแล้วสำหรับเรา มันกลับไปเหมือนปกติไม่ได้หรอก แต่เราต้องอยู่ไปแบบนี้ละให้ทำไได้ละ ทุกวันนี้้อยไได้เพราะลูก อยู่นั้ 2 คนพ่อลูกนั้ละ จะดูแลเขาให้ดีที่สุดเท่าที่เรากั้ทำได้”

สู่ปัญญา ภาคพิทักษ์ ความพิการที่ไม่อยากจะกลืนกิน

บันทึกอุบัติเหตุ : รถทัวร์โคราชชนวินาศ! ตาย 17 ศพ เจ็บกว่า 50 คน

เมื่อเวลาประมาณ 18.00 น. ของวันที่ 27 มีนาคม 2552 เกิดอุบัติเหตุรถทัวร์ปรับอากาศประจำทาง นครราชสีมา-กรุงเทพฯ ทะเบียน 10-5593 นครราชสีมา ของบริษัท ราชสีมาทัวร์ จำกัด เสียหลักแล่นออกนอกเส้นทางไปชนเหล็กกรวยกั้นเกาะกลางถนนแล้วพุ่งข้ามไปยังถนนฝั่งตรงข้ามชนกับรถยนต์กระบะ ทะเบียน ธนช-7503 กทม. ที่มุ่งหน้าไปยัง จังหวัดนครราชสีมาและยังไปพุ่งชนกับรถโดยสารปรับอากาศประจำทางอีกคันซึ่งแล่นจาก กรุงเทพฯไปทางจังหวัดนครราชสีมา ทะเบียน 10-4427 นครราชสีมา ซึ่งเป็นของบริษัท ราชสีมาทัวร์เช่นกัน เป็นเหตุให้มีผู้เสียชีวิตรวมทั้งสิ้น 19 ราย (เสียชีวิตเพิ่มภายหลังอีก 2 ราย) บาดเจ็บจำนวนมาก และโดยผู้ขับรถทั้งสามคันเสียชีวิตทั้งหมด เหตุเกิดบนทาง หลวงมิตรภาพ หลักกิโลเมตรที่ 36-37 บ้านถนนโค้ง ตำบลพญาเย็น อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา

สัญญาได้รับบาดเจ็บสาหัสเพราะกระเด็นหลุดออกจากตัวรถไปตกอยู่กลาง ถนน ได้รับบาดเจ็บข้อเท้าด้านขวากระดูกหัก กล้ามเนื้อและเอ็นบริเวณข้อเท้าขวาฉีกขาด มือถลอก ฟกช้ำตามลำตัวทั่วไป ต้องพักรักษาตัวเกินกว่า 20 วัน ในขณะที่รถทัวร์ของบริษัท ราชสีมาทัวร์ จำกัด ทั้งสองคันไม่มีการทำประกันวินาศภัยภาคสมัครใจเพิ่มเติมจากประกัน- ภัยภาคบังคับแต่อย่างใด

ทนายความอาสาจากศูนย์ทนายความอาสาเพื่อผู้บริโภค มูลนิธิเพื่อผู้บริโภค รับมอบ อำนาจฟ้องเป็นคดีผู้บริโภคต่อศาลจังหวัดนครราชสีมา โดยมีบริษัทราชสีมาทัวร์ จำกัด เป็นจำเลยที่ 1 บริษัทขนส่ง จำกัด เป็นจำเลยที่ 2 เรียกค่าเสียหายเป็นเงินทั้งสิ้น 769,072 บาท

: ข้อมูลจาก ASTV ผู้จัดการออนไลน์ วันที่ 28 มีนาคม 2552

“เขาทำงานมาเหนื่อยๆ แทนที่จะได้พัก ก็ต้องมาดูแลเรา ต้องคอยอุ้มเรา เข้าห้องน้ำ อาบน้ำ เวลาจะไปหาหมอที่ก็ต้องอุ้มกันไป ลูกสาวเห็นก็ร้องไห้ พอกลับมา พักที่บ้านที่สี่คิ้ว แทนที่จะได้ดูแลพ่อกับแม่ กลายเป็นว่าเรากลับต้องมาเป็นฝ่ายให้พ่อ กับแม่ดูแล”

1.

เป็นประจำเกือบทุกวันศุกร์สุดสัปดาห์ที่ สุักัญญา ภาคพิทักษ์ เจ้าหน้าที่งานราชทัณฑ์ เรือนจำกลางจังหวัดนครราชสีมา วัย 39 ปี จะต้องนั่งรถโดยสารประจำทางเดินทางจาก จังหวัดนครราชสีมาเข้ากรุงเทพฯ เพื่อไปเยี่ยมหาลูกสองคนกับสามีที่กรุงเทพฯ และต้องนั่ง รถกลับมาทำงานที่นครราชสีมาทุกเช้าวันจันทร์

เธอเล่าถึงวันที่เกิดเหตุว่า เย็นวันนั้นหลังเลิกงานได้ไปขึ้นรถที่ บขส.เก่า (จังหวัด- นครราชสีมา)ตามปกติ รถที่เธอเลือกนั่งเป็นประจำคือรถโดยสารปรับอากาศประจำทางของ บริษัทราชสีมาทัวร์ เหตุผลเพราะชอบในบริการและออกตรงเวลา ตอนแรกเธอคิดว่าจะ แวะเยี่ยมแม่ที่อำเภอสีคิ้วก่อน แต่กลัวจะมีด เลยซื้อตั๋วเข้ากรุงเทพฯเลย เพื่อที่พรุ่งนี้จะ ต้องไปดูลูกชายคนเล็ก แล้วให้สามีพาลูกสาวคนโตไปสมัครสอบเข้าเรียนชั้นมัธยมหนึ่งกับ โรงเรียนแห่งหนึ่ง จะได้ไม่ต้องหอบกันไปทั้งหมด

“ตอนแรกลูกก็อยู่กับเราที่โคราชนี่ละ แต่สามีเห็นแล้วคงสงสารเลยช่วยดูแลลูกให้ เพราะตอนนั้นเราเรียนปริญญาโทด้วย เขาคิดจะมาอยู่ที่โคราชนะแต่ทำเรื่องย้ายมาไม่ได้ไม่ มีตำแหน่งรองรับเพราะเขาทำงานอยู่ที่การไฟฟ้าบางกรวย ก็เลยตกลงกันซื้อบ้านอยู่ที่บาง- บัวทอง ส่วนเราก็ยังต้องอยู่ที่นี้เที่ยวไปเที่ยวมาเอา พอเราเรียนจบก็ทำเรื่องย้ายไปกรุงเทพ วันนั้นล่ะ วันเกิดเหตุนั่น....”

2.

“พอขึ้นรถเราก็หลับ มารู้สึกตัวอีกทีตอนรถมันเริ่มส่าย ตอนที่เราขับมาก็ไม่ได้เร็วอะไรมาก ขับมาปกติ หลังจากรถมันส่ายเราก็ภาวนาขอให้เขาบังคับรถให้อยู่ด้วยเถอะ แล้วลักรักท้ายรถมันบิด แล้วรถเสียหลักข้ามเลนไปชนกับรถกระบะแล้วก็เลยไปชนกับรถบริษัทเดียวกันที่กำลังวิ่งสวนมา”

รถทัวร์ที่สูญเสียยานั่งมาหลังจากไปชนรถคันอื่นจนสาหัสใจแล้วก็นอนหมดแรงพลิกตะแคงมาด้านซ้าย ในขณะที่สูญเสียยานั่งอยู่แถวที่ 5 ผังซ้ายของรถพอดี

“ไม่รู้ว่ามีพริกก็ตกลง แต่พอมันหยุดตัวเราก็ออกมาอยู่นอกรถแล้วเพราะกระจกมันแตกไปหมด แต่ข้างยัดติดอยู่ข้างใน ต้องค่อยๆดึงออกมา รู้สึกเจ็บที่ขาข้างขวามาก พอดึงออกมาได้มันก็ห้อยร่อนแรงไปแล้ว คนอะอะกันรื้อนไปหมด มีนักศึกษาผู้หญิงคนหนึ่งรถทับขาเขาอยู่ เสียงเขาร้องขอให้ช่วยนำส่งสารมากเลย แต่เราก็ช่วยเขาไม่ได้เพราะเขาเรามันหักห้อยอยู่”

เธอเล่าเรื่องราวด้วยเสียงราบเรียบ แววตาอิดโรย เหตุการณ์ครานั้นไม่ได้จางไปจากความทรงจำแม้แต่น้อย

“คนที่เขาไม่เป็นอะไรมากก็โทรหาญาติ เราคลานไปหากระบะเพื่อจะหยิบโทรศัพท์มาโทรบ้าง ตอนนั้นเลือดเต็มตัวเราไปหมด แล้วมันก็ติดกระบะเป่ามาด้วย นี่กระบะเป่านี่ไง”

เธอชี้ให้ดูกระบะเป่าสีน้ำตาลอ่อน ที่วางอยู่ข้างๆตัวเธอ

“ก็พอดีเอาใส่ของอยู่ด้วยไง เห็นมันก็รู้สึกแปล๊บๆบ้าง”

พูดจบเธอก็หัวเราะ พร้อมบอกเหตุผลที่ยังไม่ได้เปลี่ยนกระบะเป่า ทั้งที่เธอเองก็ไม่อยากจะเห็นมันสักเท่าไร

หลังจากโทรศัพท์ไปบอกสามีว่าเกิดอุบัติเหตุ ไม่นานนักหน่วยกู้ภัยก็มาถึงที่เกิดเหตุและนำตัวเธอส่งโรงพยาบาลมวกเหล็ก เอกซเรย์ข้อเท้าข้างขวาซึ่งเธอบอกว่าปวดมาก หลังจากนั้นได้ยินหมอบอกว่าอาการหนัก ต้องส่งตัวไปรักษาต่อที่โรงพยาบาลสระบุรีและได้ผ่าตัดข้อเท้าขวาในคืนนั้นเอง เพราะกระดูกหัก กล้ามเนื้อและเอ็นข้อเท้าขาด เธอพักอยู่ที่โรงพยาบาลสระบุรี 21 วัน รวมค่ารักษากว่า 50,000 บาท

“ตอนที่อยู่โรงพยาบาล คิดว่าตายแน่ๆเลย มันสาหัสสากรรจ์มากจะเจ็บช้ำชวาทั้งหมดเลย ช่วงหน้าอก ช่วงไหล่ไม่ได้เป็นอะไรมากมีเพียงซ้ำจากแรงกระแทกหัวก็เจ็บ หมอส่งแสงนสมองแต่ผลไม่เป็นอะไร เราโล่งอกไป แต่ขานี้ลีตอนแรกหมอบอกว่า จะต้องตัดเพราะเส้นประสาทมันขาด เราก็ใจไปละ แต่ก็ไม่ได้ตัด หมอเขาผ่าตัดตามกระดูก

ด้วยเหล็กต้องใส่อย่างนั้นอยู่ 2 เดือน แล้วไปดึงออกตอนกลับไปพักที่บ้านแล้ว ดึงกัน
สดๆ กลัวมาก กลัวว่าตอนผ่าตัดจะอีก มันเจ็บ แต่มันก็ผ่านไปด้วยดี เราก็คิดแล้วนะว่า
คงจะพิการไปตลอดชีวิตแน่ๆ”

พอกลับมาพักที่บ้าน จากที่เธอเคยเป็นคนดูแลคนในครอบครัว กลายเป็นว่า
สามีต้องมาดูแลเธอ

“เขาทำงานมาเหนื่อยๆ แทนที่จะได้พักก็ต้องมาดูแลเรา ต้องคอยอุ้มเราเข้าห้องน้ำ
อาบน้ำ เวลาจะไปหาหมอที่ก็ต้องอุ้มกันไป ลูกสาวเห็นก็ร้องไห้ พอกลับมาพักที่บ้านที่สี่คือ
แทนที่จะได้ดูแลพ่อกับแม่ กลายเป็นว่าเรากลับต้องมาเป็นฝ่ายให้พ่อกับแม่ดูแล”

เธอพูดเรื่อยๆ และเสียงค่อยๆ แผ่วลง ก่อนน้ำตาเธอจะไหลอธิบายทุกอย่าง แทน
คำพูดของเธอ

3.

บ้านสร้างใหม่สี่เหลี่ยมส้ม เพิ่งจะสร้างเสร็จให้กับแม่ไม่นาน ด้วยน้ำพักน้ำแรง
ของเธอและพี่น้องอีก 3 คน เธอเป็นลูกสาวคนโตของบ้าน

“พอรู้ว่าเขารถชน แม่ก็อยู่ไม่เป็นแล้ว แต่ไม่รู้จะไปหาเขาอย่างไร ต้องรอให้ลูกชาย
ขับรถไปหา เป็นห่วงเขา เพิ่งรับปริญญาโทไปไม่กี่วันถึงเดือนก็เกิดเรื่องนี้แล้ว นี่ก็ใกล้จะ
หมดวันลาแล้ว เขายังเดินไม่ได้อีก คงต้องปิดบ้านไปอยู่ดูแลเขาที่ห้องพักในตัวเมืองไนน์
ลั ถ้าหากยังไม่หายอีก”

ผู้เป็นแม่วัยกว่า 60 ปี ที่อยู่ดูแลลูกสาวบอกเล่าความรู้สึกห่วงใยที่มีต่อลูกสาวคน
โต รวมถึงความกังวลต่อร่างกายที่ยังไม่หายของลูกสาวที่จะต้องไปทำงานในอีกไม่กี่วันนี้

สัญญานั่งมองขาตัวเองอย่างทอดอาลัย....

“หัดเดินได้ 2 วันแล้ว พ่อทำราวหัดเดินไว้อยู่ข้างๆ บ้าน แต่เดินได้ไม่นานหรือ
ข้อเท้ามันก็บวม แล้วก็ปวดเวลาเรานั่ง”

เธอเริ่มเล่าต่อถึงการพยายามลุกขึ้นมาหัดเดินอีกครั้ง ทั้งที่แต่ละก้าวมีแต่ความเจ็บ
ปวด เธอก็จะต้องหัดเดิน

“ถ้าไม่หัดเดินตอนนี้เส้นมันจะยึด อย่างตอนนี้หัวแทบจะกระดิกไม่ได้เลยแล้วทั้ง
เท้าก็จะชา หมอบอกว่าเส้นประสาทมันขาด ไม่รู้จะทำอย่างไรก็ต้องหัดเดิน ทำนี้ก็บิวดมัน
จะบิวดออกด้านข้าง พอฝึกให้มันตรงแล้วมันจะปวด”

ความพยายามที่จะเดินครั้งนี้ ช่างแตกต่างจากช่วงที่เธอหัดเดินช่วงวัยเด็ก
อย่างสิ้นเชิง

4.

เมื่อถามถึงการเยียวยาเอาใจใส่จากทางบริษัทขนส่ง จำกัด ในฐานะหน่วยงานผู้ดูแลร่วมบริการโดยสารสาธารณะระหว่างจังหวัด และจากบริษัทราชสีมาทัวร์ พบว่าทั้ง 2 หน่วยงานมาเยี่ยมเธอที่โรงพยาบาล ถามทุกข์สุขของอาการบาดเจ็บ ก่อนจะถามถึงสิทธิการเบิกจ่ายเงินค่ารักษาพยาบาล เพราะสัญญาเป็นข้าราชการสามารถเบิกค่ารักษาพยาบาลได้

“ตามสิทธิของเรา เราก็เบิกได้ แต่เราต้องออกเงินไปก่อนแล้วค่อยไปทำเรื่องเบิก แต่เราเป็นแบบนี้จะไปดำเนินเรื่องอย่างไร อยากให้ทางบริษัทเข้ามารับผิดชอบตรงนี้มากกว่า ตอนนั้นพอค่ารักษาพยาบาลเราเกิน หminenห้าพัน บาท ตามสิทธิ พ.ร.บ. อะไรนั้นนะ ทางโรงพยาบาลเขาก็จะให้เราทำเรื่องส่งตัว แต่สามมียังไม่อยากให้ย้ายตอนนั้น เพราะตามสิทธิของเรา รักษาในวงเงินห้าหมื่นบาท ก็เลยให้ทางโรงพยาบาลติดต่อไปที่บริษัทประกันว่าขอรักษาต่อที่นี้ เราก็จะได้รับการรักษาต่อตามสิทธิของเรา แล้ววันออกจากโรงพยาบาลเราต้องจ่ายเพิ่มอีก เจ็ดพันกว่าบาท เพราะมันเกินห้าหมื่น”

นอกจากการพบกันกับบริษัทราชสีมาทัวร์ที่โรงพยาบาลแล้วก็ได้มีการติดต่อตกลงค่าสินไหมในช่วงเดือนมิถุนายน ที่ผ่านมา

“เขาติดต่อมาเรื่องค่าสินไหม ไม่ได้ตกลงกันที่สถานีตำรวจนะ ให้สามมีไปแทน เพราะเราไม่สะดวก นัดกันนอกกรอบไปตกลงกันเอง เราเสนอเขาไปสามแสนบาท รวมค่าใช้จ่ายของเราทั้งหมด ทั้งค่าเสียโอกาสทางหน้าที่การงานของเราที่ต้องหยุดงาน ค่ารักษาอื่นๆ ค่ารถ ค่ายา เราคิดออกมาแล้วมันสามแสนห้าหมื่นบาท แต่เรียกไปแค่นั้น เขาก็ต่อรองเหลือสองแสนสองหมื่นบาท เราไม่ยอม เขาเลยเพิ่มให้เป็นสองแสนแปดหมื่นบาท เขาบอกยอมจ่ายให้แค่นั้น ก็ตกลงกันไม่ได้ก็แยกย้ายกันไป”

นั่นเป็นอีกฉากของการต่อรองค่าชีวิตของผู้ใช้บริการรถโดยสารสาธารณะ

“มันไม่คุ้มหรอกที่ยื่นเสนอเขาไปนะ ขาเราก็ไม่ได้กลับมาเป็นปกติ เราต้องพิการไปตลอดชีวิตแล้ว หนึ่งในนั้นยังไม่คุ้มกันเลยมันเทียบกันไม่ได้หรอก” เธอแค้นหัวเราะให้กับชีวิตฉากนี้ของเธอ

นอกจากจะเจรจากันนอกกรอบแล้วยังมีการเจรจากันที่ สภ.กลางดง อ.ปากช่อง จ.นครราชสีมา แต่การไปครั้งนั้นมีผู้ที่ได้รับความเสียหายจำนวนมาก จึงไม่ได้

ตกลงค่าสินไหมกันอีก จนปัจจุบัน

มันไม่คุ้มหรอกที่ยื่นเสนอเขาไปนะ
เราาก็ไม่ได้กลับมาเป็นปกติ เราต้องพิการไปตลอดชีวิตแล้ว
หนึ่งล้านยังไม่คุ้มกันเลยมันเทียบกันไม่ได้หรอก

5.

นับแต่เกิดอุบัติเหตุ รวมเวลากว่า 4 เดือนที่สุกัญญาไม่ได้ไปทำงาน ยังดีที่ยังได้รับเงินเดือนตามสิทธิของข้าราชการที่ใช้สิทธิลาป่วยไม่เกิน 120 วันหรือ 4 เดือน แต่หมอบอกกับเธอว่าต้องใช้เวลาพักฟื้นกว่า 5 เดือน ในความคิดอันล้นบนของเธอแล้วหลังจากนี้ละค่าใช้จ่ายที่ไม่มีรายได้มาเจือจุนจะตกอยู่กับใคร คำตอบที่ได้รับคือสามีของเธอเพียงผู้เดียว ทั้งค่าใช้จ่ายต่างๆในครอบครัว ค่าเลี้ยงดูลูกอีก 2 คน รวมถึงเขาจะต้องกลายมาเป็นแม่บ้านอีกบทบาทที่เพิ่มเข้ามา

วันที่ 27 กรกฎาคม เป็นวันที่เธอจะต้องกลับไปทำงานแล้ว แต่ด้วยสภาพร่างกายที่ยังไม่พร้อม การกลับเข้าไปทำงานในหน้าที่ด้านบัญชีและการเงิน เธอเกรงว่าจะทำงานได้ไม่เต็มประสิทธิภาพ เช่นเคย

“ตอนนี้ทุกอย่างตกอยู่ที่สามี สงสารเขานะ เขาต้องทำทุกอย่าง ตั้งแต่ดูแลเรา ดูแลลูก ชีวิตจะวนเวียนอยู่กับการดูแล ทั้งเราแล้วก็ลูก ไม่ได้ไปไหนเลย ตอนนั้นพักอยู่ที่ห้องพักรักษาสามตอนอยู่กรุงเทพ เวลาเราต้องไปหาหมอก็ต้องขี่หลังเขาไป คนเห็นเขาก็ถามว่าเราเป็นอะไร

เราก็กเล่าให้เขาฟังว่าเราเป็นไร คือมันแย่นะ มันแย่มาก...

ตั้งแต่นั้นก็ไม่คิดที่จะขึ้นรถโดยสารอีกเลยมันกลัว แรกๆ หลับตาไปก็จะเห็นรถชนกันตลอด คล้ายๆเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเราเลย แต่ว่าจะมากว่าตรงหน้าปากทางเข้าบ้านเราแทน กลายเป็นว่าไม่กล้าขึ้นรถทัวร์อีกเลย”

สิ่งที่เธออยากบอกถึงผู้ให้บริการรถทัวร์ คือความเอาใจใส่ต่อรถ ต่อคนขับต่อผู้ประสบอุบัติเหตุ

“บริษัทก็น่าจะสนใจคนเกิดอุบัติเหตุให้มากกว่านี้ และต้องไปดูแลควบคุมคุณภาพทั้งคนและรถ เพราะคนที่ไปใช้บริการเขาต้องใช้เป็นประจำ สภาพรถภายนอกถึงเราจะเห็นว่าดีแต่เราไม่รู้หรือกว่าสภาพข้างในมันเป็นยังไง น่าจะดูแลให้มากกว่านี้” นั่นคือสิ่งที่เธออยากบอกถึงผู้ให้บริการเดินรถ

ชีวิตของสุกัญญาเปลี่ยนไปหลังอุบัติเหตุในวันนั้น จากที่เป็นผู้ดูแลคนในครอบครัว กลายเป็นคนในครอบครัวต้องมาดูแลเธอ ชีวิตถูกเปลี่ยนไปเป็นอีกด้าน

ความหวังที่จะกลับมาเดินได้เป็นปกติอีกครั้งแทบไม่เหลือให้เธอหวังอีกแต่เพราะลูกทั้งสอง และคนในครอบครัว ที่ช่วยดูแลทั้งร่างกายและจิตใจ ทำให้เธอฮึดสู้อีกครั้ง

“ถ้าหัดเดินทุกวัน บางทีมันอาจจะเจ็บน้อยลง หรืออาจจะเดินได้โดยไม่ต้องใช้ไม้ค้ำยันก็ได้”

สุกัญญาพูดระหว่างที่เธอกำลังยกแยะยกย่น พยุงตัวเองเดินไปตามราวหัดเดินที่พ่อวัยเกษียณทำไว้ให้ที่ข้างบ้าน ไม่ว่าแต่ละก้าวที่ย่างเหยียบจะเจ็บปวด ลักแคไหน เธอจะหัดเดินต่อไปด้วยความหวังว่าสักวันหนึ่งเธอจะกลับมาเดินได้อีกครั้งหรือไม่ก็จะได้ชานกับความเจ็บปวดที่เธอไม่ได้เป็นผู้ก่อ

ปรีณดา ปรีชาอมรกุล

ราคาชีวิตที่ต้องต่อรองด้วยความจำยอม

บันทึกอุบัติเหตุ : รถทัวร์โคราชชนวินาศ! ตาย 17 ศพ เจ็บกว่า 50 คน

เมื่อเวลาประมาณ 18.00 น. ของวันที่ 27 มีนาคม 2552 เกิดอุบัติเหตุรถทัวร์ปรับอากาศประจำทาง นครราชสีมา-กรุงเทพฯ ทะเบียน 10-5593 นครราชสีมา ของบริษัท ราชสีมาทัวร์ จำกัด เสียหลักแล่นออกนอกเส้นทางไปชนเหล็กราวกันเกาะกลางถนนแล้วพุ่งข้ามไปยังถนนฝั่งตรงข้ามชนกับรถยนต์กระบะ ทะเบียน ฌซ-7503 กทม. ที่มุ่งหน้าไปยัง จังหวัดนครราชสีมาและยังไปพุ่งชนกับรถโดยสารปรับอากาศประจำทางอีกคันซึ่งวิ่งจาก กรุงเทพฯ ปลายทางจังหวัดนครราชสีมา ทะเบียน 10-4427 นครราชสีมา ซึ่งเป็นของบริษัท ราชสีมาทัวร์เช่นกัน เป็นเหตุให้มีผู้เสียชีวิตรวมทั้งสิ้น 19 ราย (เสียชีวิตเพิ่มภายหลังอีก 2 ราย) โดยผู้ขับรถทั้งสามคันเสียชีวิตทั้งหมด และบาดเจ็บจำนวนมาก เหตุเกิดบนทางหลวงมิตรภาพ หลักกิโลเมตรที่ 36-37 บ้านถนนโค้ง ตำบลพญาเย็น อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา

ขณะเกิดเหตุประณคนั่งอยู่ในรถกระบะที่ถูกรถทัวร์ข้ามเกาะกลางถนนมาชน ได้รับบาดเจ็บสาหัสกระดูกซี่โครงด้านขวา หัก 8 ซี่ บริเวณใบหน้าและแขนขวาถูกกระจกรถบาดเป็นแผลต้องพักฟื้นอยู่ประมาณหนึ่งเดือน เรียกค่าเสียหายให้บริษัทราชสีมาทัวร์ รับผิดชอบเป็นเงิน 230,000 บาท บริษัทยอมชดใช้ให้ 200,000 บาท ประณดา ตัดใจรับเงินสดเขยด่งกล่าวเพราะไม่อาจฟ้องบริษัทรถในคดีผู้บริโภคได้เพราะไม่ใช่ผู้โดยสารที่มากับรถทัวร์

“รถทัวร์โคราชชนวินาศ ! ตาย 17 ศพ เจ็บกว่า 50 คน”

พาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์ผู้จัดการ เมื่อวันที่ 28 มีนาคม 2552 เป็นข่าวอุบัติเหตุรถโดยสาร สาธารณะ ที่มียอดผู้เสียชีวิตมากที่สุดในช่วงต้นปี 2552

1.

“แม่ไม่ต้องขึ้นรถทัวร์แล้วนะ เดี่ยวรถก็ชนกันอีกหรอก”

หลังอุบัติเหตุครั้งนั้น ด.ช.อัษฎาพร พรหมชัย ลูกชายวัย 4 ขวบส่งเสียงเตือนเมื่อต้องเดินทางด้วยรถทัวร์

“คิดว่าเขาเห็นนะ เพราะเขาเล่าเป็นฉาก ๆ เลย ว่าลุงเขาตายยังไงแล้วก็ทำให้ดูด้วย”

ในวันเกิดเหตุ ปริณดา ปรีชาอมรกุล อาศัยรถของพี่เขยเพื่อจะพาลูกไปฝากพ่อแม่ของสามีที่โคราชเลี้ยงดู ขณะเกิดเหตุเธอนั่งเบาะหน้าข้างพี่เขยซึ่งเป็นคนขับรถและกอดลูกไว้แนบอก ในรถยังมีหลานและเพื่อนของหลานชายเธออีก 2 คน รวม 6 คน

“พอดีพี่เขยเขาจะต้องเอาลูกไปฝากไปลงบ่อที่จังหวัดขอนแก่น เราก็เลยขอติดรถไปลงสี่คิ้วด้วย เพราะว่าจะเอาลูกไปฝากให้ปู่กับย่าเลี้ยง แต่ว่าไปยังไม่ทันถึง มาเกิดอุบัติเหตุที่กลางดงซะก่อน

ไม่เห็นหรอกนะตอนเกิดเหตุนะ รู้แต่ว่านั่งกอดลูกอยู่เพราะเขาหลับ ก็นั่งรถมาเรื่อย ๆ แล้วก็จบไปเลย มารู้สึกอีกทีก็อยู่ในโรงพยาบาลแล้ว ตอนแรกนึกว่าผันไปมันสับสนก็พยายามมองสำรวจดู แล้วก็ไปเจอลูกตัวเองอยู่ข้างๆ เลือดเต็ม...หน้าเขาเลย แต่เขาไม่ได้ร้องไห้ นะ ลูกก็ถามว่า ‘แม่เป็นอะไร’ เราถึง คือมันยังไม่ได้สติ เราก็ถามลูกว่าเป็นอะไรไหม เขาตอบว่าไม่เป็นไร พยาบาลก็ถามเราว่า เจ็บตรงไหน ปวดตรงไหน เราก็ยังไม่ได้สติ จนถึงโรงพยาบาลมวกเหล็กก็เริ่มรู้สึกตัวแล้วเขาก็พาไปเอกซเรย์เพราะเรารู้สึกเจ็บที่ซี่โครง”

สติของเธอกลับคืนมาเมื่อถึงโรงพยาบาลมวกเหล็กแล้ว แต่เพราะซี่โครงหักจึงถูก

ส่งตัวต่อไปยังโรงพยาบาลสระบุรี และได้เข้ารับการรักษาทันทีที่โรงพยาบาลแห่งนี้ ส่วนลูกชายเธอได้รับบาดเจ็บที่หน้าผากเย็บ 15 เข็ม ตัวเธอซีโครงหัก 8 ซี่

“ตอนนั้นก็รู้แล้วนะว่ารถเกิดอุบัติเหตุ พยายามมองหาคนอื่นๆ ว่าอยู่ไหนกันแต่ก็เห็นแค่ลูกชาย แล้วก็หลานชาย ส่วนพี่เขย กับเด็กอีก 2 คนไม่เห็น ก็เฝ้าคิดว่าเขาจะไปรักษาอยู่”

แต่ความจริงทันทีที่รถชนพี่เขยคือ นายหนูจิ้น สมิงนาง และเด็กที่เป็นเพื่อนหลาน 2 คนทั้งสามคนเสียชีวิตคาที่

ปริณดาพักฟื้นอยู่ที่โรงพยาบาลสระบุรี 5 วัน ก่อนจะออกมาพักฟื้นที่บ้านของพี่สาวโดยมีวันชัย พรหมชัย สามีมองของเธอเป็นผู้พยาบาลและดูแลเธอกว่า 1 เดือน ที่พักฟื้นที่บ้านและระหว่างพักฟื้นก็ต้องเดินทางไปให้ปากคำ พร้อมทั้งตกลงเรื่องค่าสินไหมที่สม.กลางดง

2.

ระหว่างพักฟื้นอยู่ที่โรงพยาบาลสระบุรี คนของบริษัทราชสีมัทวีได้ไปเยี่ยมถามสารทุกข์เธอทั่วไป

“เหมือนเขาดูแล้วว่าเราไม่เป็นอะไรมาก เขาก็ให้เงินไว้หนึ่งพันบาทบอกว่าเอาไว้ซื้ออะไรกินเราก็รับไว้ละ แต่เขาไม่ได้ให้เราเซ็นอะไร ให้เงินเฉยๆ แล้วก็ไปเยี่ยมคนอื่นๆ หลังจากวันนั้นก็หายไปเลย”

“พอเรากลับมาพักฟื้นที่บ้านได้สักระยะ ตัวแทนจากบริษัทรชสีมัทวีได้ติดต่อให้ไปตกลงเรื่องค่าสินไหมและค่าชดเชยที่ สม.กลางดง

ครั้งแรก เขาให้เราเซ็นเรียกค่าชดเชย เราก็นั่งไปหนึ่งล้านสองแสนบาท พี่สาวซึ่งสามีมองตายและลูกได้รับบาดเจ็บ ก็เรียกไปสามแสนบาท ส่วนเด็กที่ตายไป 2 คนญาติก็เรียกไปคนละสองล้าน ครั้งนั้นก็ลงบันทึกประจำวันไว้ แล้วก็กลับ

ครั้งที่สอง เขาก็ขอให้ลดลงหน่อย คนที่ตายเขายื่นมาให้เต็มที่ศพละ สองแสนบาทแล้วให้คนบาดเจ็บคนละหนึ่งแสนบาท เราก็งงๆ เราก็นั่งยันของเรานะที่หนึ่งล้านสองแสนบาทเหมือนเดิม พี่สาวก็ลดลงเหลือห้าแสนบาท ส่วนเด็กก็อยู่ที่ศพละ หนึ่งแสนบาทแล้ววันนั้น ก็ลงบันทึกประจำวันไว้ ทางบริษัทก็เอาเรื่องกลับไปพิจารณาอีก

ครั้งที่สาม เราก็บอกกับบริษัทไปว่าวันนี้ขอให้งด เพราะมันกินเวลานานมาก 2 เดือนกว่าเข้าไปแล้ว (เหตุเกิด 27 มี.ค.52) ถ้าไม่จบเราก็จะฟ้องเขาแล้ว เขาเลยขอเคลียร์เรื่องเด็กที่ตายก่อนขอลดลงไปที่ศพละ ห้าแสนบาท ต่อรอประกันจ่าย 2 เขาก็สรุป

เรื่องเด็กที่ตายได้คนละ เจ็ดแสนห้าหมื่นบาท

หลังจบเรื่องเด็ก เขาก็มาคุยกับเรา ก่อนหน้านี้ได้เคยปรึกษากับเจ้าหน้าที่ของมูลนิธิเพื่อผู้บริโภคดูแล้ว ทราบว่ากรณีของเราจะยื่นฟ้องแพ่งเป็นคดีผู้บริโภคไม่ได้ เพราะสิทธิการคุ้มครองจะอยู่เฉพาะผู้โดยสารในรถทัวร์เท่านั้น แต่เราอยู่ในรถบัสก็จะมีสิทธิแค่ตาม พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ที่เรานั่งอยู่เท่านั้น

ทั้งที่ก็ประสบเหตุจากรถของราชสีมาทัวร์เหมือนกัน แต่เราใช้สิทธิฟ้องเป็นคดีผู้บริโภคไม่ได้ ถ้าจะยื่นฟ้องแพ่งก็ต้องมีเงินไปวาง ตามการฟ้องแพ่งทั่วไป เลยต้องยอมเรียกค่าชดเชยต่ำลงเป็น สองแสนสามหมื่นบาท กับบริษัทไป”

“ทางบริษัทยื่นข้อเสนอให้เราเป็น หนึ่งแสนสามหมื่น จากที่เขาเคยเสนอมาหนึ่งแสน ขึ้นมาให้เราสามหมื่น เราก็ไม่ยอมเขาก็ขึ้นเป็นหนึ่งแสนห้าหมื่นบาท เราก็ไม่ยอมอีก เขาก็ขึ้นเป็นหนึ่งแสนแปดหมื่นบาท เราก็บอกเขาว่า สองคนนะที่เจ็บนะ (ปริณดากับลูก) แล้วก็ยังไม่รู้เลยว่าจะเกิดอะไรขึ้นอีกหรือเปล่า

ท้ายสุดเขายื่นข้อเสนอมาให้เรา สองแสนบาท เราก็คิดว่ามันใกล้เคียงกับที่ เราเสนอไป เราก็ตกลงไป แต่ว่าจะตกลงกันได้ก็เกือบ 5 โมงเย็นแล้วนะ แล้วเขาก็นัดไปรับเช็ควันที่ 25 มิถุนายน 2552 เพราะว่าทางบริษัทต้องไปจัดการก่อน”

ส่วนพี่สาวของปริณดานั้น ยืนยันที่จะเรียกค่าสินไหมให้กับสามที่เสียชีวิตเป็นเงิน 5,000,000 บาทเหมือนเดิม หลังจากวันนั้นบริษัทราชสีมาทัวร์ก็ไม่ได้ติดต่อกลับมาหาพี่สาวอีกเลย พี่สาวของเธอก็ยังรออยู่ และยังไม่ได้ยื่นฟ้องอะไรกับบริษัทด้วย

ปริณดาเล่าถึงนรกการต่อรองชีวิต ที่ทำให้เธอรู้ถึงภาวะจำยอมเพื่อให้มีชีวิตมีราคามากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ซึ่งกว่าจะตกลงกันได้ก็ปาเข้าไปวันที่ 25 มิถุนายน 2552 กินเวลากว่า 3 เดือนนับแต่วันที่เกิดเหตุ

3.

หลังจากประสบอุบัติเหตุครั้งนั้นปริณดาไม่ได้กลับไปขายกล้วยเตี๋ยอีกเลย เพราะผลจากข้อเรียกร้องทำให้เธอทำงานหรือยกของหนักไม่ได้ และต้องพักผ่อนต่ออีกสักระยะ

“มันยังมีเจ็บๆ อยู่บ้าง ถึงแม้มันจะหายแล้ว แต่ถามว่ามันจะกลับมาเป็นปกติไหม มันก็กลับมาเป็นปกติไม่ได้หรอก ถ้าเราไปยกของหนักมันก็ยังเจ็บอยู่ งานเล็กๆ น้อยก็พอทำได้”

จากการไม่ได้ทำงานกว่า 3 เดือนนี้เอง ส่งผลให้ระบบหมุนเวียนเงินในครอบครัว

ทั้งค่าเงินกู้ที่ต้องกู้มารักษาดัว ค่างวครถ ค่าเลี้ยงดูลูกชายที่ส่งไปให้ปู่กับย่าเลี้ยงที่ต่าง
จังหวัดไหนจะค่าเลี้ยงดูพ่อ-แม่ ซึ่งหลักจากเกิดเหตุร้ายได้ที่เคยได้ประจำวันละพันกว่าบาท
ได้หายไปเหลือเพียงรายจ่ายที่ทวีขึ้นเรื่อยๆ

“พอเราได้เงินชดเชยส่วนนี้มาก็ใช้หนี้ที่เราค้าง ทั้งค่างวครถ ค่าน้ำมัน ค่านี้ ถ้ามา
ดีขึ้นใหม่ มันก็ดีขึ้น ช่วงนั้นมันก็กังวลไหนจะเป็นหนี้ ไหนจะสุขภาพเราด้วย เงินส่วนนี้
ก็จะเก็บไว้รักษาดัวเองต่อเพราะตอนนี้เริ่มเจ็บเข้า เวลานั้นงอเข่าเวลาขี่ดะปวดมาก ก็จะลอง
ไปตรวจดู”

ปรีดาโล่งอกขึ้นที่ได้รับเงินค่าชดเชยจากบริษัทรถ แต่เธอก็ยังไม่วางใจเกี่ยวกับ
สุขภาพของเธอ พอๆกับวันชัยผู้สามีที่เขาเองก็กลัวว่าเธอจะเป็นอะไรอีก

“ก็หวั่นเขานะครับ เพราะตอนนี้เขาเจ็บเข้า ลูกชายตอนนี้ก็มีรอยแผลเย็บที่หน้าผาก
นอกจากแผลนี้แล้วก็ไม่มีที่ไหน แต่ลูกผมกลัวพวกรถทัวร์ไปเลย ไม่ยอมขึ้นรถทัวร์เลย
ให้ไปรถไฟแทน แต่เขาเป็นเด็กว่าแรง ไม่นานเขาอาจจะลืม ตอนนั้นก็เข้าโรงเรียนแล้วด้วย
ก็น่าจะดีขึ้น”

ผู้เป็นพ่อเล่าถึงลูกชายด้วยความห่วงใย

4.

“กระบวนการชดเชยต่างๆ ผมว่าช้านะ แล้วก็ยุ่งยากทีเดียวเพราะเราไม่รู้อะไร
เลย ดูได้จากการต่อรองเรื่องค่าชดเชย คือถ้าเราไม่รู้อะไร เขาเสนอมาให้เท่าไร เราก็เท่านั้น
เหมือนปลาใหญ่กินปลาเล็ก ก็น่าจะปรับปรุงให้ความรู้ประชาชนให้ทั่วถึงขึ้นรู้ถึงสิทธิของ
ตัวเอง หรือบอกให้รู้ก็ได้ว่าถ้าเกิดอุบัติเหตุเราจะไปรักษาที่ไหนได้ หน่วยงานไหน อะไร
แบบนี้ครับ

ที่อยากจะทำให้ปรับปรุงอีกเรื่องก็คือเรื่องของมาตรฐานรถความปลอดภัยของรถและ
คนขับ อย่างเบาะนั่งเมื่อเกิดการชนแล้วเบาะไม่ควรจะหลุดง่าย ควรจะมีเข็มขัดนิรภัยทุกเบาะ
ยางต้องตรวจเช็คสภาพไม่ใช่ไม่มีดอกยางตั้งก็ล้อแล้วปล่อยให้มาวิ่งจนเกิดความสูญเสีย
แบบนี้

แล้วอีกอย่างก็คือเรื่องของการใช้สิทธิตามกระบวนการยุติธรรม เพราะพวกผม
เป็นกรณีที่ไม่อยู่ในความคุ้มครองของกฎหมายคดีผู้บริโภค(พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค
พ.ศ.2551)ถึงแม้จะเกิดอุบัติเหตุเหมือนกันแต่ถ้าพอถึงกระบวนการยุติธรรม ผู้โดยสารที่โดย
สามารถกับรถของบริษัทราชสีมาทัวร์เท่านั้นที่กฎหมายคุ้มครองเต็มที่

แต่รถกระบะแบบพวกผมล่ะ ได้รับความเสียหายเหมือนกันแต่กระบวนการยุติธรรมจะถูกแยกออกไปอีกพวกหนึ่ง อย่างจะยื่นฟ้องแพ่งจะยื่นฟ้องเท่าไร ก็ต้องมีเงินก่อนไปวางค้ำไว้ จะใช้สิทธิฟ้องในคดีผู้บริโภคก็ไม่ได้

เราก็อยากจะทำง่าย ๆ 3 เดือน แบบผู้โดยสารในรถเหมือนกันแต่เราต้องสู้ในศาลแพ่งเอง อาจจะเป็นปี หรือมากกว่านั้น ซึ่งภาระตรงนี้เราต้องวิ่งเรื่องทั้งหมดทั้งศาลทั้งนายก็อยากให้กฎหมายคุ้มครองมาถึงรถยนต์ส่วนบุคคลด้วย กรณีที่เกิดเหตุกับรถทัวร์แบบพวกผม เพราะก็ได้รับผลกระทบจากรถทัวร์คันเดียวกันไม่ต่างจากคนโดยสารบนรถเลย

ถ้าหากเกิดเหตุขึ้นแบบนี้อีก อยากให้คนที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้หาข้อมูลหรือปรึกษาใครๆ ที่นอกเหนือจากทนายด้วย อย่าด่วนสรุปอะไรลงไป เพราะหลายๆ เรื่องเรามีสิทธิเรียกร้องมากกว่าที่เขาเสนอมา”

วันชัยกล่าวถึงบทเรียนชีวิตบทนี้ ผ่านประสบการณ์จริงจากครอบครัวของเขาเอง

การต่อราคาชีวิตของครอบครัวพรมชัย คงทำให้หลายคนไม่ต้องเสียค่าหน่วยกิตไปเรียนวิชาการตลาดเลยทีเดียว

ศรียรรณ ปวงงาม

ชีวิตนี้...ขอเป็นแค่คนพิการชั่วคราวก็พอ

บันทึกอุบัติเหตุ : ทวีร์กรุงเทพฯ-พะเยาชน 18 ล้อ เจ็บ 32 ศาหัส 10

เมื่อเวลาประมาณ 01.10น. ของวันที่ 13 มีนาคม 2551 เกิดอุบัติเหตุรถทัวร์
ปรับอากาศกรุงเทพฯ-พะเยา ทะเบียน 12-7250 กรุงเทพฯ ของบริษัทสมบัติทัวร์ จำกัด
ซึ่งบรรทุกผู้โดยสารมาเต็มคันรถได้พุ่งชนรถบรรทุกพ่วง 18 ล้อ บนทางหลวงหมายเลข
117 นครสวรรค์-พิษณุโลก กิโลเมตรที่ 87-88 บ้านกรดงาม หมู่ที่ 9 ตำบลบ้านนา
อำเภอวาริชภูมิ จังหวัดพิจิตร มีผู้โดยสารได้รับบาดเจ็บอยู่ในซากรถทัวร์จำนวนมาก

ศรีวรรณได้รับบาดเจ็บสาหัส มีบาดแผลที่ช่องท้อง กระดูกขาทั้งสองข้างหัก
ต้นขาขวาหักทั้งสองท่อน ต้นขาซ้ายหักหนึ่งท่อน สะโพกร้าว กระดูกนิ้วเท้าหัก และมี
บาดแผลบนใบหน้า

ปัจจุบันศรีวรรณยังไม่ได้ฟ้องเรียกค่าเสียหายในคดีผู้บริโภค เพราะกำลังรอผลการ
เยียวยาความเสียหายในทางคดีอาญาก่อนเป็นเบื้องต้น

: ข้อมูลจาก ผู้จัดการออนไลน์ 13 มีนาคม 2551

“พีเริ่มเข้าใจคนพิการแล้วนะว่าเขารู้สึกยังไง เหมือนไม่มีที่สำหรับพวกเขาเลยทางเดินหรือกระทั่งห้องน้ำ มันนั่งไม่ได้ มันลำบาก ขนาดเราพิการไม่ถาวรเรายังรู้สึกขนาดนี้ พวกเขาจะรู้สึกขนาดไหน”

ศรัทธา ปวงงาม สาวใหญ่ร่างท้วมวัย 38 ปี คือหนึ่งในผู้บาดเจ็บสาหัสจากอุบัติเหตุรถโดยสารปรับอากาศของบริษัทสมบัติทัวร์จำกัด เกี่ยวชนกับรถบรรทุกพ่วง 18 ล้อ ที่จังหวัดพิจิตรเมื่อเดือนมีนาคม 2551 จนขณะนี้เวลาผ่านไปปีเศษ ร่างกายของเธอก็ยังไม่สามารถเดินเหินได้เหมือนคนปกติทั่วไป

1.

“ต้องบอกก่อนนะที่เราไม่ได้เป็นคนขับรถสายนี้ คนขับคนนี้เขาขับสายเชียงใหม่ แต่ที่เขามาขับเส้นพะเยาเพราะเขามาช่วยขับ” เธอเริ่มต้นเล่าถึงจุดเปลี่ยนของชีวิตครั้งสำคัญ

ศรัทธาเป็นชาวจังหวัดพะเยาแต่กำเนิด ชีวิตของศรัทธาในด้านหนึ่งเธอเป็นชาวบ้านธรรมดา ๆ ที่ทำมาหาเลี้ยงครอบครัวด้วยการค้าขายเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ทางการเกษตร ส่วนอีกด้านเธอเป็นนักพัฒนาชุมชนทำงานให้กับสถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน (พอช.) ทำให้ต้องแบ่งเวลาไปประชุมกับหน่วยงานต่าง ๆ ในกรุงเทพฯ อยู่บ่อยครั้ง

หนึ่งวันก่อนเกิดเหตุ ศรัทธา ลงมาประชุมที่กรุงเทพฯ พอประชุมเสร็จก็ต้องเดินทางกลับจังหวัดพะเยาทันที เพราะต้องไปจัดการเรื่องเงินกองทุนสวัสดิการชุมชน ที่ต้องนำไปจ่ายให้กับครอบครัวของสมาชิกชุมชนรายหนึ่งที่เสียชีวิตอย่างกะทันหันเนื่องจากเธอมีฐานะเป็นกรรมการคนหนึ่งของกองทุน และมีกำหนดว่าจะเดินทางกลับมาประชุมสรุปงานต่อที่กรุงเทพฯ ในวันถัดไป ศรัทธาซื้อตั๋วรถปรับอากาศชั้น 1 ของบริษัทสมบัติทัวร์ จำกัด กำหนดเดินทางออกจากสถานีขนส่งสายเหนือ (หมอชิตใหม่) เวลา 20.20 น. วันที่ 12 มีนาคม 2551

ศรัทธาบอกว่าเธอเป็นลูกค้าประจำของบริษัทสมบัติทัวร์มากกว่า 10 ปี เพราะ

ชอบในการบริการ เบาะรถ และอัธยาศัยที่ดีของพนักงานบริการ เธอจึงไม่ใช้บริการของบริษัทอื่นเลย ไม่ว่าใครจะชักชวนให้ลองใช้บริการของบริษัทอื่นดูบ้างก็ตาม แต่แล้วการเดินทางในคืนนั้น

“คนขับเขาขับรถเร็วนะแล้วก็เอะอะโวยวาย คือได้ยินเขาคุยกัน เพราะนั่งหน้าสุด ฝั่งซ้ายมือของคนขับ ได้ยินเขาคุยกัน เราก็เอ๊ะ...!!ทำไมขับเร็วจัง”

ระหว่างทางเธอจึงไม่กล้าหลับ แต่ด้วยความอ่อนเพลียพออ่านหนังสือไปนิดหน่อย จนรถแล่นมาถึงจังหวัดนครสวรรค์จึงผลอยหลับไป

2.

เสียงคนตะโกนว่า “รถชน” ทำให้เธอสะดุ้งตื่น เสียงเสียดสีจากการชนของรถดังขึ้นตามมาติด ๆ ผู้โดยสารต่างส่งเสียงเอะอะ ศีวีวรรณรู้สึกเหมือนว่าขณะนั้นเธอกำลังวายน้ำอยู่

“มันลอยต้องหาที่เกาะให้ได้นะจนเกาะคานอะไรสักอย่างได้จึงอยู่ในสภาพห้อยอยู่ตัวไม่ได้ติดอยู่กับอะไรเลย รู้สึกปวดที่สะโพกมากๆ และเจ็บตรงท้องมากๆ คิดว่าขาตัวเองต้องหักแน่ๆ แต่ไม่รู้ว่าตรงไหนหรอก เพราะว่ามันชา ระหว่างที่รถคนมาช่วยมีคนอื่นขับรถบรรทุกซึ่งจะมีรถบรรทุกอีกหลายคันจอดนอนกันอยู่ เขาก็ขึ้นมาช่วยอุ้มแล้วก็ถามว่าเจ็บตรงไหนบ้าง เราก็บอกไป จนเวลาผ่านไปราว ๆ ครึ่งชั่วโมง ถึงได้รับการช่วยเหลือลงจากรถเป็นคนแรก”

อุบัติเหตุครั้งนี้เกิดขึ้นเวลาประมาณ ตี 1 ในเขตอำเภอวชิรขามมี จังหวัดพิจิตร รถทัวร์ที่ศีวีวรรณนั่งมาพยายามจะแซงรถบรรทุกพ่วง 18 ล้อ แต่แซงไม่พ้นและวิ่งมาด้วยความเร็วจึงเป็นเหตุให้ไปชนกับรถบรรทุกอย่างแรง ผู้โดยสารเต็มคันรถได้รับบาดเจ็บกันถ้วนหน้า ศีวีวรรณและผู้โดยสารอีก 6-7 คนได้รับบาดเจ็บสาหัส ที่เหลือนอกนั้นบาดเจ็บเล็กน้อยทั้งหมดถูกส่งไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลวชิระขามมีเป็นโรงพยาบาลแรก

แพทย์ทำการรักษาพยาบาลเบื้องต้นให้กับศีวีวรรณและถามอาการกับเธอว่าเป็นยังไงบ้าง เธอบอกว่าไม่ไหวแล้ว...ปวดมาก ศีวีวรรณได้ยินแพทย์ปรึกษากันว่าคงไม่ไหวแล้ว รายนี้อาการหนักมาก อาจมีเลือดตกในช่องท้องมากต้องรีบผ่าตัดให้เร็วที่สุด หลังปรึกษากันไม่นานแพทย์ที่โรงพยาบาลวชิระจึงตัดสินใจ ส่งตัวศีวีวรรณขึ้นรถพยาบาลให้มารักษาต่อที่โรงพยาบาลจังหวัดพิจิตรทันที

“ระหว่างทางรู้สึกตัวตลอดนะ แล้วก็กลัวด้วย เข้าใจเลยนะว่าคนที่เขาชนไม่ไหว

แล้ว ไปตายที่โรงพยาบาลเขาเป็นแบบเรานี่เอง มันเจ็บมาก เราไม่รู้ว่าจะข้างในเราเป็นอะไรบ้าง พอถึงโรงพยาบาลหมอก็ถามว่าปวดตรงไหนบ้างเราก็บอกว่าปวดตรงท้องที่สุด หมอบอกว่า ถ้ามาช้าอีกนิดเดียวอาจจะไม่รอด” เธอเล่าถึงเหตุการณ์เฉียดตายที่ฝังแน่นในจิตใจไม่ลืมเลือน

“ตอนนั้น ไม่ได้คิดถึงพระเจ้าไม่ได้คิดอะไรเลย นอกจากต้องไม่หลับถ้าหลับ เราต้องตายแน่ๆ เพราะฉะนั้นห้ามหลับ เราก็จะคุ้ยตลอดจะเจ็บแค่ไหน เราก็จะคุ้ย จะหลับไม่ได้ เตือนตัวเองอย่างเดียวว่าห้ามหลับเป็นเด็ดขาด หลับต้องตายแน่” ศิริวรรณลาก และ เน้นเสียง ‘ห้าม’ ยาวๆ เป็นการยืนยันว่าถ้าเธอหลับ เธอตายแน่นอน

ทันทีที่ถึงโรงพยาบาลพิจิตร แพทย์ได้ทำการผ่าตัดช่วยชีวิตศิริวรรณทันที

“พอฟื้นมาสักเก้าโมงเช้าอีกวันหนึ่ง ตกใจเห็นขาตัวเองห้อยอยู่ทั้งสองข้างเสื้อผาก็ ไม่ได้ใส่ มีแค่ผ้าคลุมไว้ ตัวก็บวมมาก คือเป็นคนตัวใหญ่อยู่แล้วแล้วยิ่งบวมก็ยิ่งไปใหญ่เลย ตอนนั้นยังไม่มีญาติมาเลยพอสัก 10 โมงเช้าก็มีแม่ น้อง ญาติ ๆ เพื่อน ๆ ไปเยี่ยม พอมีคนที่นั่งรถมากับเราเป็นคนบ้านเดียวกัน เขาเลยไปบอกทางบ้านให้” ทางบ้านที่ศิริวรรณ พุดถึงคือบ้านที่จังหวัดพะเยา

ทุกครั้งที่มีใครมาเยี่ยมเธอจะเล่าถึงการรักษาที่ทำให้เธอรอดตายว่า หมอศัลยกรรม เขาผ่าเอาเลือดที่ตกในช่องท้องออก แล้วเธอก็เป็นชีสติดกับรังไข่ด้านขวาก่อนมันประมาณ ผลลัม จากการกระแทกอย่างแรงทำให้มันแตก รวมถึงท่อน้ำเลี้ยงลำไส้ใหญ่แตกอีก เป็น ผลทำให้เธอตกเลือดมาก

“รู้ไหมหมอเย็บแผลที่ผ่าก็เข็ม 33 เข็มนะ” ว่าแล้วเธอก็ให้ดูแผลที่หน้าท้องซึ่งเป็นรอยแผลยาวประมาณหนึ่งคืบ ถ้าย้อนเวลากลับไปตอนแผลยังไม่แห้ง การขยับตัวแต่ละ ครั้งคงจะสร้างความเจ็บปวดให้เจ้าของแผลไม่น้อยทีเดียว

“หมอกระดุกบอกว่าเราหักทั้งสองข้าง ขาขวาด้านบนหักสองท่อน ขาซ้ายด้าน บนหนึ่งท่อน สะโพกร้าวทั้งสองข้าง มิน่าละถึงได้ปวดแต่ตืนะที่มันไม่ได้แตกออกมา แล้ว ก็มีแผลอีกนิดหน่อยที่หน้าและที่ใต้หัวเท้า เพราะไม่ได้ใส่รองเท้าตอนนั่งอยู่ในรถ นี่ไงแผล ที่หมอเขาเจาะเพื่อเขวนลูกตุ้มดึงกระดูกก่อน เพราะกระดูกมันหักแล้วมันมาเกยกันอยู่ ต้องดึงกระดูกก่อนถึงจะผ่าตัดใส่เหล็กเข้าไปได้ ตอนนั้นขาที่ห้อยต้องแต่งทั้งสองข้างเลย” ศิริวรรณ ชี้ให้ดูสภาพบาดแผลเหมือนชี้ให้ดูเส้นทางหลวงแผ่นดินในแผนที่ประเทศไทย

“ตอนนั้นผมเราเมียลืลืเต็มหัวไปหมด มันฟูแล้วก็เหนียวอยู่อย่างนั้น เพราะต้อง ผ่าตัดก่อนไง”

เธอขำกับภาพของตัวเองที่มีเยลลี่ของคนทีเบาะหลังหกใส่หัวตอนรถชนทั้ง ที่ตอนนั้นเธอขาไม่ออก แต่อาจเพราะความเป็นคนอารมณ์ดีของเธอก็เป็นได้ที่ช่วยให้ ศิริวรรณไม่เสียชีวิตเหมือนผู้เคราะห์ร้ายรายอื่นที่ทนพิษบาดแผลไม่ไหว

หลังจากที่เธอรู้ว่าสภาพของเธอเป็นอย่างไรบ้างแล้ว ด้วยความที่เธอเป็นคนอารมณ์ ดีเธอก็ยังคงพูดหยอกกับแพทย์ถึงไข่มันทันที่หน้าท้องของเธอว่า อนุญาตให้แพทย์ตัดส่วนที่ เกินออกไปได้

“อย่าหัวเราะๆ เดี่ยวตรงนี้จะปริ” แพทย์บอกขณะที่เธอเอามือกุมท้องขณะหัวเราะ ศิริวรรณคงไม่อยากหัวเราะให้มากไปกว่านั้นอีก หากเธอรู้ว่าจะต้องเข้ารับการผ่าตัดครั้งที่ สอง

เนื่องจากเธอเป็นคนรูปร่างใหญ่และอ้วนทำให้ไข่มันทันมีอาการติดเชื้อมีต้องเข้า รับการผ่าตัดครั้งที่สอง เพื่อให้แพทย์ล้างช่องท้องที่มีการผ่าตัดและต้องล้างอย่างต่อเนื่องทุก วัน

“หลังการผ่าตัดแผลยังไม่ติด และมีกลิ่นเหม็น หมอจึงตรวจแผลและพบว่าแผล ทางช่องท้องไม่เกิดเนื้อใหม่เพราะเนื้อพุทำให้แผลด้านในสุดไม่สมานติดกัน จึงทำการเปิด

แผลใหม่บริเวณช่องท้องเพื่อทำการล้างแผลใหม่ แล้วก็ปล่อยให้เนื้อมาติดกันเอง...ไม่รู้หมอเขาใช้อะไรยึดไว้ แต่หมอไม่ได้เย็บ แล้วก็รอให้แผลมันติดกัน” ศิริวรรณอธิบายเพิ่มเติม

3.

ระหว่างรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลนอกจากครอบครัวและเพื่อนของเธอที่ทยอยมาเยี่ยมจนของเยี่ยมเต็มโต๊ะเยี่ยมแล้ว ตัวแทนจาก บริษัท ขนส่ง จำกัด (บขส.) และ บริษัทสมบัติทัวร์ ได้นำกระเช้ามาเยี่ยมเช่นกัน ทำให้เธอรู้สึกว่ามันไม่ได้ถูกทอดทิ้งแต่เมื่อพยาบาลมาแจ้งว่าค่ารักษาพยาบาลอาจจะเกินงบค่ารักษาตามสิทธิของ พ.ร.บ. คุ่มครองผู้ประสบภัยจากรถจำนวน 50,000 บาท ทำให้เธอเกิดความกังวลมาก แต่มาโล่งอกได้ในวันรุ่งขึ้นเพราะเงินค่ารักษาพยาบาลส่วนที่เกินนั้น โรงพยาบาลแจ้งว่าสามารถใช้สิทธิกับประกันภัยภาคสมัครใจของบริษัทวิริยะประกันภัยที่บริษัทสมบัติทัวร์ ทำเพิ่มเติมไว้กับบรรษัทประกันที่

“แต่ยังกังวลอยู่นะเพราะเราไม่รู้ว่าเขาทำประกันไว้เท่าไร กลัวจะเกินวงเงินอีกที่สำคัญเราไม่รู้เลยว่าเราจะใช้สิทธิอะไรยังไงต่อ กังวลอยู่ตลอด บริษัทประกัน เขามาหาเราในวันแรก กับวันที่เราย้ายเข้าไปอยู่ในห้องพิเศษและบอกว่ามีอะไรให้โทรหาเขา เราเลยติดต่อไปที่บริษัทประกันถามว่าเขาประกันไว้เท่าไร ทางบริษัทบอกแต่ว่าไม่ต้องเป็นห่วง ไม่ต้องเป็นห่วง แล้วก็แทนที่เขาจะติดต่อมาหาเรา ต้องให้เราเป็นฝ่ายติดต่อไปหา เขาไม่ได้ดูแลเราเลย แทนที่เขาจะมาแล้วทำความเข้าใจกับเราว่าสิทธิการรักษาพยาบาลเป็นอย่างไร มีวงเงินการรักษาเท่าไร ไข้ไหม แต่เปล่าเลย มันทำให้เครียดและส่งผลต่อสุขภาพจิตของเราและส่งต่อการรักษาด้วย”

ผลที่ว่าเป็นคือเมื่อเธอเครียด เลือดจะมีความเข้มข้นน้อยลงประกอบกับเธอเสียเลือดไปมาก จึงต้องมีการให้เลือดเกือบจะตลอดเวลา

ต่อมาศิริวรรณต้องเข้ารับการผ่าตัดอีกเป็นครั้งที่สาม เป็นการผ่าตัดกระดูกขาเพื่อทำการใส่เหล็กตามตรงข้อต่อเข้ากับกระดูกและทำการขันน็อตด้านนอก

“หมอเขาต้องใส่เข้าไปในกระดูก แล้วเวลาใส่เขาก็จะใส่ตั้งแต่สะโพกลงไปเกือบถึงเข่า เพราะกระดูกที่มันหักออกจากกัน เลยต้องต่อกระดูกแบบนี้ แล้วก็เจาะเขาเพื่อห้อยลูกตุ้มข้างละเจ็ดกิโลกรัมเพื่อจะดึงกระดูกให้มันต่อกัน แล้วค่อยผ่าตัดออกในอนาคตข้างหน้า”

แพทย์อนุญาตให้ศิริวรรณออกจากโรงพยาบาลพิจิตร ในวันที่ 18 พฤษภาคม

2551 หากนับตั้งแต่วันที่เกิดเหตุเมื่อวันที่ 13 มีนาคม 2551 ก็รวมเวลาถึง 66 วัน โดยบริษัทวิริยะประกันภัย ซึ่งเป็นบริษัทประกันที่บริษัทสมบัติทัวร์ได้ทำประกันไว้ทั้ง ประกันภัยภาคบังคับและสมัครใจเป็นผู้จ่ายค่ารักษาพยาบาลทั้งหมด แต่ในเวลานั้นเธอไม่รู้ ว่าทำไมเพราะเป็นการตกลงเคลียร์กันของโรงพยาบาลกับบริษัทประกัน

4.

ระหว่างที่พักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล ศิริวรรณได้รับการติดต่อจากเจ้าหน้าที่ ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอวชิรบุรี เพื่อนัดไปเจรจาตกลงเรื่องจำนวนเงินชดเชยความเสียหายที่ต้องการให้บริษัทสมบัติทัวร์รับผิดชอบพร้อมกับผู้ประสพภัยรายอื่น ๆ เธอให้เพื่อนไปแทนเพราะยังป่วยอยู่

การไปตกลงมีผู้บาดเจ็บสาหัสทั้งหมด 7 คนจากอุบัติเหตุ ครั้งนั้นมีผู้โดยสาร 5 คน ที่เรียกร้องค่าเสียหายให้บริษัทสมบัติทัวร์รับผิดชอบตั้งแต่ 100,000-300,000 บาท ส่วนศิริวรรณกับผู้บาดเจ็บสาหัสอีกคนยังไม่แจ้งตัวเลขเรียกร้องค่าเสียหายออกไป

“กลัวว่าของเรามันจะเยอะกว่านั้น ถ้าเราเซ็นยินยอมอะไรไป ถ้าเกิดอะไรขึ้นกับเรา จะทำอะไรได้อีก” ศิริวรรณให้เหตุผล

เมื่อกลับมาพักรักษาตัวที่บ้านที่จังหวัดพะเยาแล้ว เจ้าหน้าที่ตำรวจ สภ.วชิรบุรี ได้ติดต่อให้ไปเจรจาตกลงเรียกค่าเสียหายอีกครั้งที่ สภ.วชิรบุรี จ.พิจิตร ศิริวรรณยังไม่สามารถที่จะเดินทางไปไหนไกล ๆ ได้จึงให้ พ่อ แม่ และเพื่อนอีกหนึ่งคนไปเจรจาแทน แต่ไม่มีอะไรคืบหน้า

“คนขับรถของบริษัทสมบัติทัวร์กับคนขับรถบรรทุกโทษกันไปกันมา วันนั้นก็ผ่านไปแบบไม่มีอะไรเลยทำให้ต้องเสียทั้งค่าน้ำมันรถ แล้วก็เสียเวลา”

สภาพความไร้ผลในการเจรจาเรียกค่าเสียหายของศิริวรรณที่มีการปิดความรับผิดชอบกันไปมาระหว่างคนขับรถคู่กรณี ทุกวันนี้ผู้ประสพเหตุจากรถโดยสารสาธารณะต้องประสบปัญหาในลักษณะนี้โดยถ้วนหน้าหากว่ากระบวนการทางคดีอาญาของพนักงานสอบสวนและอัยการไม่มีการชู้ถูกผิดโดยเร็ว

ศิริวรรณบอกว่า ตอนนั้นพิสูจน์ถูกผิดออกมาแล้วว่า คนขับของบริษัทสมบัติทัวร์ผิด โดยอัยการส่งฟ้องเป็นคดีอาญาเอาผิดกับคนขับรถทัวร์ ศิริวรรณเรียกค่าเสียหายในส่วน

ของคดีอาญาไป 200,000 บาท คนขับรถที่ตกเป็นผู้ต้องหาได้มาต่อรองให้ศรีวรรณลดค่าเสียหายลงมาหน่อย ไม่งั้นเขายอมติดคุกแทน

“แรกๆเราก็เริ่มใจอ่อน เพราะใครๆก็คงไม่อยากเกิดเหตุการณ์แบบนี้ แต่พอนึกถึงครอบครัวของตัวเอง ร่างกาย การงานที่ต้องเสียไป ทั้งที่เราไม่ได้ผิดเลย ตัดสินใจไม่ลดให้เลย ไม่ว่าเรื่องนั้นมันจะจบลงเมื่อไร จะกินเวลาอีกกี่ปีก็จะสู้ พ่อเป็นห่วงว่ามันจะนานเกินไป แล้วทำให้เราท้อเอง แต่ก็บอกกับพ่อไปว่าอย่างไรก็จะสู้เพราะเราไม่ผิด” เธอยืนยันหนักแน่น

ศรีวรรณถือว่าเป็นกำลังหลักในครอบครัว เธอมีลูกชายหัวแก้วหัวแหวนวัย 11 ขวบที่เลี้ยงดูเพียงคนเดียวตั้งแต่ลูกชายอายุ 4 ขวบ ครั้นเธอมานอนป่วย ทำให้ครอบครัวของเธอมิมีปัญหาด้านการเงินบ้างในบางเดือนที่ต้องไปหยิบยืมจากญาติ ขณะที่ตา ยาย นั้นต้องมาคอยช่วยเหลือหลานให้

“มันก็รู้สึกแย่นะ เราเคยทำอะไรได้นั้นทำนี่ แต่ตอนนี้เราไปไหนไม่สะดวกบางทีเคยวิ่งส่งพัสดุที่เป็นตันๆ หลายนรอบ ตอนนั้นก็ทำอยู่นะแต่เราทำได้น้อยลงเพราะขับรถได้ไม่เหมือนเมื่อก่อน มันไม่คล่อง คือจากแต่เดิมทุกคนในบ้านช่วยกันหาเงินได้ 100 บาท แต่ตอนนี้หาได้แค่ 50 บาท อะไรๆ มันกระทบไปหมด ไหนพวกเขาจะต้องมาเสียเวลาดูแลเราอีกแล้วลูกพี่ก็โตวันโตคืน ไหนจะเปิดเทอมค่าเทอมอีกล่ะ ไหนจะค่ารักษาพี่ตอนพักฟื้นอีก ทำให้บางที่มันซ้อตจริงๆ แต่ก็หาทางออกได้นะ แต่ว่า...คือมันก็ต้องทนให้ได้” ศรีวรรณพูดพลางถอนหายใจ

เข้าใจเลยนะว่า คนที่เขาทนไม่ไหว
แล้วไปตายที่โรงพยาบาล เขาเป็นแบบเรานี่เอง...

เมื่อคดีขึ้นสู่ศาลโดยมีคนขับรถของบริษัทสมบัติทัวร์ตกเป็นจำเลยในข้อหาขับรถโดยประมาททำให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บและทรัพย์สินผู้อื่นเสียหาย ทางบริษัทสมบัติทัวร์ก็เงยบ่าไปอาจเพราะไม่มีความเกี่ยวข้องอะไรในคดีทางอาญาที่จะต้องรับผิดชอบ ศรีวรรณจึงติดต่อไปที่บริษัทสมบัติทัวร์เพื่อทวงถามความรับผิดชอบในฐานะที่เป็นผู้ให้บริการรถโดยสาร ทางสมบัติทัวร์ให้เธอเขียนรายละเอียดค่าใช้จ่ายต่างๆ รวมถึงให้ตัวเธอเองประเมินค่าเสียหายประโยชน์ ในระหว่างการรักษาและดูแลสุขภาพตนเองจากความเสียหายที่เกิดขึ้นส่งให้กับบริษัท และให้รอทนายความของบริษัทติดต่อกลับไป แต่ต้องเป็นหลังจากที่กระบวนการพิจารณาคดีทางอาญาลิ้นสุดแล้ว ศรีวรรณได้แต่รำพึงว่า ไม่รู้ว่าเมื่อไรถึงจะจบ

ประมาณเดือนกันยายน 2551 บริษัทวิริยะประกันภัย สาขาพิจิตร ติดต่อมาหา ศรีวรรณเพื่อให้เซ็นหนังสือรับรองการรักษาจากโรงพยาบาลวชิรบำรุงมี ยอดรวม 198,949 บาท ศรีวรรณคิดดูแล้วท้ายสุดตัดสินใจไม่เซ็นอะไรเพราะไม่มั่นใจว่าถ้าเซ็นสัญญาไป แล้วทางบริษัทวิริยะประกันภัยกับบริษัทสมบัติทัวร์จะรับผิดชอบค่าเสียหายอื่นๆ อีกหรือไม่

ค่าใช้จ่ายก่อนหน้านี้ที่เธอจ่ายไปทั้งค่ายา ค่ารถจากโรงพยาบาลมาส่งบ้านเธอ เบิกกับบริษัทประกันได้ แต่ค่าใช้จ่ายที่อาจจะเกิดขึ้นหลังจากนี้ รายได้ที่เธอเคยหามาได้แต่ละเดือนในช่วงที่เธอป่วย บริษัทจะจ่ายให้ไหม นั่นเป็นสิ่งที่เธอคิดมาตลอด

5.

“ตอนนี้ปวดเข่านะ หมอบอกว่าอาจจะเกิดจากกระดูกเสียดสีกัน หรือเหล็กที่ใส่เข้าไปอาจจะยาวไปแทงบริเวณเข่าเราได้ เวลาจะลุกเดิน หรือนั่ง ตั้งมีการจัดทำก่อนไม่งั้นมันจะขัดๆ อีกอย่างก็เพราะเราไม่ได้ทำกายภาพบำบัดด้วยเพราะเรามีแผลหลายที่ทำให้ไม่สะดวกในการทำ ต้องมาฝึกยืน ฝึกนั่งที่บ้านเอง ทำให้เราซ้ำไป”

เธอเล่าถึงการต้องกลับมาฝึกยืน ฝึกนั่ง เหมือนกลับบย้อนเวลากลับไปเป็นเด็กอีกครั้ง แต่คราวนี้ช่วงเวลาการเติบโตของเธอ อาจจะถูกยืดกาลเวลาออกไปเท่าไรเธอไม่อาจรู้

ปัจจุบันศรีวรรณสามารถช่วยเหลือตัวเองได้มากขึ้น งานอาสาสมัครเพื่อชุมชน ศรีวรรณก็ยังทำเช่นเดิม แฝงเก่งกว่าที่เราคิดเพราะเธอสามารถขับรถไปรับซื้อและขนส่งผลผลิตทางการเกษตรระหว่างจังหวัดได้ด้วยลำแข้งของเธอเอง แม้จะมีความเจ็บปวดเป็นองค์

ประกอบของชีวิตตลอดเวลาที่ทำงาน แต่สิ่งที่ต้องกีดกันคือเพื่อลูกชายหัวแก้วหัวแหวน
ของเธอ และศรีวรรณยังต้องกีดกันผู้คิดต่อไม่ใช่เพื่อตัวเธออย่างเดียว หากแต่เธอหวังให้เกิด
การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบริษัท บริษัทประกันในการชดเชยค่าเสียหายด้วยเช่นกัน

ทุกวันนี้...ทุกครั้งก่อนจะก้าวอย่าง ศรีวรรณต้องจัดระเบียบร่างกาย พร้อมมีขาที่
สามคอยค้ำและมีลูกชายคอยช่วยพยุงใจให้เธอก้าวต่อไป เธอหวังว่าขณะที่เธอต้องจัด
ระเบียบการก้าวอย่างให้กับตัวเอง คงจะมีสักวันที่บริษัทจะมีการ “จัดระเบียบความ
ปลอดภัย” ก่อนให้บริการตลอดไป ๙๙

ณัฐชา ศรีประไพ
ค่าชีวิตของฉันเขาจ่ายแค่ 9,700 บาท

บันทึกอุบัติเหตุ : รถบัสรับส่ง พนง.นิคมบางปูชนกันเจ็บอื้อ

เมื่อเวลาประมาณ 23.15 น. ของวันที่ 30 มีนาคม 2552 เกิดอุบัติเหตุรถบัสรับส่ง พนักงานบริษัท ไทยบริติชซีเคียวริตี้พรีนติ้งจำกัด(มหาชน)ชนกับรถบัสรับส่งพนักงานบริษัท โอเชียนกลาส จำกัด(มหาชน) จนพลิกคว่ำ มีผู้เสียชีวิต 2 รายและได้รับบาดเจ็บหลายราย เหตุเกิดในบริเวณนิคมอุตสาหกรรมบางปู จ.สมุทรปราการ ซอย 8

ณัฐชาเป็นหนึ่งในผู้ประสบเหตุที่ร้องขอความช่วยเหลือจากมูลนิธิเพื่อผู้บริโภคเพื่อให้ฟ้องเรียกค่าเสียหายกับผู้ประกอบการรถบัสทั้งสอง

“เขาบอกว่าอย่าใช้ความรู้สึกในการเรียกร้องแต่เขาไม่รู้หรอกว่าเราเจ็บจริง ๆ ถึงแม้ดูจากสภาพภายนอกเราอาจจะดูเหมือนคนปกติทั่วไป แต่บางเวลาเราปวดนั้งนานก็ไม่ได้ออกกำลังกายเพื่อใช้กล้ามเนื้อก็ไม่ได้ มันจะปวด บางทีมันปวดจี๊ดขึ้นมาเราก็ต้องหยุด ยิ่งช่วงแรกๆ เดินเหมือนคนขาไม่เท่ากัน เพราะมันปวด”

1.

หลังจากส่งงานที่ค้างค้างเสร็จจรวดๆ ห้าทุ่มของวันที่ 30 มีนาคม 2552 ณิชฐา ศรีประไพ ช่างซ่อมแม่พิมพ์วัย 25 ปี ของโรงงานผลิตเครื่องแก้วแห่งหนึ่งในนิคมอุตสาหกรรมบางปู จึงออกมาขึ้นรถบัสรับส่งพนักงานพร้อมกับเพื่อนพนักงานที่ทำงานในกะเดียวกัน เพื่อกลับบ้านหลังทำงานล่วงเวลาเหมือนเช่นทุกครั้งที่ผ่านมา

ณิชฐาเป็นคนจังหวัดสมุทรปราการโดยกำเนิด หลังเรียนจบ ปวส.สาขา เทคนิคอุตสาหกรรมการผลิต จึงได้ทำงานที่บ้านเกิดซึ่งเป็นแหล่งโรงงานอุตสาหกรรม และได้เข้ามาทำงานกับบริษัทแห่งนี้เพียงเดือนเศษๆ ก็ประสบอุบัติเหตุ

เมื่อขึ้นมานารถ ณิชฐาเลือกนั่งเบาะสุดท้ายของรถ คนขับเปิดเพลงลั่นรถและขับรุดด้วยความเร็วไปตามถนนในนิคมอุตสาหกรรมบางปูที่มีแยกอยู่เป็นระยะ ครั้นพอถึงสี่แยกซึ่งจะต้องชะลอรถและเลี้ยวซ้ายเข้าสู่เส้นทางสายหลักของนิคมฯ ปรากฏว่าคนขับไม่ได้ชะลอความเร็วเพื่อเลี้ยวรถแต่กลับวิ่งฝ่าแยกไปดื้อๆ ทำให้รถที่เธอนั่งมาถูกรถรับส่งพนักงานของบริษัทไทยบริติชฯ ซึ่งวิ่งมาทางตรงชนเข้าอย่างแรงบริเวณช่วงล้อหลังด้านซ้าย ส่งผลให้รถที่ณิชฐานั่งมาพลิกตะแคงล้มไปทางด้านขวาทันที และด้านท้ายรถตกลงไปในคูข้างทาง

“พอรถชนปั๊บ เรารู้สึกตัวเองตายแล้วนะ เพราะหัวแตกเลือดไหลอาบเต็มหน้าไปหมด แล้วก็ล้มลงไปทับเพื่อนด้วย เพื่อนก็นอนนิ่ง พอได้สติก็พยายามปีนออกนอกรถ ดี

นะที่น้ำในคลองมันแห้งไม่ขึ้นแน่เลย พอคลานออกมาได้ก็นอนพัก รู้สึกเจ็บแผลที่หัวแล้วก็ปวดตรงสะโพกมากๆ ลูกขึ้นเดินไม่ได้ ลักพักหน่วยกู้ภัยก็มาพาเราส่งโรงพยาบาลรพินทร์ ซึ่งคนบาดเจ็บเยอะมาก เพราะคนที่บาดเจ็บจากรถทั้งสองคันถูกส่งตัวมาที่นี่ทั้งหมดเลย พอมาถึงเราก็ต้องรอ”

“เราคิดว่าจะตายไม่ได้ ถ้าจะตาย ต้องได้ขอโทษแม่ก่อนถึงสิ่งที่ผ่านมา ก็เลยโทรหาแม่บอกว่ารถเกิดอุบัติเหตุ แม่ก็มาแล้วเห็นสภาพเราเลือดเต็มหน้าแล้วก็ไหลไม่หยุด ทางโรงพยาบาลก็ไม่ทำอะไรให้เราเลย คือเขามองว่าเราไม่หนักใจ ก็เลยไปทำให้คนอื่นก่อน แต่เลือดเรามันไหลไม่หยุด รู้ตัวเองว่าไม่ไหวแล้วเพราะเราทำงานมาทั้งวัน ทั้งเพลีย ทั้งเสียเลือดด้วย แม่เลยโทรเรียกรถพยาบาลเมืองสมุทรปราการ พาเราย้ายไปรักษาที่นั่นแทน เราก็คิดนะว่าถ้าขึ้นรถอยู่ที่นี้คงเป็นผีเฝ้าโรงพยาบาลแน่เลย”

หลังจากย้ายมารักษาตัวที่โรงพยาบาลเมืองสมุทรปราการแล้วณัฐชาใช้สิทธิรักษาพยาบาลจากประกันชีวิตส่วนตัวที่ทำไว้กับบริษัทไทยประกันชีวิต เพราะเธอเกรงว่าหากจะใช้สิทธิตาม พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535 ที่เธอเองก็พอจะรู้เรื่องสิทธินี้ อยู่บ้างก็กลัวจะล่าช้าอีก เธอจึงตัดสินใจใช้ประกันส่วนตัวจะดีกว่า

“พอเรายื่นบัตรประกันให้เขาปุ๊บนะ ทางเขาก็เปลี่ยนเสื้อผ้ารักษาพยาบาลทันทีเลย ทั้งเย็บแผลที่หัว เอกซเรย์นั่น นี่ หมดทุกอย่างเลย”

แผลที่ศีรษะบริเวณโหม่งซึ่งเป็นสาเหตุที่เลือดไหลออกมาไม่หยุดยาวประมาณ 8 เซนติเมตร เย็บไป 24 เข็ม ผลการเอกซเรย์พบว่า กระดูกเชิงกรานด้านขวาร้าว นั่นคือคำตอบว่า ทำไมเธอถึงเจ็บปวดทรมานมากเมื่อตอนที่คลานออกมาจากรถ

“อยู่โรงพยาบาล 5 วัน ระหว่างที่อยู่โรงพยาบาลก็เหมือนเราหลับไปเป็นเด็กอีกครั้ง มันปวดไปหมดเลยนะ 4 วันแรกก็อยู่แต่บนเตียง นอนตะแคงก็ไม่ได้มันจะปวดมาก นอนหงายได้อยู่ท่าเดียวและคนที่ดูแลเราก็คือแม่ที่ต้องกลับมาคอยเช็ดขี้ เช็ดเยี่ยว โดยไม่ได้รังเกียจอะไรเลย”

เสียงเธอขาดหายเป็นช่วงๆ เมื่อกล่าวถึงแม่ คนที่สร้างความอบอุ่นใจให้เธอในช่วงเวลาที่แย่ที่สุด

2.

ณัฐชาพักฟื้นอยู่โรงพยาบาลเป็นเวลา 5 วัน ตั้งแต่วันที่ 31 มีนาคม 2552 – 4 เมษายน 2552 หยอดค่ารักษาไป 23,176 บาท ประกันชีวิตที่เธอทำไว้รับผิดชอบจ่ายทั้งหมด แพทย์พยายามทักท้วงให้เธอพักรักษาตัวต่อที่โรงพยาบาล แต่เธอคิดว่ากลับมาพักฟื้นที่บ้านจะดีกว่า

ตอนออกจากโรงพยาบาลก็ยังเดินไม่ได้ต้องใช้ 4 ขา ช่วยพยุงเดิน ที่บ้านเธอมีพ่อช่วยดูแลและเธอเองก็จะได้อยู่เป็นเพื่อนพ่อด้วย เพราะพ่อป่วยเป็นมะเร็งระหว่างจมน้ำกับสมอง เคยฉายแสงรักษาแล้วแต่กลับมาเป็นโรคความดันโลหิตแทรกซ้อนอีก ซึ่งบางครั้งอยู่เฉยๆ ก็เกิดอาการฟูไป จึงต้องออกจากงานมาอยู่ที่บ้าน เธอในฐานะลูกสาวคนโตของบ้านจึงต้องทำงานช่วยแม่หาเงินเลี้ยงน้องชายวัย 16 ปีและดูแลพ่อ

แรกที่เดียวทางโรงพยาบาลเมืองสมุทรปราการ ยังไม่ได้บอกกับณัฐชาว่ากระดูกเชิงกรานด้านขวาร้าว จนเธอกลับไปตรวจปรึกษาแพทย์ว่าอีกนานแค่ไหนที่เธอจะเดินได้ เป็นปกติ ควรจะอย่างไรต่อไปในการดูแลรักษาตัวเอง เพราะนานแล้วเธอยังเดินไม่ได้ ถึงได้ทราบว่าตัวเองกระดูกเชิงกรานร้าว

“ไปหาหมอ 3 ครั้ง ได้พบหมอ 3 คนเลย ไม่มีใครบอกเราเลยว่าเราเป็นอะไรกันแน่ จนเรารู้ว่าเราเป็นอะไร จะต้องดูแลรักษาตัวเองยังไงถึงจะกลับมาเดินได้ปกติ และขอให้หมอที่รักษาเราประจำตัว หมอเขาถึงบอกเราว่าเป็นอะไร และจะต้องดูแลตัวเองยังไง ตอนที่เราเจอออกจากโรงพยาบาลเราก็ไม่ได้ถามหมอ เพราะมันไม่มีกะจิตกะใจจะถามหมอ มันปวด มันเมื่อย เรากลับมาพักอยู่บ้านเกือบเดือน มันก็ยังไม่ดีขึ้นอีก เรายังเดินกระเผลก เดินเหมือนขาไม่เท่ากันนะ เลยถามหมอดีกว่า แต่กว่าหมอเขาจะตกลงกันได้ว่าใครจะเป็นดูแลเรา เขาตรวจราคาญที่เราไปวินนะ แต่สุดท้ายก็ได้หมอมาดูแลเรา”

“หมอบอกว่าใช้เวลาประมาณเดือนหรือสองเดือน เราก็จะกลับมาเดินได้แต่ถ้าถ้าจะหายเป็นปกติจริงๆ จะต้องใช้อีกนานแค่ไหนระบุไม่ได้” ช่วงที่เธอกลับไปรักษาต่อที่โรงพยาบาล เมืองสมุทรปราการ เธอใช้สิทธิประกันสังคมในการรักษา

3.

ณัฐชากลับมาทำงานวันที่ 3 พฤษภาคม 2552 รวมเวลาในการพักรักษาตัว 33 วัน ซึ่งโดยปกติจะใช้สิทธิการลาป่วยได้ 30 วัน แต่เธอใช้สิทธิไปเพียง 18 วัน ก็กลับเข้ามาทำงาน

“งานของเราจะเป็นงานช่างเป็นส่วนงานแม่พิมพ์ซึ่งมันต้องอยู่กับเหล็ก แล้วเราต้อง

เดิน ประสานงานแต่ละแผนกว่ามีงานลงตรงนี้เท่าไร ตรงนั้นเท่าไร พอกลับไปทำงานตรงนี้ เราทำไม่ได้เหมือนเดิม เราเดินไม่คล่องก็ทำตรงนั้นไม่ได้ ช่วงที่เรายังไม่หายดีก็เลยทำงาน ด้านเอกสารที่พอทำได้ไปก่อน”

ทุกวันนี้เธอยังนอนตะแคงข้างไม่ได้ ต้องนอนหงายและทุกเช้าเธอจะต้องใช้เวลาในการลุกเพื่อไปทำภารกิจตอนเช้ามากกว่าคนอื่นๆ เพราะความเจ็บปวดยังคงอยู่กับเธอ

“ตอนเช้าจะเป็นอะไรที่ทรมานมาก กว่าจะลุกขึ้นมาได้ เหมือนตอนนอนไปกดทับ กระดุกที่มันร้าวอยู่ เวลาลุกตอนนี้จะปวดมาก แล้วเวลาเรานั่งสักครึ่งชั่วโมงก็จะเริ่มปวด เวลามันปวดนะโห..... มันปวดจี๊ดที่กระดุกข้างใน บอกไม่ถูก”

“แต่ก่อนจะไปฟิตเนสทุกเย็น หรือไม่ตอนกลางวันก็จะตีเบตกับเพื่อน แต่ตอนนี้ทำไม่ได้สักอย่างมันปวด แล้วการเคลื่อนไหวที่ต้องใช้กล้ามเนื้อมันก็ปวด”

4.

นั่นคือความเจ็บปวดของณัฐชา ซึ่งบางครั้งก็บรรยายออกมาเป็นคำพูดไม่ได้ และยากที่บุคคลภายนอกจะรับรู้ได้เพราะเป็นความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นจากข้างในร่างกาย เจ้าหน้าที่ฝ่ายบุคคลของบริษัทบอกกับเธอว่า ไม่ให้เธอใช้ความรู้สึกว่าเธอเจ็บมาเป็นเหตุผลในการยื่นฟ้องบริษัท รถ บริษัทประกันภัย และฝ่ายบุคคลก็ไม่เห็นด้วยที่เธอจะยื่นฟ้อง ก่อนจะเรียกเธอมาตักเตือนและทักท้วงว่าเธอมีหลักฐานอะไรที่ไปฟ้องร้องต่อบริษัทได้ และการที่เธอจะยื่นฟ้องก็อาจจะส่งผลต่อการทำงานของเธอสั่งต้องลาเพื่อไปขึ้นศาล เพราะที่ผ่านมารการป่วยจากอุบัติเหตุของเธอนั้นทางบริษัทอนุมัติไม่ได้เป็นวันลาป่วย

“ฝ่ายบุคคลบอกว่าอย่าใช้ความรู้สึกในการเรียกร้องแต่เขาไม่รู้หรือว่าเราเจ็บจริงๆ ถึงแม้จากสภาพภายนอกเราอาจจะดูเหมือนคนปกติทั่วไป แต่บางเวลาเราปวด นั่งนานก็ไม่ได้ กิจกรรมบางอย่างเราออกแรงเพื่อใช้กล้ามเนื้อก็ไม่ได้ มันจะปวด บางทีมันปวดจี๊ดขึ้นมาเราก็ต้องหยุด ยิ่งช่วงแรกๆ เดินเหมือนคนขาไม่เท่ากัน เพราะมันปวด”

“ตั้งใจแล้วนะว่าจะฟ้อง เพราะยอมรับกับตัวเลขที่เขาเสนอให้มาไม่ได้ ถ้าฟ้องไป มันก็น่าจะดีกว่าสองหมื่นห้าพันบาทที่บริษัทประกันของรถเสนอมา”

ตัวเลขสองหมื่นห้าพันบาทนี้ได้มาตอนที่ไปต่อรองกับตัวแทนบริษัทวิริยะประกันภัยที่สถานีตำรวจภูธรบางปู โดยเจรจาต่อรองกันถึงสามครั้ง

“ครั้งแรกประมาณกลางเดือนพฤษภาคม 2552 หลังจากที่เรากลับไปทำงานแล้ว

บริษัทประกันเสนอเงินมาให้เราแก้พันเจ็ดร้อยบาท เราก็บอกโหดารถที่เราเดินทางเที่ยวไปโรงพยาบาลแล้วก็เดินทางมานี้ยังไม่คุ้มกันเลย เราเสนอไปหนึ่งแสนห้าหมื่นบาท คิดว่าน่าจะเหมาะกับเราแล้ว พอบริษัทประกันเขารับเรื่องก็ให้เรารอต่อไปอีก 2 อาทิตย์

ครั้งที่สองเขาเสนอมาให้เราสองหมื่น เรายังยืนยันที่เราเสนอไป เขาก็ขอเวลาอีก 2 อาทิตย์

ครั้งที่สาม เราไม่ได้ไปคุยกับบริษัทประกันเพราะเราก็คุยกับทางบ้านว่าวงเงินที่เขาเสนอมาให้มันเทียบกันไม่ได้กับร่างกายของเรา ที่ตอนนั้นมันยังไม่หายดี แล้วในอนาคตข้างหน้าก็ไม่ว่าจะเป็นอะไรอีก เราก็ไม่คุยกับบริษัทประกันล่ะ ไปคุยกับเจ้าของรถแทนก็เรียกเขาไปแปดหมื่นจากหนึ่งแสนห้าหมื่นบาทที่เราเรียกไป เจ้าของรถเขาก็ไม่ยอมให้เราไปคุยกับบริษัทประกันนัยเอง”

หลังจากนั้นเธอได้รับการติดต่อจากมูลนิธิเพื่อผู้บริโภค ช่วยแนะนำถึงสิทธิต่างๆ ที่ควรจะได้รับ เธอจึงยื่นคำขาดกับเจ้าของรถว่าจะยื่นฟ้องหากยังตกลงค่าสินไหมไม่ได้

“เขาก็บอกว่าถ้าจะฟ้องก็ฟ้องเลย ดี จะได้ไม่ต้องคุยกันแล้ว”

นั่นคือจุดสิ้นสุดของการเจรจาเพื่อต่อรองราคาชีวิต

ฝ่ายบุคคลบอกว่าอย่าใช้ความรู้สึกในการเรียกร้อง
แต่เขาไม่รู้หรือกว่าเราเจ็บจริง...

5.

จำนวนเงินที่ทางบริษัทประกันเสนอค่าเยียวยามาให้ให้รัฐฯโดยตีราคาชีวิตที่เหลืออยู่ของเธอ 9,700 บาท ทำให้เธอเข้าใจว่าบริษัทประกันภัยเอาเกณฑ์ตัดสินค่าชีวิตคนประเมินมาจากอะไรกันแน่ ทั้งที่คนเราทุกคนที่เกิดมาต่างก็มีศักดิ์และสิทธิเท่ากัน

“อยากรู้จริงๆเลยว่าเขาเอาอะไรมาคิด เอาเกณฑ์ตรงไหนมาคิดค่าสินไหม คนที่เป็นเล็กๆน้อยในเคสเดียวกัน เขายังได้มากกว่าเรา แต่บางคนเคสหนักกว่ามีผลข้างเคียงจากอุบัติเหตุมากกว่า แต่กลับได้รับการเสนอเงินที่น้อยกว่า คนที่เขาไม่อยากจะต่อรองมากหรือไม่อยากจะให้เรื่องมันกินเวลาออกไปก็จะตกลงรับค่าชดเชยแค่นั้น ทั้งที่บางคนยังไม่หายดีและในอนาคตข้างหน้าจะเป็นอย่างไรเมื่อมันมีเหตุต้องรักษาอีก ในเมื่อเขาตกลงรับเงินค่าชดเชยตรงนั้นไปแล้ว หลังจากนั้นใครจะมาเป็นคนรับผิดชอบชีวิตของเขาอีก ก็ไม่พ้นตัวเอง ที่ต้องใช้เงินตัวเองรักษา แล้วก็ตอบเราไม่ได้ด้วยว่าในอนาคตเราจะหายดี”

“ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ เราขอไม่ไปอยู่ตรงนั้น ในรถคันนั้นค่าสินไหมที่เราจะได้รับ กับการที่เราจะไม่เจ็บตัวเลย ขอเลือกที่จะไม่เจ็บตัวเลยดีกว่า เรายังมีร่างกายที่ครบเต็มร้อย ใช้ชีวิตเหมือนเดิมได้ยังดีเสียกว่า”

ณัฐชาคิดว่าถ้าเธอเลือกได้อย่างที่คิด เธอจะไม่ขอต่อรองค่าชีวิตเลยสักบาทกับบริษัทประกันภัย

ธงชัย สว่างแก้ว

คำชีวิตแรงงานไทยในสายตาบริษัทประกัน

บันทึกอุบัติเหตุ : รถบรรทุกส่ง พนง.นิคมบางปูชนกันเจ็บอื้อ*

เมื่อเวลาประมาณ 23.15 น. ของวันที่ 30 มีนาคม 2552 เกิดอุบัติเหตุรถบรรทุกส่งพนักงานบริษัทไทยบริติชซีเคียวริตี้พรีนติ้งจำกัด(มหาชน)ชนกับรถบรรทุกส่งพนักงานบริษัทโอเชียนกลาส จำกัด(มหาชน) จนพลิกคว่ำ มีผู้เสียชีวิต 2 รายและได้รับบาดเจ็บหลายราย เหตุเกิดในบริเวณนิคมอุตสาหกรรมบางปู จ.สมุทรปราการ ซอย 8

ธงชัย ได้รับบาดเจ็บสาหัสขาซ้ายมีบาดแผลโดนกระจกรถบาดศีรษะข้างซ้ายแตกหูจิก ที่หนักที่สุดคือไตข้างซ้ายแตกและต้องถูกตัดทิ้งในเวลาต่อมา เขาเป็นหนึ่งในผู้ประสบเหตุที่ร้องขอความช่วยเหลือจากมูลนิธิเพื่อผู้บริโภคเพื่อให้ฟ้องเรียกค่าเสียหายกับผู้ประกอบการรถบรรทุกทั้งสองคัน

*หัวข่าวจาก สำนักข่าวไอเอ็นเอ็น วันที่ 31 มีนาคม 2552

“ก่อนนั้นร่างกายเราแข็งแรง แต่ตอนนี้แย่นะเหนื่อยง่าย ที่สำคัญก็คือไม่รู้วาทาง บริษัทเขาจะจ้างเราออกวันไหน เพราะเราทำงานให้เขาได้ไม่เหมือนเดิม”

1.

ธงชัย สร้างแก้ว ชายหนุ่มจากจังหวัดอุบลราชธานี วัย 32 ปี ช่างซ่อมบำรุงของบริษัทแห่งหนึ่ง ย่านนิคมอุตสาหกรรมบางปู บอกถึงความกังวลที่ติดค้างในใจเขามาตลอดเวลาหลังจากเกิดอุบัติเหตุชนกันเมื่อวันที่ 30 มีนาคม 2552

หลังจากเรียนจบด้านช่างยนต์ ธงชัยได้เข้าทำงานในสายงานที่เกี่ยวข้องมาโดยตลอดจนได้มาทำงานอยู่ที่บริษัทแห่งนี้ยาวนานถึง 7 ปี ธงชัยทำงานในเวลาปกติคือตั้งแต่แปดโมงเช้าจนถึงห้าโมงเย็น แต่เขาจะทำงานล่วงเวลาต่อในตอนเย็นเป็นประจำเพื่อเพิ่มรายได้และวันที่เกิดเหตุเขาก็ทำงานล่วงเวลาเหมือนเช่นทุกวัน

“วันนั้นหลังจากเลิกทำโอทีตอนห้าทุ่มก็ขึ้นรถรับส่งพนักงาน เขาก็ขับย้อนมาทางหลังโรงงานเพื่อจะกลับรถที่สี่แยกของโซนบี เพื่อออกสู่ถนนเส้นหลัก คนขับเขาขับรถเร็วมากนะ ไม่ชะลอความเร็วเลยเวลาเลี้ยว ถ้าเขาชะลอสักหน่อยก็คงไม่เกิดเหตุขึ้น” ธงชัยย้อนเล่าเหตุการณ์จุดเปลี่ยนของชีวิตในคราวนั้น

“ผมนั่งอยู่เกือบประตูลงหลังนั่งถัดออกมาสักสองถึงสามช่องหน้าต่าง แล้วรถก็ชนเข้าตรงนั้นพอดี พอถูกชนรถก็พลิกตะแคง พอรู้สึกตัวอีกทีก็เจ็บที่ขาโครงด้านซ้ายมาก แล้วก็พยายามปีนออกมาทางหน้าต่างรถอีกด้าน พอออกมาได้รู้สึกเจ็บมากเลย ขานี้ก็จะปวดไปหมดเพราะว่าขาซ้ายโดนกระຈกบาด แล้วก็หัวข้างซ้ายแตก หูก็ฉีก ก็รู้สึกฟักก็รู้สึกมา แล้วก็นำตัวส่งโรงพยาบาลลัทธิรินทร์”

ระหว่างรอการรักษาตรงชั้ยต้องทนปวดอยู่พักใหญ่เพราะที่โรงพยาบาลคนมาเข้ารับการรักษาจากอุบัติเหตุครั้งนี้จำนวนมาก

“พอเข้ามาปฐมพยาบาลผม เขาจะพาไปเอกซเรย์ ผมบอกว่าไม่เป็นไรเป็นแค่แผลฟกช้ำธรรมดา ก็ปฐมพยาบาลแล้วได้นอนที่โรงพยาบาลหนึ่งคืน แต่พอเข้ามาผมยังปวดที่ขาโครงเหมือนเดิม ตอนนั้นคิดว่าเกิดจากการระบม ทางโรงพยาบาลเลยให้อยู่ดูอาการต่ออีก 3 วันโดยย้ายผมไปไว้ที่ห้องพิเศษจนวันที่ 4 อาการปวดยังไม่หายเขาเลยส่งไปทำที่ซีสแกน พอได้ฟิล์มมากี่ส่งต่อให้โรงพยาบาลศิริรินทร์ ซึ่งอยู่ในเครือเดียวกัน เพราะที่โรงพยาบาลนั้นมีแพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านอวัยวะภายในมากกว่า พอแพทย์ได้ดูฟิล์มจึงบอกผมว่าไตข้างซ้ายของผมแตก ทางเดียวที่จะรักษาได้คือต้องผ่าตัดเอาออกให้เหลือเพียงไตข้างเดียวทำงานต่อไป ฟังแล้วใจผ่อเลยทีเดียว คิดนะว่ามันจะเป็นยังไงแต่เพื่อรักษาชีวิตไว้ก็ต้องผ่าตัด”

โรงพยาบาลลัทธิรินทร์ได้ส่งชั้ยไปผ่าตัดที่โรงพยาบาลศิริรินทร์ก่อนจะให้กลับมาพักฟื้นต่อที่โรงพยาบาลลัทธิรินทร์เหมือนเดิม

ชั้ยพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลตั้งแต่วันที่ 31 มีนาคมถึงวันที่ 10 เมษายน 2552 รวมทั้งหมด 11 วัน ค่ารักษาพยาบาลรวม 107,204 บาท โดยบริษัทประกันภัยของรถรับส่ง พนักงานคือบริษัทวิริยะประกันภัย จำกัด จ่ายค่ารักษาพยาบาลให้แต่ยังมีค่ารักษาส่วนที่เกินอยู่ ทางบริษัทที่ชั้ยทำงานได้ใช้ชีวินำเงินจากกองทุนออมทรัพย์ที่ของพนักงานมาชำระแทน

หลังจากออกจากโรงพยาบาลชั้ยได้กลับไปพักฟื้นร่างกายที่บ้านเกิดจังหวัดอุบลราชธานีอีก 44 วัน

2.

ช่วงที่อยู่โรงพยาบาลทั้งบริษัทประกันและเจ้าของรถได้ไปเยี่ยมชั้ยที่โรงพยาบาลแต่ไม่ได้พูดถึงการเยียวยาแต่อย่างใด หลังจากวันนั้นเจ้าของรถไม่ได้ติดต่อกันอีกมีแต่

บริษัทประกันรถที่ติดต่อเจรจาเรื่องค่าสินไหมประมาณกลางเดือนพฤษภาคม โดยให้ไปเจรจาตกลงค่าสินไหมกันที่สถานีตำรวจภูธรบางปู จังหวัดสมุทรปราการ

“ตอนแรกเขาเสนอให้ผมสองหมื่นเจ็ดพันบาท เขาบอกว่าเสนอให้ตามที่ผมหยุดงานเพื่อพักรักษาตัว ค่าแรงของผมวันละหกหรือยี่บาทเขาก็คิดไปจนถึงวันที่ผมมาทำงาน ผมบอกเขาว่าจะคิดอย่างนั้นได้อย่างไรเพราะสิ่งที่ผมสูญเสียไปมันมากกว่านั้น”

“ตอนนี้ไต่เราก็กี่เหลือข้างเดียวแล้ว ผมเลยเสนอเขาหนึ่งล้านสองแสนบาท โดยใช้ฐานการบาดเจ็บ เลียอวัยวะ แล้วก็เสียรายได้ตามที่กรรมธรรม์ของเขาระบุไว้ ทางบริษัทเขาเลยขอกลับไปปรึกษากันก่อน”

การเจรจาครั้งที่สองเกิดขึ้นในเดือนมิถุนายน บริษัทประกันเสนอเพิ่มให้เป็นหนึ่งแสนห้าหมื่นบาท แต่ธงชัยยังยืนยันเรียกค่าเสียหายเหมือนครั้งแรก พอครั้งที่สามประมาณวันที่ 10 กรกฎาคม ครั้งนี้ธงชัยไม่ได้ไปแต่เพื่อนร่วมงานซึ่งบาดเจ็บจากอุบัติเหตุครั้งนั้นมาบอก ผมว่าบริษัทประกันได้เพิ่มค่าสินไหมให้ธงชัยอีกสองหมื่นบาทรวมเป็นหนึ่งแสนเจ็ดหมื่นบาท

“ตอนนั้นผมก็ได้ปรึกษากับมูลนิธิเพื่อผู้บริโภคแล้วผมเลยหยุดการเจรจาค่าสินไหมไว้แค่นั้น เพราะถึงต่อลงไปก็คงจะตกลงกันไม่ได้ ตัดสินใจแล้วว่าจ้างจะได้อะไรก็ไปเจรจาไกล่เกลี่ยกันที่ศาลก็แล้วกัน”

หลังจากนั้นธงชัยไม่ได้รับการติดต่อจากบริษัทประกันอีกเลย

เปรียบเทียบกับภรรยาซึ่งทำงานอยู่แผนกบรรจุสินค้า และเป็นลูกจ้างรายวันของบริษัทเดียวกันรับค่าแรงวันละ 270 บาท ซึ่งนั่งมาในรถบัสคันเดียวกันแต่ไม่ได้นั่งมาด้วยกัน เธอได้รับบาดเจ็บมีบาดแผลที่ข้างจมูกด้านซ้าย มีอาการเจ็บท้องบริเวณที่ถูกระแทกหลังจากทำแผลเสร็จได้นอนพักที่โรงพยาบาลรพินทร์ 1 คืน แล้วกลับมาพักที่บ้าน หลังจากนั้นเธอได้ทำหน้าที่พยาบาลดูแลเขาอยู่ตลอดเวลา ภรรยาของธงชัยตกลงรับค่าสินไหมจากบริษัทประกันจำนวน 8,500 บาท โดยคำนวณจากค่าแรงรายวันที่เธอได้รับคูณกับจำนวนวันที่ต้องหยุดงาน เป็นตัวอย่างหนึ่งในการประเมินค่าชีวิตของแรงงานไทยที่ประสบภัยจากรถโดยสาธารณะ

ปัจจุบันแผลที่จมูกของเธอยังไม่หายดี ยังมีการอักเสบเพราะแพทย์ดึงไหมออกไม่หมด และอาการบาดเจ็บที่ท้องยังไม่หายแต่อย่างใด

คิดนะที่เราทำให้กับทางเขาไม่เต็มที่ ไม่รู้ว่วันไหนเขาจะให้ผมออกเหมือนกัน

3.

ธงชัยกลับมาทำงานอีกครั้งด้วยหน้าที่การงานเดิม แต่ร่างกายนั้นไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว ส่งผลให้งานในตำแหน่งช่างซ่อมบำรุง ดูเหมือนจะหยุดลงเพียงแค่นั้น

“ผมกลับมาทำงานอีกครั้งประมาณกลางเดือนพฤษภาคม หน้าที่เดิมผมก็ทำไม่ได้แล้ว เวลายกอะไรหนักๆ มันจะจุก และจะปวดหลัง รู้สึกว่าตัวเองเหนื่อยง่าย เลยถูกย้ายให้มาทำงานด้านเอกสารแทน หรือก็ไม่ก็ช่วยงานช่างเล็กๆ น้อยๆ ที่พอทำได้ “

การเปลี่ยนงานใหม่ทำให้เขาขาดรายได้จากการทำงานล่วงเวลา ถึงแม้จะพยายามถามหรือต่อรองขอให้ได้ทำงานล่วงเวลาบ้าง แต่สิ่งที่ได้กลับมาคือความว่างเปล่า

เมื่อไม่มีรายได้จากค่าล่วงเวลามาเสริมรายได้ประจำส่งผลต่อสภาพคล่องทางการเงินของครอบครัวเขาเป็นอย่างมาก ลำพังเงินเดือน 13,500 บาท ที่ต้องมีภาระส่งไปให้พ่อแม่ ที่ต่างจังหวัดให้ช่วยเหลือลูกชายวัย 3 ขวบเดือนละ 4,000 บาทบวกกับค่าดูแลพ่อแม่อีกเดือนละ 3,000 พันบาท ยังไม่ต้องพูดถึงค่ากินอยู่ของตัวเองกับภรรยา

“ไหนจะค่าเช่าห้องที่สมุทรปราการอีกเดือนละ สองพันสามร้อยบาท ที่สำคัญหนี้ของผมที่มันเริ่มก่อตัวเป็นหลักแสน ไม่รู้จะแก้ปัญหายังไง แต่ก่อนถึงเป็นหนี้ก็ยังมีเงินเก็บอยู่บ้าง แต่พอมาเจ็บครวณั้นเงินเก็บก้อนนั้นก็เอามาใช้หมดแล้ว ได้แต่บอกพ่อกับแม่ไปว่ารอน้อยนะ แต่ไม่รู้ว่เมื่อไรรายได้มันจะกลับมาเหมือนเดิม...”

ลำพังจะไปพึ่งพิงรายได้ของภรรยาที่เป็นพนักงานบรรจุของ รับค่าแรงวันละ 270 บาท วันไหนทำก็ถึงจะได้ ธงชัยคิดดูแล้วก็พอจะประทังไปได้บ้าง แต่ไม่แน่ใจว่าจะไปกันได้สักกี่น้ำ

“คิดนะที่เราทำให้กับทางเขาไม่เต็มที่ ไม่รู้ว่วันไหนเขาจะให้ผมออกเหมือนกัน หรือถ้าเขายังจ้างต่อแต่รายได้เราไม่เท่าเดิม ในขณะที่รายจ่ายเราเท่าเดิมหรืออาจจะมากขึ้น เราจะต้องอยู่ยังไง ก็ยังกังวลอยู่” ธงชัยเป็นอนหน้าหนีเพื่อซ่อนพื้นที่สีแดงในขอบตาทั้งสองข้างของเขา

ตัวแทนบริษัทประกันเขาบอกว่า
คนอื่นเขามีไตข้างเดียวเขายังอยู่กันได้ แล้วทำไมผมจะอยู่ไม่ได้....

4.

“ฟังเวลาเขาประเมินค่าสินไหมเราแล้วใจหายนะ ตัวแทนบริษัทประกันเขาบอกว่าคนอื่นเขามีไตข้างเดียวเขายังอยู่กันได้แล้วทำไมผมจะอยู่ไม่ได้ ให้รอคำวินิจฉัยจากแพทย์ ซึ่งคำวินิจฉัยก็ออกมาแล้วว่าผมอยู่ได้ แต่ผมก็ยังไม่ว้าวางใจ เพราะทุกอย่างในชีวิตผมมันเปลี่ยนไปหมด เราต้องเสียอวัยวะทั้งที่เราไม่ควรจะเสีย เราอยู่ของเราดี ๆ แต่มันก็มีเหตุการณ์ที่ทำให้เราต้องเสียมันไป แล้วทุกอย่างในชีวิตมันก็เปลี่ยน ถามว่ามันคุ้มค่ากันไหมกับเงินที่เขาเสนอมาให้ ในอนาคตข้างหน้าเราไม่รู้ว่าจากผลที่เกิดขึ้นครั้งนี้จะส่งผลต่อร่างกายเรา

อย่างไรอีกบ้าง มันไม่คุ้มกันเลย”

“เวลาเขามาเจรจาก็ไม่อยากให้เอาเปรียบกันนัก บางคนไม่รู้เรื่องอะไรมายื่นข้อเสนอเท่าไร เขาก็รับเพราะดีกว่าจะได้อะไรเลย เขารับข้อเสนอโดยไม่รู้หรือว่าในอนาคตเขาจะเป็นอย่างไร และไม่มีมาตรฐานในการจ่ายค่าสินไหมด้วย บางคนบาดเจ็บเยอะแต่เรียกน้อย ก็ยิ่งไปกดราคาเขาก็ก แต่บางคนบาดเจ็บไม่มากแต่เรียกค่าเสียหายไปเยอะ ยิ่งต่อรองก็ยิ่งได้เยอะ น่าจะทำให้เป็นมาตรฐาน” นั่นคือสิ่งที่เขาอยากจะบอก

“ก่อนหน้านี้ผมก็^๑ไม่รู้เรื่องสิทธิตาม พ.ร.บ.อะไรเลย ก็กังวลเรื่องค่ารักษาพยาบาล แต่พอได้ฟังการอธิบายจากมูลนิธิเพื่อผู้บริโภคแล้ว เราเอาความรู้ตรงนั้นล่ะมาเป็นแรง เป็นกำลังในการลุกขึ้นสู้กับความไม่ยุติธรรม” ชงชัยกล่าว

ขวัญเมือง แก้วศรีงาม

ชีวิตที่ถูกลงโทษเพราะความประมาทชั่วฉอน

บันทึกอุบัติเหตุ :

เมื่อเวลาประมาณ 09.00 น. ของวันที่ 25 สิงหาคม 2551 เกิดอุบัติเหตุรถเมล์ชนส่งมวลชนกรุงเทพ (ขสมก.) หมายเลขทะเบียน 12-0731 กรุงเทพมหานคร เปิดประตูปล่อยผู้โดยสารลงบริเวณสี่แยกไฟแดงกล้วยน้ำไท และถูกรถจักรยานยนต์หมายเลขทะเบียน ลจจ-595 กรุงเทพมหานคร ขับขี่โดยนายกรกฎ พงษ์อร่าม ที่แล่นตามหลังมาและขึ้นแซงทางด้านซ้ายของรถเมล์เฉี่ยวชนเต็มแรงจนผู้โดยสารที่ลงจากรถเมล์ได้รับบาดเจ็บสาหัส

ผลจากการถูกชนเป็นเหตุให้ขวัญเมืองได้รับบาดเจ็บเป็นอันตรายสาหัสเนื่องจากกระดูกสันหลังปล้องที่สองช่วงเอวหัก ต้องเข้ารับการรักษาโดยวิธีผ่าตัดและใช้เหล็กตามกระดูก ไม่สามารถทำงานและใช้ชีวิตได้ตามปกติ

ทนายความอาสา ศูนย์ทนายความอาสาเพื่อผู้บริโภค มูลนิธิเพื่อผู้บริโภครับมอบอำนาจฟ้องเป็นคดีผู้บริโภคต่อศาลแพ่ง(รัชดาภิเษก) โดยมี นายกรกฎ พงษ์อร่าม (คนขับรถจักรยานยนต์) เป็นจำเลยที่ 1 นายณัฐพล บุญเหมาะ คนขับรถเมล์ เป็นจำเลยที่ 2 และองค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพมหานคร(ขสมก.) เป็นจำเลยที่ 3 เรียกค่าเสียหายเป็นเงินทั้งสิ้น 1,898,541.55 บาท

: ข้อมูลจากคำฟ้องคดีผู้บริโภค คดีหมายเลขดำที่ ผบ.2384/2552

จะมีก็คนที่ชีวิตเลวตลกร้าย ข้าเจ้าของชีวิตนั้นแหละเป็นผู้เฝ้าดูโดยไม่อาจลั่นเสียงหัวเราะออกมาได้ขวัญเมือง แก้วศรีงาม ลูกจ้างร้านอาหารตามสั่งวัย 38 ปี ที่มีรายได้เพียงแค่วันต่อวันเป็นอีกผู้หนึ่งที่มีชะตาชีวิตรวมอยู่ในกลุ่มนี้

1.

ขวัญเมืองออกจากบ้านที่จังหวัดกำแพงเพชรเข้ามาขายแรงงานในเมืองกรุงตั้งแต่ยังสาวแรกรุ่น จนได้พบรักกับหนุ่มการทำเรือ แต่งงานลงหลักปักฐานที่ “ชุมชนวัดคลองเตยในสอง” และมีลูกสาวเป็นพยานรักสองคน แต่ดูเหมือนบทละครแห่งความสุขของเธอจะหยุดอยู่เพียงแค่นั้น

“เพิ่งทำบุญ 100 วัน พ่อของน้องป่านไปอาทิตย์กว่าๆ เราเองก็โดนรถชนอีก”

วัณโรค คือสาเหตุที่ทำให้สามีจากไป ไม่เพียงเท่านั้นทั้งเธอและลูก ๆ ต่างได้รับเชื้อนี้กันถ้วนหน้า โชคดียังมีเหลือให้เธออยู่บ้างเมื่อลูกสาวทั้งสองคนสามารถรักษาตัวจนหายขาดจากโรคนี้ได้ คงเหลือแต่เธอที่ยังต้องคอยไปตรวจและรับยาจากศูนย์วัณโรคที่วัดธาตุทองอยู่เป็นระยะ

เช้าวันที่ 25 สิงหาคม 2551 เป็นอีกวันที่ขวัญเมืองต้องเดินทางไปตรวจอาการวัณโรคตามปกติ ตรวจเสร็จในราว 9 โมงเช้า ก็ต้องรีบเดินทางกลับมาทำงานที่ร้านอาหารตามสั่งเพื่อแลกค่าแรงวันละ 200 บาท อาศัยรถเมล์ขนส่งมวลชนกรุงเทพฯ สีแดง-ครีม สาย 72 ขวัญใจคนจน

รถแล่นมุ่งหน้าจากแยกกล้วยน้ำไทไปคลองเตยตามเส้นทางประจำที่ถูกระบุกำหนดพ
อมาถึงแยกไฟแดงตัดกับถนนริมทางรถไฟเก่า ก็เห็นร้านอาหารที่จะมาทำงานเสิร์ฟอาหาร
ล้างจาน อยู่ใกล้แค่คิดเดียว แต่รถติดไฟแดงเธอคิดว่าถ้ารอถึงไฟเขียวคงจะสายมากเกินไป...เกรงใจนายจ้าง ขวัญเมืองจึงลุกไปที่ประตูด้านหน้าแล้วถามคนขับรถเมล์ว่า

“ลงได้ไหม”

บานประตูรถเมล์เปิดออกแทนคำตอบ...

คนขับรถเมล์คนนั้น อาจทำไปด้วยความเอื้ออาทรหรือเพราะความซาซินกับสภาพ
จราจรอันแออัดของกรุงเทพฯ ก็สุดจะคาดเดา แต่การเปิดบานประตูรถเมล์นอกป้ายครั้งนั้น
ได้ส่งผลร้ายแรงเกินกว่าที่เธอจะคาดคิดภายในไม่ถึงอึดใจ

“พอสองเท้าก้าวลงพื้นปั๊บก็รู้สึกเจ็บที่ด้านหลังทันที ไม่รู้หรือว่าโดนอะไรแล้วก็
ล้มลงไปกอง”

ด้วยสำเนียงเหน่อแบบคนกำแพงเพชรซึ่งติดมาจนเป็นเอกลักษณ์ประจำตัว
ขวัญเมือง เล่าถึงวินาทีชีวิตที่โดนรถจักรยานยนต์ซึ่งวิ่งแซงขึ้นมาทางด้านซ้ายของรถเมล์ชน
เข้าด้านหลังอย่างแรง

“พอลงไปกองกับพื้นก็ปวดหลังขึ้นมาทันที ล้มอยู่ข้างๆ รถเมล์นั้นแหละเขาก็ร้อง
ให้เขาช่วย คนขับรถมอเตอร์ไซด์ที่ชนเราก็มาร่วมช่วยพุงไปไว้บนฟุตบาท ตอนนั้นกลัวขาไม่ออก
มันปวดมากคนขับรถเมล์ก็ลงมาดูว่าเราเป็นอะไรมากหรือเปล่าแล้วคนที่ขับรถชนเราก็พาส่ง
โรงพยาบาลตอนแรกเขาจะพาไปโรงพยาบาลกล้วยน้ำไท แต่เราขอให้พาไปโรงพยาบาล
ตำรวจแทนเพราะมีบัตรทองอยู่ที่นั่น”

แม้จะโดนรถจักรยานยนต์ชนอย่างแรงแต่ขวัญเมืองก็ยังพอมีสติอยู่

ขวัญเมืองกังวลถึงค่ารักษาพยาบาลต่างๆ ว่าจะทำอย่างไรเพราะเธอเหลือเพียงลูก
สาวเพียงสองคนเท่านั้น คนโตอายุเพียง 14 ปี ส่วนคนเล็กวัยเพียง 5 ขวบเท่านั้น พอมา
ถูกรถชนอีกงานลูกจ้างร้านขายอาหารตามสั่งที่มีรายได้วันละ 200 บาท ก็ต้องหยุดลง ในช่วง
วิกฤติแห่งชีวิตขวัญเมืองจึงตัดสินใจเลือกโรงพยาบาลที่ตนเองมีสิทธิตามหลักประกัน
สุขภาพถ้วนหน้า **“รักษาทุกโรค”**

ขวัญเมืองบอกว่า พอเข้าโรงพยาบาลก็ยังไม่ได้ผ่าตัด เพราะต้องรอคิว ขวัญเมือง
ต้องนอนพักอยู่ที่โรงพยาบาล กินยาแก้ปวดไปหนึ่งอาทิตย์ เพราะเวลานอนนั้นปวดมาก
ต้องนอนตะแคง ขยับตัวบอຍไม่ได้เพราะจะมีอาการปวดขึ้นมาทันที

“ตอนที่จะผ่าตัดทางโรงพยาบาลก็ถามเราว่าจะใช้สิทธิอะไรเราก็บอกไปว่า

ใช้สิทธิบัตรทอง แต่พอรู้ंगाจะผ่าตัดอยู่แล้ว พยาบาลบอกว่าต้องหาเงินมาวางก่อน หนึ่งหมื่นห้าพันบาท เพื่อเป็นค่าเครื่องมือแพทย์ ไม่งั้นไม่ได้ผ่าตัด”

ขวัญเมืองเครียดมาก เพราะไม่รู้จะไปหาเงินมาจากไหน ก็เลยให้หลานติดต่อนี้ที่ คนขับรถมอเตอร์ไซด์ว่าเราจะต้องผ่าตัดเอาเงินมาให้เราด้วย แต่ความจริงแล้วถ้าขวัญเมือง รู้ว่าทั้งรถมอเตอร์ไซด์คันที่ชนเธอและรถเมล์คันที่เปิดประตูปล่อยให้เธอลงต่างต้องมีประกัน ค่ຸมครองผู้ประสพภัยจากรถตามกฎหมายอยู่แล้ว โดยประกันจะต้องรับผิดชอบค่ารักษา พยาบาลเบื้องต้นจำนวน หนึ่งหมื่นห้าพันบาทก่อน ซึ่งทางโรงพยาบาลสามารถดำเนินการให้ ประกันรับผิดชอบได้เลย

ด้วยเหตุนี้ในวันต่อมาขวัญเมืองจึงได้รับการผ่าตัดโดยโรงพยาบาลดำเนินเรื่อง ค่ารักษาพยาบาลจากประกันโดยตรง

“ทางโรงพยาบาลได้แจ้งเรื่องไปที่ บริษัทประกัน ซึ่งทราบภายหลังว่าเป็นบริษัท ประกันของรถ ชสมก. จ่ายเป็นเงิน 15,000 บาท”

ขวัญเมืองได้ผ่าตัดในวันที่แปดของการพักรักษาตัวที่โรงพยาบาล ผลจากการถูก รถชนทำให้กระดูกสันหลังปล้องที่ 2 ช่วเควหัก

“พอผ่าตัดเสร็จจะปวดมากยิ่งกว่าเดิมอีก ปวดอยู่อย่างนั้นะอีก 3 วันต้องนอน ตะแคงอย่างเดียว พยาบาลก็บอกว่าให้เราขยับเปลี่ยนท่าบ้าง ขยับมันก็ปวด ก็นอนอยู่อย่าง นั้นจนเป็นแผลกดทับเลย”

ระหว่างที่รักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลเธอต้องฝ่าความเจ็บปวดอยู่บนเตียงคนเดียวใช้เพียง ลำพัง จะมีช่วงเย็นๆ หรือวันหยุดเสาร์ อาทิตย์ ที่ลูกๆ และหลานถึงจะมาเยี่ยมได้ โดยแม่ ของเธอต้องลงงานจากสวนที่บ้านกำแพงเพชรมาช่วยดูแลลูกๆ ทั้ง 2 คนให้

“ก็กลัวนะว่าเราจะเดินไม่ได้อีก ถ้าเดินไม่ได้ลูกๆ จะเป็นอย่างไรแล้วตัวเองจะ ทำอย่างไร จนสองอาทิตย์ผ่านไป ก็เริ่มหัดเดิน มันเหมือนเด็กหัดเดินใหม่เลยนะขำมัน ไม่มีแรง มันสั่นไปหมด แล้วก็ขาตรงปลายเท้า เรากลัวว่าจะไปโดนเส้นประสาทอะไรหรือ เปล่า เขาเลยพาไปเอกซเรย์แม่เหล็กไฟฟ้า ผลออกมาว่าไม่เป็นไร ก็ให้เราลองหัดเดินดู ก็หัดเดินเรื่อยๆ”

ขวัญเมืองรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลตำรวจตั้งแต่วันที่ 25 สิงหาคม 2551 จนถึง วันที่ 27 กันยายน 2551 รวมค่ารักษาพยาบาลทั้งหมด 93,678 บาท และกลับมาพัก พ้นต่อที่บ้านโดยมีลูกๆ ช่วยดูแล ส่วนแม่ของเธอซึ่งช่วยดูแลมากกว่าครึ่งเดือนเห็นว่า เธอพอจะทำอะไรได้บ้างแล้ว จึงกลับไปทำงานในสวนที่บ้านต่อ

2.

นอกจากลูกๆ และญาติของขวัญเมืองที่มาเยี่ยมเธอแล้ว คนที่ขับรถจักรยานยนต์ชนและคนขับรถขสมก. คนนั้นก็ไปเยี่ยมเธอเช่นกัน นอกจากนั้นยังมีบริษัทฟินิกซ์ประกันภัย(ประเทศไทย) จำกัด ซึ่งเป็นประกันของ ขสมก. ส่งกระเช้าของขวัญไปเยี่ยม

หลังจากนั้น ทางสถานีตำรวจทองหล่อได้แจ้งให้เธอพร้อมคู่กรณีได้แก่ คนขับรถเมล์สาย 72 และคนขับรถจักรยานยนต์ไปตกลงค่าเสียหายกันที่สถานีตำรวจโดยคนขับรถเมล์สาย 72 ยื่นกรณไม่รับผิดชอบเพราะเธอได้ลงรถไปเรียบร้อยแล้ว ไม่เกี่ยวข้องกับการรถเมล์อีก หน้าที่รับผิดชอบควรจะเป็นคนขับรถจักรยานยนต์มากกว่า

“คนขับรถเมล์ไม่ยอมรับทำเตียวจนตำรวจเขาถามว่าจะช่วยเหลืออะไรเราได้บ้างไหม เขาก็คิดอยู่นานแล้วก็บอกว่า เขาจะช่วยเหลือ ห้าพันบาท คนขับรถมอเตอร์ไซด์ให้ เก้าพันบาท”

เมื่อถูกเค้นถามถึงความรับผิดชอบ ในที่สุดก็ยอมให้ความช่วยเหลือ โดยตกลงกันว่าจะจ่ายในคราวต่อไป ซึ่งขวัญเมืองก็ได้รับเงินตามจำนวนที่คนขับทั้งสองเสนอมา และตำรวจได้ช่วยถามถึงการชดใช้อื่นๆ ในประกันภัยที่ทาง ขสมก. ได้ทำไว้ ได้รับคำตอบว่าต้องรอให้พิสูจน์ถูกผิดออกมาก่อนจึงจะมีการจ่ายเงินอื่นๆ เข้ามา

ระหว่างที่รอฟังผลของกระบวนการคดีทางอาญาว่าใครจะผิด ใครจะถูกนอกจากร่างกายที่เจ็บแล้ว หัวใจเธอก็บอบช้ำไม่แพ้กัน

“มันเครียดนะ เพราะตอนนี้เราเป็นหัวหน้าครอบครัว แล้วลูกยังเล็ก ถ้าเราเป็นอะไรไปลูกๆ จะอยู่อย่างไร แล้วช่วงที่เรายังทำงานไม่ได้จะทำอย่างไรต่อไป ช่วงที่พ่อของพวกเขาอยู่เราก็คืออยู่บ้านเป็นแม่บ้าน จนพ่อเขาเสียนี้ล่ะ เราจึงออกไปทำงานที่ร้านอาหารตามสั่ง ได้วันละ 200 บาท ทำได้แค่ 2 เดือนกว่าๆ ก็มาถูกรถชน พอเราไม่มีรายได้เราก็มเริ่มหยิบยืมจากพี่ชายมาใช้ มาให้ลูกไปโรงเรียน แต่พอได้รับค่าชดเชยก็ช่วยได้บ้าง อีกส่วนก็คืนเงินให้พี่ชายไป แต่ก็ยังไปทำงานไม่ได้ ค่าใช้จ่ายต่างๆ ก็ต้องใช้กันอย่างประหยัด นี่ค่าเทอมลูกสาวคนโตยังจ่ายไม่หมดเลย ดีที่ทางโรงเรียนเขาให้ผ่อนได้”

ต่อมาพนักงานอัยการ สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญากรุงเทพใต้ได้ยื่นฟ้องคนขับรถจักรยานยนต์ และคนขับรถโดยสาร ขสมก. ที่เปิดประตูให้เธอลงจากรถ เมื่อวันที่ 12 ธันวาคม 2551 พอวันที่ 20 มกราคม 2552 ศาลอาญากรุงเทพใต้ พระโขนง ได้ตัดสินว่าทั้ง

2 คนผิดจริงโดยคนขับรถจักรยานยนต์ยี่ห้อยี่ห้อจ่ายเสียหายให้เธอ 30,000 บาท และจะจ่ายเงินช่วยเหลือให้อีกเดือนละ 1,000 บาทต่อไปอีก 1 ปี ส่วนคนขับรถ ชสมก.จะจ่ายค่าเสียหายให้ 5,000 บาท แล้วก็ช่วยเหลืออีกเดือนละ 1,000 บาท อีก 5 เดือน

“หลังจากวันนั้นคนขับรถมอเตอร์ไซด์เขาให้เราได้ 5 เดือน แล้วก็หายไป ส่วนคนขับรถ ชสมก.ให้เรามา 3 เดือน พอเข้าเดือนที่ 4 ก็โทรบอกกับเราว่าของดัก 1 เดือน เราก็เห็นใจเขาเหมือนกัน พอหายไปอีกเดือนก็เลยไปถาม เขาบอกว่าไม่มีเงินให้ ส่วนคนขับรถมอเตอร์ไซด์เงียบไปเลย เราก็ไม่รู้จะทำอย่างไร”

“มันเครียดนะ เพราะตอนนี้เราเป็นหัวหน้าครอบครัว
แล้วลูกยังเล็ก...”

3.

“เรื่องสิทธิต่างๆ เราไม่รู้เรื่องมาก่อนเลย มารู้จักตอนเกิดเหตุเพราะมีลุงคนหนึ่งแะ เป็นทนาย แะช่วยแนะนำเราตอนอยู่โรงพยาบาล ก็พอจะรู้ว่า อ้อเรามีสิทธิแบบนั้น แบบนี้ ลุงเขาแนะนำว่า เราไปร้องเรียนกับ คปภ.ได้ นะ พอศาลตัดสินมาได้สักพักเราก็ไป ยื่นเรื่องร้องเรียนที่ คปภ.วันที่ 23 กุมภาพันธ์ เราก็ไม่รู้ว่าจะร้องเรียนยังงี้ เราเขียนเล่าสิ่งที่เราเจอมาว่ามันเป็นแบบนี้ ๆ แล้ววันที่ 4 มีนาคม ทาง คปภ.ก็ให้เรากับทางบริษัทประกัน รถทั้งสองที่มาตกลงกัน

ทางประกันของ รถชสมก.เขาก็บอกว่า เขาช่วยจ่ายค่ารักษาพยาบาลให้แล้ว หนึ่งหมื่นห้าพันบาท ส่วนที่เกินจากนั้นก็ให้เก็บกับ ประกันของรถมอเตอร์ไซด์แทน ทาง ประกันรถมอเตอร์ไซด์เขาเลยยอมจ่ายให้เราอีกสามหมื่นห้าพัน บาท”

ขวัญเมืองได้ใช้เงินส่วนนี้เป็นค่าใช้จ่ายต่างๆภายในบ้านและค่าใช้จ่ายให้ลูก ไปโรงเรียน คำถามคือว่าถ้าหมดเงินส่วนนี้แล้วขวัญเมืองจะทำอย่างไร

เธอบอกว่าต้องใช้ระยะเวลาอย่างน้อย 6 เดือนเพื่อพักรักษาตัว หลังจากนั้นเมื่อครบ 1 ปี เมื่อกระดูกติดกัน เธอต้องไปผ่าตัดเอาเหล็กที่กระดูกสันหลังออก ซึ่งยังรับรองผลอะไร

ไม่ได้ในตอนนี้อารมณ์ของเธอจะกลับเป็นปกติดังเดิมได้มากน้อยแค่ไหน

“ตอนนี้เราก็อพท้ออะไรไปหมดแล้วแต่จะกลับไปทำงานที่ร้านอาหารตอนนี้เลยก็กลัวจะทำงานให้เขาไม่เต็มที่หรือถ้ามันอึดอัดขึ้นมามากจะทำอย่างไร ตอนนี้เรายกของหนักไม่ได้เลยแค่ 2 กิโลนี่ก็แย่แล้ว หรือเอี้ยวตัวเร็วก็จะปวดจี๊ดที่หลังทันที โอ้ยแล้วถ้ามันปวดนะไม่อยากจะถึงเลย เส้นประสาททั้งนั้นเลย ครั้งนี้เป็นหนักที่สุดที่เคยมาแล้ว เคยผ่าตัดตะตอนนั้นผ่าตัดซี่โครงไข ก็ต้องไปตัดออก ไม่ปวดเท่านี้ มันกลับไปเหมือนเมื่อก่อนไม่ได้แล้ว”

ถึงแม้ขวัญเมืองจะอาการดีขึ้นแล้ว แต่การเปลี่ยนแปลงของร่างกายครั้งนี้ทำให้หลายอย่างไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดคือการต้องเปลี่ยนโถส้วมมาเป็นแบบนั่ง การต้องนอนบนเตียงแทนการนอนบนพื้น เพราะเวลาลุกจะลำบากมากสำหรับเธอ

“แค่ข้อหล่นเรายังเก็บไม่ได้ แหม..มันขัดใจมากๆเลย”

นั่นเป็นอีกกิจวัตรที่ดูง่าย ๆ แต่ช่างยากลำบากสำหรับเธอ การเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ เหล่านี้ต้องใช้เงินทั้งสิ้น

4.

“ถ้าหากย้อนเวลากลับไปได้ ก็จะไม่ลงรถโดยไม่ถึงป้าย เพราะจริงๆแล้วอุบัติเหตุครั้งนี้มันก็เกิดมาจากตัวเราด้วย ถ้าใจเย็นหน่อยมาลงที่ป้าย เดินไกลหน่อยก็ไม่ใช่ไรอยากฝากถึงคนที่ขึ้นรถเมล์ว่าอยากให้ลงให้ตรงป้าย ใจเย็นๆ ก่อนแล้วจะลงก็ต้องดูให้ดีด้วยว่าไม่มีรถมา แค่อัฒตนาเดี๋ยวอะไรก็เกิดขึ้นได้ ตั้งแต่คราวนั้นก็ไม่กล้าข้ามถนนไปพักใหญ่เลยนะ จนทุกวันนี้เวลาข้ามถนนก็ต้องรอให้รถหยุดแล้วถึงจะข้าม”

แต่ขวัญเมืองก็ย้อนเวลากลับไปเหมือนในละครไม่ได้ วันนั้นเธอจึงต้องยอมรับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น แต่ในความตลกร้ายของชีวิต เธอก็ยังมีลูกสาวที่น่ารักที่ช่วยให้กำลังใจและช่วยทำงานในบ้านทุกอย่าง โดยเฉพาะลูกสาวคนโตวัย 14 ที่ช่วยดูแลน้องและหารายได้จากการรับซักรีด หางของเก่าไปขายช่วงแบ่งเบาค่าใช้จ่ายให้กับขวัญเมืองได้ส่วนหนึ่ง

ลูกสาว 2 คนของเธอที่เป็นแก้วตาดวงใจ และเป็นแรงใจสำคัญที่ทำให้ขวัญเมือง ลุกขึ้นยืนได้อีกครั้ง ถึงแม้การลุกขึ้นยืนครั้งนี้จะไม่เหมือนเดิม แต่เธอก็มั่นใจว่าเธอจะเป็น ทั้งพ่อบ้าน และแม่บ้านในคนเดียวได้

นายอำเภอจำลอง ไกรดิษฐ์

ชีวิตของภรรยาผม ขดใช้เท่าไรก็ไม่คุ้ม

นายอำเภอจำลอง ไกรดิษฐ์ และภรรยา อาจารย์อนงค์ ไกรดิษฐ์ เมื่อครั้งยังมีชีวิต

บันทึกอุบัติเหตุ : เมียนายอำเภอเขนท้าวสงกรานต์

เมื่อเวลาประมาณ 05.00 น. ของวันที่ 10 เมษายน 2552 เกิดอุบัติเหตุรถทัวร์นำเที่ยวชนกับรถบรรทุก 18 ล้อ โดยคณะแม่บ้าน อบต.เรือเสาะ จังหวัดนราธิวาส ได้ว่าจ้างรถทัวร์นำเที่ยวสองชั้นของบริษัทคณายนต์ จำกัด ทะเบียนรถ 31-6399 กรุงเทพฯ ไปทัศนศึกษาดูงานที่จังหวัดเชียงใหม่ตั้งแต่วันที่ 2 เมษายน 2552 และมีกำหนดกลับวันที่ 10 เมษายน 2552 ระหว่างการเดินทางกลับได้เกิดอุบัติเหตุรถทัวร์ซึ่งวิ่งมาด้วยความเร็วพุ่งชนท้ายรถพ่วง 18 ล้อ ทะเบียน 70-3226 ฉะเชิงเทรา ซึ่งบรรทุกกระดาศของบริษัทกระดาศมาเต็มคันรถอย่างแรงเป็นเหตุให้ผู้โดยสารได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิต เหตุเกิดบริเวณหมู่ที่ 1 บ้านบนควน ต.นาโพธิ์ อ.ทุ่งสง จ.นครศรีธรรมราช

ในที่เกิดเหตุพบศพนางอนงค์ ไกรดิษฐ์ อายุ 55 ปี ภรรยาของนายจำลอง ไกรดิษฐ์ นายอำเภอเรือเสาะ จ.นราธิวาส นับเป็นผู้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางรถรายแรกของจังหวัดนครศรีธรรมราชในช่วง 7 วันอันตรายของเทศกาลสงกรานต์ปี 2552

1.

“เช้ามีดของวันที่ 10 ผมได้รับแจ้งจากลูกน้องว่า รถที่ไปดูงานเกิดอุบัติเหตุ ภรรยาผมได้รับบาดเจ็บ ผมรีบเดินทางไปที่เกิดเหตุทันทีระหว่างทางได้รับทราบจากผู้กำกับ สภ.ทุ่งสง ว่าภรรยาของผมที่ได้รับบาดเจ็บนั้นเสียชีวิตแล้ว เพราะว่าภรรยาผมซึ่งนั่งอยู่บน ชั้นสองหน้าต่างซ้ายมือ ขณะที่รถชนกระจกหน้ารถได้แตก ทำให้เธอกระเด็นออกไปนอกรถ และเสียชีวิตในที่เกิดเหตุ”

จำลอง ไกรดิษฐ์ นายอำเภอหรือเสาะ จังหวัด นราธิวาส วัย 55 ปี เสียบลงไปชั่วขณะ เมื่อพูดจบประโยค

ผลการชันสูตรพลิกศพนางอนงค์ ไกรดิษฐ์ พบว่าถูกแรงกระแทกจนใบหน้าด้าน ซ้ายยุบ สาเหตุเกิดจาก ทันที่ที่รถชนกัน ร่างของเธอกระเด็นผ่านช่องกระจกหน้ารถที่แตก ละเอียดตกลงบนพื้นถนนเป็นเหตุให้เสียชีวิตในที่เกิดเหตุทันที

ใครจะไปคาดคิดว่าการพามวลชนในพื้นที่กว่า 50 คนไปดูงานที่ภาคเหนือครั้งนี้ และเกือบจะกลับถึงบ้านกันอยู่แล้ว จะเป็นภารกิจสุดท้ายของเธอ แค่เพียงชั่วเสี้ยววินาทีของ อุบัติเหตุ ภาพชีวิตคู่ที่ครองรักกันยาวนานถึง 29 ปีต้องปิดฉากลงทันทีโดยไม่มีโอกาสให้ ได้เห็นหน้าและกล่าวคำร่ำลาใด ๆ

นายอำเภอจำลองเป็นคนสงขลา ส่วนภรรยาเป็นคนจังหวัดสุโขทัย ระยะทางไกลกัน ขนาดนี้บุพเพสันนิวาสยังพาทั้งสองมาพบกันจนได้ เพราะเมื่อครั้งวัยหนุ่มได้เป็นอาสา พัฒนาชุมชนของกรมการปกครองไปทำงานอยู่แถวอำเภอทุ่งเสลี่ยม ที่สุโขทัย มาพบรักกับ

ภรรยาซึ่งเป็นอาจารย์อยู่ที่โรงเรียนทุ่งเสลี่ยม ต่อเติมเสริมรักเรื่อยมาจนได้แต่งงานกันเป็นที่สุด และมีพยานรักถึง 2 คน ลูกสาวคนโตขณะนี้เรียนจบปริญญาโทแล้ว กำลังรอรุ่นเพื่อจะเรียนต่อปริญญาเอก และลูกชายคนเล็กเรียนจบด้านนิติศาสตร์ ปัจจุบันกำลังเรียนต่อด้านเนติบัณฑิต และฝึกงานทนายอยู่

หลังแต่งงานทั้งคู่ได้ทำเรื่องขอย้ายราชการตามกันมาเรื่อยๆ และด้วยความรักในผืนแผ่นดินในที่สุดทั้งสองตกลงใจย้ายมาอยู่ที่ 3 ชายแดนจังหวัดภาคใต้ เข้ารับตำแหน่งเป็นนายอำเภอครั้งแรกประจำอยู่ที่อำเภอมายอ จังหวัดยะลา ส่วนภรรยาคู่ทุกข์คู่สุขเสริมภารกิจของสามีโดยผ่านอาชีพครูสอนหนังสือ

นายอำเภอจำลองเล่าว่า ตนและภรรยาเคยโดนลอบวางระเบิดมาแล้วครั้งหนึ่ง แต่ก็รอดมาได้และไม่ได้ถอดใจจากพื้นที่แห่งนี้ไปเพราะรู้สึกประทับใจผูกพันกับที่นี่เสียแล้ว ที่สำคัญมีภรรยาคู่ทุกข์คู่ยากคอยเป็นกำลังใจและทำงานเป็นทัพหลังให้สามีมาโดยตลอด

“งานของนายอำเภอถือเป็นงานบำบัดทุกข์บำรุงสุขให้กับประชาชน แต่งานเหล่านี้จะทำให้สำเร็จไม่ได้ด้วยตัวของนายอำเภอ ต้องขอความร่วมมือจากส่วนราชการต่าง ๆ และที่สำคัญที่สุดพี่น้องประชาชนในพื้นที่ต้องให้ความร่วมมือถ้าเขาไม่ให้ความร่วมมืองานบำบัดทุกข์บำรุงสุขก็ไม่อาจเกิดผลได้...ภรรยาของผมซึ่งนอกเหนือจากงานสอนหนังสือแล้ว เขายังทำงานช่วยเหลือชาวบ้านในพื้นที่หลายอย่าง ทำให้ชาวบ้านเขามีความคุ้นเคย ยิ่งมวลชนเกิดความคุ้นเคยก็จะยิ่งทำให้เราทำงานได้ง่ายขึ้น”

อาจารย์ณรงค์เป็นผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จหลาย ๆ อย่างของนายอำเภอ นอกจากจะเป็นอาจารย์สอนหนังสือแล้วยังทำงานให้กับสภาเกษตรกรจังหวัดนราธิวาสช่วยเหลือคนยากไร้อีกด้วย อาจารย์ณรงค์ไม่เคยทิ้งงานนายอำเภอไม่ว่าเขาจะลงพื้นที่ไปแห่งหนตำบลไหน เธอจะไปทำงานช่วยเหลือประชาชนด้วยตลอด

“งานมวลชนผมถือว่ากลุ่มผู้หญิงมีบทบาทสำคัญที่สุด เพราะในอำเภอือเสาะเราเคยมีปัญหากับกลุ่มสตรีที่ทำการปิดล้อมถนน แต่พอเข้าไปทำงานกับกลุ่มนี้ก็ทำให้เกิดความเข้าใจกันมากขึ้น เขาเองเกิดความไว้วางใจเรามากขึ้น แล้วก็ประนีประนอมกับเรามากขึ้นเช่นกัน”

นอกจากนี้อาจารย์อนงค์ยังเคยทำโครงการคุณธรรมจริยธรรมของเด็กในพื้นที่ภายในโรงเรียนที่สอนด้วย ซึ่งทำให้นายอำเภอมีความสุขมากที่ได้เห็น เด็กเหล่านี้ได้เข้าร่วมกิจกรรม ส่งผลให้พี่น้องชาวไทยพุทธที่มีเพียงกลุ่มน้อยไม่ต้องอพยพออกจากพื้นที่ไปจนโรงเรียนที่เธอเป็นครูสอนอยู่ได้รับรางวัลคุณธรรมจริยธรรมดีเด่นจากธนาคารออมสิน

พอพูดถึงความสุขที่เกิดขึ้น นายอำเภอกล่าวว่า มันช่างรุนแรงเหลือเกิน “มันกะทันหันแล้วโอกาสที่จะทำใจนั้น ยอมรับว่าทำได้ยากมาก ลูกๆ เองก็ทำใจยาก ถ้าหาก เขายังมีชีวิตอยู่ คงจะทำประโยชน์ให้กับด้านการศึกษาแล้วก็ช่วยงานราชการที่อำเภอได้อีกมากทีเดียว

“ถามว่ารู้สึกยังไบบ้าง ก็...หมดแล้วทุกสิ่งทุกอย่าง...วางแผนร่วมกันไว้ว่าจะใช้ชีวิตร่วมกันอย่างมีความสุขในช่วงเกษียณอายุ มันมันทอนมากทีเดียว ทุกอย่างที่ทำมามันแทบจะไม่มีมีความหมายอะไรเลย” เสียสายนายอำเภอแผ่วลงและเงิบหายไปในที่สุด

2.

“หลังจากงานศพผ่านไปบริษัทประกันของบริษัทรถเขาได้มอบเงินจำนวนหนึ่งให้ แล้วบริษัทรถก็ยื่นเรื่องซึ่งเป็นรถบรรทุก ก็รับที่จะชดใช้ตรงนี้ แต่พอผมเรียกร้องไปในเรื่องค่าใช้จ่าย รายได้ที่เราจะได้รับหากภรรยายังมีชีวิตอยู่จนถึงช่วงเกษียณอายุ เลยไปถึงชีวิตหลังช่วงเกษียณ และค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ในช่วงงานศพ ผมก็เรียกร้องไปจำนวนหนึ่งแต่ถูกปฏิเสธจากบริษัทนั้น หลังจากมีการเจรจากันสามครั้งก็ตกลงกันไม่ได้ ผมเลยจะใช้สิทธิการเรียกร้องในศาลต่อไป”

การเจรจาไกล่เกลี่ยระหว่างนายอำเภอกับคู่กรณีเกิดขึ้นที่สถานีตำรวจทุ่งสง 2 ครั้ง คือเมื่อวันที่ 17 กรกฎาคม 2552 และวันที่ 1 สิงหาคม 2552 ซึ่งผลการเจรจาออกมาว่าทางบริษัท เอ็ม เอส ไอ จี ประกันภัย ซึ่งเป็นบริษัทประกันภัยภาคสมัครใจของรถบรรทุกสิบล้อ ได้ชดเชยค่าสินไหมเต็มตามหน้ากรมธรรม์ที่รับผิดชอบในกรณีเสียชีวิตเป็นเงิน 250,000 บาท ซึ่งได้จ่ายเป็นเช็คธนาคาร

ส่วนคนขับรถบรรทุกสิบล้อคือนายจำปา ทิพราช ได้ขอชดใช้เป็นค่ามนุษยธรรมเป็นเงิน 10,000 บาท ด้านบริษัท 304 ทรานสปอร์ตซึ่งเป็นบริษัทที่จ้างรถบรรทุก ได้เสนอ เงินจำนวน 800,000 บาท จากที่นายอำเภอเรียกไป 3000,000 บาท ซึ่งพอได้รับการเสนอในเช่นนั้น นายอำเภอหรือสาจะจึงยืนยันตัวเลขเดิมที่เสนอไป เมื่อไม่สามารถตกลงกันได้จึงต้องใช้วิธีการฟ้องร้องทางแพ่งเพื่อเรียกค่าเสียหายต่อไป

สำหรับการชดเชยของบริษัทคณานต์ จำกัด เจ้าของรถบัสนำเที่ยวคันเกิดเหตุ ซึ่งทำประกันทั้งภาคบังคับและภาคสมัครใจไว้กับบริษัทวิริยะประกันภัย จำกัด เบื้องต้นได้จ่ายค่าปลงศพตามประกันภาคบังคับแล้ว 100,000 บาท แต่ประกันภาคสมัครใจและบริษัทคณานต์ จำกัด ยังไม่มีการชดเชยแต่อย่างใด

“เงินสักก็บาทมันก็ไม่คุ้มกันหรอกสำหรับคนที่ทำงานเพื่อสังคม สำหรับคนที่เป็นแม่ที่ดีของลูก และไม่คุ้มกับสิ่งที่เขาจะได้รับอีกถ้าหากเขาไม่เสียชีวิตไปซะก่อน และไม่คุ้มกันหรอกกับผลด้านจิตใจที่กระทบกับครอบครัวผมโดยตรง” นายอำเภอหรือเสาะกล่าวซ้ำ

ถ้าหากเขายังมีชีวิตอยู่ คงจะทำประโยชน์ให้กับด้านการศึกษา
แล้วก็ช่วยงานราชการที่อำเภอได้อีกมากทีเดียว....

3.

“แม้ว่าผมเองจะทำงานในส่วนของราชการ แต่ว่าในเรื่องเงื่อนไขต่าง ๆ ของบริษัทประกันภัยก็อยากให้ บริษัทประกันพิจารณาถึงสิทธิของผู้บริโภคด้วย เพราะช่วงก่อนนั้นก็มีโฆษณาที่น่าสนใจเพื่อที่จะขายประกัน อันนี้ผมพูดรวมๆนะครับ ก็อยากจะทำให้เขาหันมาใส่ใจผู้บริโภค อยากให้เขาหันมาทำความเข้าใจกับผู้บริโภคในเรื่องสิทธิต่างๆที่จะได้รับ และน่าจะมีการประชาสัมพันธ์ให้ชัดเจนด้วยเกี่ยวกับสิทธิต่างๆ รวมถึง พ.ร.บ.คุ้มครองผู้บริโภคจากการรูดบัตรเครดิตก็สูญเสียพออยู่แล้ว ทั้งคนที่เขารัก กับร่างกาย ไหนจะต้องมาเสียเวลากับ การเจรจาต่อรองอะไรนั่นอีก ก็น่าจะได้เยียวยาเขาให้ดีที่สุด อย่าปิดบังข้อมูลที่จะ

เป็นประโยชน์ต่อตัวผู้เสียหายเลย น่าจะทำให้คนทั่วไปได้รู้ถึงสิทธิของตัวเอง”

หลังสูญเสียภรรยาท่านนายอำเภอจำลองยังคงทำงานสนองคุณแผ่นดินต่อไปเหมือนเดิมอย่างไม่รู้เหน็ดเหนื่อย แต่ที่ไม่เหมือนเดิมคือเขาไม่มีภรรยาเดินเคียงข้างทำงานมวลชนอีกต่อไปแล้ว

“ทุกเดือนผมจะลงไปนอนในพื้นที่ 2 ครั้งเพื่อไปอยู่เป็นเพื่อนพวกเขา แล้วก็เพื่อลดช่องว่างระหว่างข้าราชการกับชาวบ้าน ผมทำงานที่นี่มา 3 ปี แล้วชาวบ้านที่นี้เขาก็รับ हमันเราแล้ว เราต้องไม่ทำให้เขาถอนหมั้น การที่จะไม่ให้เขาถอนหมั้นก็ต้องเข้าคลุกคลีเป็นที่พึ่งให้กับเขา ใกล้ชิดกับเขา ทำให้เขาไว้วางใจเพื่อจะลดช่องว่างต่างๆ การทำงานของฝ่ายปกครองจึงจะเกิดขึ้นได้”

“ผมก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่า เราตั้งใจทำงานทุกอย่าง ได้รางวัลนายอำเภอดีเด่นมากก็ถือเป็นกำลังใจ แต่ก็ซดเชยการที่เราต้องสูญเสียคู่ชีวิต คิดไปไม่ได้ บางครั้งกลับมาจากงานเข้าบ้านไปแล้วก็รู้สึกว่ามันไม่มีความหมายแล้ว มันทำใจลำบากเหลือเกิน”
นายอำเภอกล่าว

ปิดท้ายเล่ม

สิทธิควรรู้ 10 ประการ สำหรับผู้ใช้บริการรถโดยสารสาธารณะ

1. สิทธิที่จะได้รับข้อมูลข่าวสาร รวมทั้งคำพรณาคคุณภาพเกี่ยวกับบริการรถโดยสารรวมทั้งความคุ้มครองตามกฎหมายที่ถูกต้องเป็นจริงครบถ้วน
2. สิทธิที่จะได้รับความเป็นธรรมในด้านสัญญา และราคาค่าบริการ
3. สิทธิในการเลือกใช้บริการด้วยความสมัครใจ และปราศจากการชักจูงอันไม่เป็นธรรม
4. สิทธิที่จะได้รับความปลอดภัยในทุกๆด้านจากการใช้บริการ
5. สิทธิที่จะได้รับการบริการจากรถโดยสารและผู้ให้บริการที่มีคุณภาพมาตรฐาน
6. สิทธิในการร้องเรียนหรือฟ้องร้อง เพื่อให้ได้รับการแก้ไขปัญหา เยียวยาชดใช้ความเสียหายที่เกิดขึ้น
7. สิทธิที่จะได้รับการชดใช้ความเสียหายทั้งทางร่างกาย อนามัย เสรีภาพทรัพย์สิน หรือ สิทธิอื่นๆที่ถูกละเมิด
8. สิทธิที่จะได้รับการชดใช้ความเสียหายจากการประกันภัยโดยไม่มีการประวิงเวลาและไม่ถูกบังคับ กดดันให้ต้องจ่ายอมประนีประนอมยอมความโดยไม่เป็นธรรม
9. สิทธิที่จะได้รับการชดใช้ความเสียหายด้วยหลักแห่งพฤติการณและความร้ายแรงแห่งละเมิด
10. สิทธิที่จะรวมตัวกันเพื่อพิทักษ์สิทธิของตนและผู้อื่น

โครงการส่งเสริมสนับสนุนสิทธิผู้บริโภคบริการโดยสาธารณะ

ดำเนินการโดย ศูนย์พิทักษ์สิทธิผู้บริโภค มูลนิธิเพื่อผู้บริโภค

สนับสนุนงบประมาณโดย สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.)

สถานที่ติดต่อ 4/2 ซ.วัฒนะโยธิน แขวงถนนพญาไท เขตราชเทวี

กรุงเทพมหานคร 10400

โทรศัพท์ 0-2248-3734-7 โทรสาร 0-248-3733

www.consumerthai.org E-mail : smbuyer@hotmail.com

โครงการส่งเสริมสนับสนุนสิทธิผู้บริโภคบริการโดยสาธารณะ

เป็นโครงการที่ ดำเนินการโดยศูนย์พิทักษ์สิทธิผู้บริโภค มูลนิธิเพื่อผู้บริโภค โดยได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ(สสส.)เป็นเวลา 2 ปี ซึ่งบริการโดยสาธารณะภายใต้การดำเนินการของโครงการฯ หมายถึง การบริการขนส่งผู้โดยสารโดยรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ทุกชนิด ทั้งประจำทางและไม่ประจำทาง และมีการเรียกเก็บค่าโดยสารหรือค่าตอบแทนในการใช้บริการ

เป้าหมายสำคัญ 3 ประการในการดำเนินการโครงการฯ

1. ส่งเสริมให้ประชาชนในฐานะ ผู้ประสบภัยจากการใช้บริการโดยสาธารณะ ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนจากการบริการโดยสาธารณะ หรือเป็นผู้ใช้บริการ มีความรู้ความเข้าใจในสิทธิของตนโดยผ่านช่องทางการสื่อสารต่าง ๆ อาทิ การจัดทำสื่อประชาสัมพันธ์ การจัดทำเว็บไซต์ และการจัดเวทีรณรงค์ตามกฎหมาย เพื่อให้ประชาชนได้ทราบถึงสิทธิวิธีการและมีความตื่นตัวที่จะร่วมกันดำเนินการปกป้องพิทักษ์สิทธิของตนเองและประชาชนโดยทั่วไป หนังสือ “10 ชีวิตที่ไม่อยากให้ใครต้องเป็น” ถือเป็นหนึ่งในกิจกรรมส่วนนี้

2. ส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดเครือข่ายผู้บริโภค ผู้บริการฯ ที่มีความเข้มแข็งในการปกป้องสิทธิของตนเองและเป็นช่องทางการให้ความช่วยเหลือเพื่อการเยียวยาความเสียหายที่เหมาะสมเป็นธรรม โดยผ่านการดำเนินการของศูนย์พิทักษ์สิทธิผู้บริโภคของมูลนิธิเพื่อผู้บริโภคซึ่งเชื่อมโยงกับศูนย์พิทักษ์สิทธิเครือข่ายระดับภูมิภาค โดยหน่วยงานภาคประชาชนเหล่านี้จะเป็นหน่วยรับเรื่องร้องเรียน เก็บรวบรวมข้อมูล ตรวจสอบข้อเท็จจริงเพื่อดำเนินการส่งต่อข้อมูลข้อเท็จจริงมายังระบบฐานข้อมูลของศูนย์พิทักษ์สิทธิผู้บริโภค มูลนิธิเพื่อผู้บริโภค เพื่อนำไปสู่การวิเคราะห์และให้คำแนะนำถึงแนวทางการแก้ไขปัญหาและ

ประสานข้อร้องเรียนไปยังผู้ให้บริการ บริษัทประกันภัย หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ดำเนินการแก้ไขปัญหาหรือเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้นอย่างเหมาะสม และหาก ผู้ให้บริการ หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ดำเนินการล่าช้าหรือเพิกเฉยต่อการแก้ไขปัญห หรือเยียวยาความเสียหายจนทำให้ผู้ให้บริการหรือผู้ที่เกี่ยวข้องได้รับความเสียหายมากขึ้น ให้ศูนย์ทนายความอาสาเพื่อผู้บริโภคของมูลนิธิเพื่อผู้บริโภค ดำเนินการฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายให้กับผู้ใช้บริการหรือผู้เสียหายที่เกี่ยวข้องเป็นคดีผู้บริโภคตาม พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 โดยทันที ซึ่งนอกจากจะสามารถเรียกร้องค่าเสียหายได้แล้ว ยังสามารถร้องขอต่อศาลยุติธรรมให้มีคำสั่งในเชิงลงโทษต่อผู้ประกอบการหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้อีกด้วย ผลจากการดำเนินการมูลนิธิเพื่อผู้บริโภคเชื่อว่า จะส่งผลต่อตัวผู้บริโภคให้เห็นถึงความสำคัญของการรวมกลุ่มและร่วมทำงานกันเป็นเครือข่าย ในขณะที่จะส่งผลให้ผู้ประกอบการและหน่วยงานกำกับดูแล เกิดความตระหนัก ระวังระมัดระวัง และนำไปสู่การปรับปรุงคุณภาพมาตรฐาน การบริการ เพื่อลดหรือป้องกันไม่ให้เกิดอุบัติเหตุของรถโดยสารสาธารณะได้อีกทางหนึ่ง

3. ส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้ใช้บริการมีข้อมูลพื้นฐานในการตัดสินใจเลือกใช้บริการได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และให้เครือข่ายผู้ให้บริการ เครือข่ายพิทักษ์สิทธิฯ ได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการพัฒนาและผลักดันนโยบายรวมถึงข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่จำเป็นเพื่อก่อให้เกิดการบริการที่มีคุณภาพ มีความปลอดภัย และราคาค่าบริการที่เป็นธรรมการดำเนินกิจกรรมทั้งหมดภายใต้โครงการนี้ มูลนิธิเพื่อผู้บริโภคและองค์กรเครือข่ายคาดหวังว่า จะทำให้ประชาชนในฐานะผู้บริโภคเกิดความเรียนรู้ ตื่นตัวที่จะร่วมกันเป็นเครือข่ายในการปกป้องพิทักษ์สิทธิของตนเองและผู้ใกล้ชิด เกิดช่องทางการรับเรื่องร้องเรียนและช่วยเหลือประชาชน ให้ได้รับการคุ้มครองตามสิทธิอันพึงมีพึงได้ และจะช่วยส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาในข้อกำหนดกฎนโยบายที่จำเป็นต่อการพัฒนาคุณภาพบริการรถโดยสารสาธารณะที่มีความปลอดภัย มีคุณภาพในระดับสากล ได้อย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น

รู้จักมูลนิธิเพื่อผู้บริโภค

• มูลนิธิเพื่อผู้บริโภค

เป็นองค์กรพัฒนาเอกชนสาธารณประโยชน์ด้านการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ทำงานมาอย่างเข้มแข็งยาวนานตั้งแต่ปีพ.ศ.2526 ในนามคณะกรรมการประสานงานองค์กร เอกชนเพื่อการสาธารณสุขมูลฐาน (คปอส.) โดยมุ่งเน้นการคุ้มครองผู้บริโภคด้านสุขภาพเป็น หลัก ผลงานในอดีตได้แก่ งานรณรงค์ให้ประชาชนรู้จักใช้ยาที่เหมาะสม อาทิ การผลักดัน ให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสูตรยาแก้ปวดลดไข้จากยาสูตรผสมเป็นยาเดี่ยว การแสดงจุดยืน เพื่อคัดค้านสิทธิบัตรยา นำมาสู่โครงการรณรงค์การใช้ซื้อสามัญทางยา เป็นต้น

จากบทเรียนการทำงานของ คปอส. ทำให้สังคมเกิดความตระหนักในเรื่องของสุขภาพแบบ องค์กรรวม ที่ต้องดูแลเรื่องคุณภาพชีวิตของประชาชนในฐานะผู้บริโภคอย่างรอบด้าน ซึ่งท้ายที่สุดแล้วย่อมนำมาสู่การมีสุขภาวะที่ดี ในปี พ.ศ.2539 จึงได้จดทะเบียนจัดตั้งมูลนิธิ เพื่อผู้บริโภคขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์หลักคือ การส่งเสริมให้ผู้บริโภคได้รับการคุ้มครองตาม สิทธิ อันพึงมีพึงได้ของผู้บริโภค สนับสนุนและส่งเสริมให้ผู้บริโภคและองค์กรคุ้มครองผู้ บริโภคต่างๆ ได้มีส่วนร่วมในการคุ้มครองผู้บริโภค และส่งเสริมการศึกษาและวิจัยเรื่องที่ เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภค ด้วยตระหนักดีว่าความรู้คืออาวุธสำคัญที่ผู้บริโภคจำเป็นต้อง มีไว้เพื่อใช้คุ้มครองตนเองในยุคบริโภคนิยม

• กิจกรรมที่สำคัญ

- **ด้านการเผยแพร่ความรู้** ให้การศึกษาและสร้างจิตสำนึกสิทธิผู้บริโภค ผลงานที่สำคัญ ได้แก่
 - วารสารฉลาดซื้อ วารสารเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค ตีพิมพ์ ตั้งแต่ปี พ.ศ.2537
 - เว็บไซต์ www.consumerthai.org ดำเนินการมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2545
- **ด้านการพิทักษ์สิทธิประโยชน์ของผู้บริโภค**
 - ศูนย์พิทักษ์สิทธิผู้บริโภค รับเรื่องราวร้องทุกข์และแก้ไขปัญหาให้กับผู้บริโภค

- งานรณรงค์ด้านนโยบาย

อาทิ การผลักดันให้เกิดหลักประกันสุขภาพของประชาชนผลักดันให้มีองค์การอิสระเพื่อผู้บริโภคจนถูกบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ พ.ศ.2540 และ พ.ศ.2550 และนโยบายด้านพลังงานที่ยั่งยืน เรื่องความมั่นคงด้านอาหารซึ่งรวมถึงอาหารดัดแปรพันธุกรรมและเขตการค้าเสรี

- การสร้างความเข้มแข็งให้ผู้บริโภคและองค์กรผู้บริโภค

รณรงค์และร่วมมือกับองค์กรภาคประชาชนและผู้บริโภคคัดค้านการแปรรูปรัฐวิสาหกิจ กฟผ. พัฒนาเครือข่ายศูนย์ประสานงาน ด้านคุ้มครองผู้บริโภคในพื้นที่ทั่วประเทศ

• ท่านจะสนับสนุนมูลนิธิเพื่อผู้บริโภคได้อย่างไร

ท่านสามารถช่วยสนับสนุนกิจกรรมของมูลนิธิเพื่อผู้บริโภคได้โดย บริจาคเงินเพื่อสนับสนุนกิจกรรมคุ้มครองผู้บริโภค ส่งเงินบริจาคผ่านทางช่องทางต่าง ๆ ดังนี้

• โอนเงินเข้าบัญชีออมทรัพย์ ชื่อบัญชี มูลนิธิเพื่อผู้บริโภค

ธนาคารกสิกรไทย สาขางามวงศ์วาน เลขที่บัญชี 058-2-86735-6

ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขางามวงศ์วาน เลขที่บัญชี 319-2-62123-1

ธนาคารกรุงไทย สาขางามวงศ์วาน เลขที่บัญชี 141-1-28408-9

ธนาคารทหารไทย สาขางามวงศ์วาน เลขที่บัญชี 026-2-40760-4

ธนาคารกรุงเทพ สาขาซอยเดอะมอลล์งามวงศ์วาน เลขที่บัญชี 088-0-38742-8

ธนาคารกรุงศรีอยุธยา สาขาซอย เดอะมอลล์งามวงศ์วาน เลขที่บัญชี 463-1-10884-6

• ธนาณัติ หรือ ตัวแลกเงิน สั่งจ่าย “มูลนิธิเพื่อผู้บริโภค” ปทฝ.งามวงศ์วาน 11001

• เช็ค สั่งจ่าย “มูลนิธิเพื่อผู้บริโภค”

กรณีบริจาคเงินผ่านบัญชีธนาคาร กรุณาส่งสำเนาการโอนเงิน พร้อมแจ้ง ชื่อ - ที่อยู่ เพื่อทางมูลนิธิฯจะได้ออกใบเสร็จรับเงินให้ท่านได้ถูกต้อง

มูลนิธิเพื่อผู้บริโภคเป็นองค์กรสาธารณกุศลลำดับที่ 576

ของประกาศกระทรวงการคลังผู้บริจาคสามารถนำจำนวนเงินที่บริจาคให้มูลนิธิเพื่อผู้บริโภคไปหักจากรายได้รวมเพื่อการลดหย่อนภาษีประจำปีได้

•สถานที่ติดต่อ

มูลนิธิเพื่อผู้บริโภคร

เลขที่ 4/2 ซอยวัฒนโยธิน แขวงถนนพญาไท เขตราชเทวี กทม. 10400

โทรศัพท์ 0-2248-3734-7 โทรสาร 0-2248-3733

คณะกรรมการมูลนิธิเพื่อผู้บริโภคร (พ.ศ.2552)

1. ร.ศ.ดร.จิราพร ลิ้มปานานนท์	ประธานมูลนิธิ
2. นางสาวสารี อ๋องสมหวัง	เลขาธิการ
3. นายวีรพงษ์ เกรียงสินยศ	เหรัญญิก
4. ร.ศ.ดร.จันทร์เพ็ญ วิวัฒน์	กรรมการ
5. น.พ.ประพจน์ ฆาตราการ	กรรมการ
6. น.พ.ชูชัย ศุภวงศ์	กรรมการ
7. นางสาววรรณ อัครเรืองชัย	กรรมการ
8. น.พ.โกมาตร จึงเสถียรทรัพย์	กรรมการ
9. นายชัยรัตน์ แสงอรุณ	กรรมการ
10. นางบังอร ฤทธิภักดี	กรรมการ
11. นายน้ำค้าง มั่นศรีจันทร์	กรรมการ
12. นายภัทร คำพิทักษ์	กรรมการ
13. นางยุพดี ศิริสินสุข	กรรมการ
14. นายประสิทธิ์ชัย มั่งจิตร	กรรมการ
15. นางสาวกรรณิการ์ กิจติเวชกุล	กรรมการ

“บริษัทควรจะปรับปรุงตัวเองให้ดี อย่าเอาเปรียบเรานักเลย
เหมือนอย่างเราสั่งถ้วยเตี๋ยวพิเศษชามละ 35 บาท
อย่าทำถ้วยเตี๋ยวธรรมดาชามละ 20 บาทมาให้เรากิน
มันเทียบกันไม่ได้แล้วถ้าเรากินเข้าไปก็อย่าให้เราต้องเสียอีกเลย
ในเมื่อเราเลือกใช้บริการคุณแล้วก็ควรจะปฏิบัติกับเราดี ๆ หน่อย”

วรรณวิสา ชักชวน

“เราเป็นผู้บริโภคก็มีสิทธิในการเลือกได้
รถคันไหนไม่ดีเราก็ไม่ขึ้น ผู้โดยสารเองก็ต้องเลือก
ไม่ใช่แค่ว่าเราจ่ายเงินแล้วเราได้นั่งรถ....”

ธีรเมธ บัวเข็ม

“พี่เริ่มเข้าใจคนพิการแล้วนะว่าเขารู้สึกยังไง
เหมือนไม่มีที่สำหรับพวกเขาเลย
ทางเดินหรือกระทั่งห้องน้ำ
มันนั่งไม่ได้ มันลำบาก ขนาดเราพิการไม่ถาวร
เรายังรู้สึกขนาดนี้ พวกเขาจะรู้สึกขนาดไหน”

ศรวิวรรณ ปวงงาม

มูลนิธิเพื่อผู้บริโภค

4/2 ซ.วัฒนโยธิน แขวงถนนพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400

โทรศัพท์ 0-2248-3737 โทรสาร 0-2248-3733

www.consumerthai.org